

ΟΙ ΣΑΥΡΟΣ

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ 27.135-29.967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 700

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Επιδρομή ΝΥΜΦΙΩΝ

Γαμπροί μου έχουν πέσει... Ούτε ο Ρενέ να ήμουν. Θυμάστε τον ηλικιωμένο εκείνο κύριο — τι νάχη απογίνει; — με το άσπρο μουστάκι που διατηρούσε γραφείο συνοικεσίων και δημοσίευσε κάθε τόσο τη φωτογραφία του στις στήλες διαφώτισης των εφημερίδων; Μάστορ που λέτε, οι γαμπροί. Από την ημέρα που έγραφα για την κοπέλλα με την κουμπωμένη καρδιά, δεν προφταίω ν' ανοίγω επιστολές.

Ήταν — για να διευκολύνω τη μνήμη σας — μία κόρη που έχει κλεισμένη την καρδιά της στον έρωτα. Έτσι, τουλάχιστον, έγραφε η ίδια. Δεν αγαπούσε κανένα. Περιμένα να την αγαπήσουν και να τη ζητήσουν σε γάμο για ν' απορριωθώ μ' όλη την ψυχή και μ' όλο το σώμα σ' αυτόν που, με την έγκρισή του σπιτιού της, θα την καλούσε να την κάνει γυναίκα του. Έν τώ μεταξύ η ίδια κρατά διπλοκλειδωμένη την καρδιά της. Απομακρύνει κάθε ερωτική συγκίνηση και περιμένει. Περιμένει μάταια. Νόστιμη είναι, νέα είναι, προικα δεν της λείπει. Ένας μέτριος υπάλληλος είναι το ιδανικό της. Ο νυμφίος όμως δεν εμφανίζεται και η νέα απελπίζεται.

Στη φωνή ακριβώς αυτή απαντούν από τα περάτα της Έλληνικής γης οι ανωρίθμιοι μνηστήρες: «Στείλτε μου τη διεύθυνσή της. Εγώ την παίρνω».

«... Τέτοια ακριβώς όνειρεύτηκα την κόρη που θα πάρω, είναι ο τύπος μου. Την παίρνω χωρίς συζητήσεις. Νέος είμαι, αλλά δεν μου αρεσεί έμένας ούτος ο μοντέρνασμός των κοριτσιών. Δεν μου αρέσει η κοπέλλα που θα πάρω να είναι από τρίτο και τέταρτο χέρι, να κάνει τη ζωή της, να έρωτευθη και ύστερα να κατασταλάει — αν θα κατασταλάει — σ' αυτόν που θα πάρει. Γι' αυτό θα με υποχρεώσετε πολύ αν μου στείλετε την διεύθυνσή της και όποιον άλλο στοιχείο σχετικό μ' αυτήν διαθέτετε».

Ένας άλλος γράφει στην καθαρεύουσα: «... επειδή πιστεύω πως η αγνότητα αποτελεί αρετή, η οποία πρέπει να βροθευτεί οσες παρακαλώ να πιστεύετε ότι είναι εγώ ο παρκατός το πρόσωπον και είναι ο κριτής όπως την περιγράφω... εγώ δεχομαι να την παντρευθώ... ε-αυζητητεί. Ας μου γράψω στην παρκατός διεύθυνση... Είμαι δηλαδή υπάλληλος 34 ετών... ».

Τού τρίτου η επιστολή, στην καθαρεύουσα κι' αυτή, ξέρει και λαϊκίστικα: «Είς το προσφύμενο φύλλον εγγράψατε ότι δεσ-οινίς σχετικώς ώραια, ηλικίας 29 ετών, με υ-πολογισμών προίκα, θα ήτο ευχαριστήσιμη να ευρη σύζυγον, έστω και δημοσίον υπάλληλον. Την παραφροσώ ότι ευρίσκονταί πολλοί δημοσίον υπάλληλοι, διατεθειμένοι να παντρευθύν υπό τους άνω όρους. Διά τούτο δέν θα ήτο δυνατόν να μάθωμεν την διεύθυνση της».

Χαρακτηριστική όμως της νοοτροπίας που διακρίνει ακόμα πολλούς από τους νέους μας είναι μια τέταρτη επιστολή, που παρουσιάζει πολλές ομοιότητες με την πρώτη: «... Αν ξέρατε πόση χαρά μου έδωσε η «Κοζερι» σας στο (Θησοφικό). Είπα τέλους, βλέπω ότι η γυναίκα όπως την όνειροπόλησα δέν είναι μόνο στη φαντασία μου, αλλά βρίσκεται και στη ζωή. Είμαι 38 ετών. Αν έμεινα ως την ηλικία αυτή άγαμος, δέν είναι ότι μου έλειπε η επίθυμία. Κάθε άλλο μάλλον. Η

ζωή μου επίθυμια ανέκαθεν ήταν να οχηματιώ οικογένεια. Η κακή μου όμως τύχη δέν θέλανε να συναντήσω στη ζωή γυναίκα όπως τη θέλω. Όμολογώ ότι σχετίσθηκα πολλές. Με μερικές απ' αυτές οι σχέσεις μου προχώρησαν πέρα από τα όρια μιας απλής γνωριμίας. Αλλά τί να σας πω; Καμιά δέν παρού-οιασε την απόλυτη αγνότητα που ζητώ. Κάποιο μικρό ή μεγάλο παρελθόν είχαν όλες. Κάποιο συνδε-ομο, κάποιο φλέρι, κάποια περιπέ-τεια που όσο ανώδυνη κι' αν είναι, είναι πάντα περιπετιμένη. Ένα μόνον κορίτσι γνώρισα στο πρόσφατο με-τόν πρώτο του φίλου. Ίσως γιατί δέν είχε καιρό. Ήταν τόσο νέα... Δεκαπέντε έτών. Με την ποδιά του σχολείου ακόμα... Στα ζητήματα αυτά δέν δεχομαι κανένα συμβι-σασμό. Θέλω τόσο άσπιλη τη γυναί-κα που θα πάρω, ώστε κι' αυτές οι σχέσεις που θα είχε πριν από το γάμο μας, και μαζί μου ακόμα να μου είναι ένοχλητικές. Θα με βρι-σκετε υπερβολικό ίσως. Έτσι όμως σκέπτομαι κι' έτσι αισθάνομαι. Γι' αυτό ήταν εξαιρετική η ανακούφι-σις μου όταν εδιάβασα στη στήλη σας ότι υπάρχει η κόρη που δέν α-γάπησε. Το λευκό κορίτσι που θα δεχθή για άνδρα της εκείνον που θα την αγαπήσει και θα της υποδεί-ξουν οι γονείς της να πάρει! Πόσο ευτυχής θα με κάνατε αν μου στέλ-νατε τη διεύθυνσή της. Θα έσπευδα άμέσως να ζητήσω το χέρι της».

Τό δυσάρεστο και για τον κύριο αυτό και για τους άλλους κυρίως επιστολογράφους είναι ότι δέν κρα-τώ στη διάθεσή τους τη διεύθυνση της νέας.

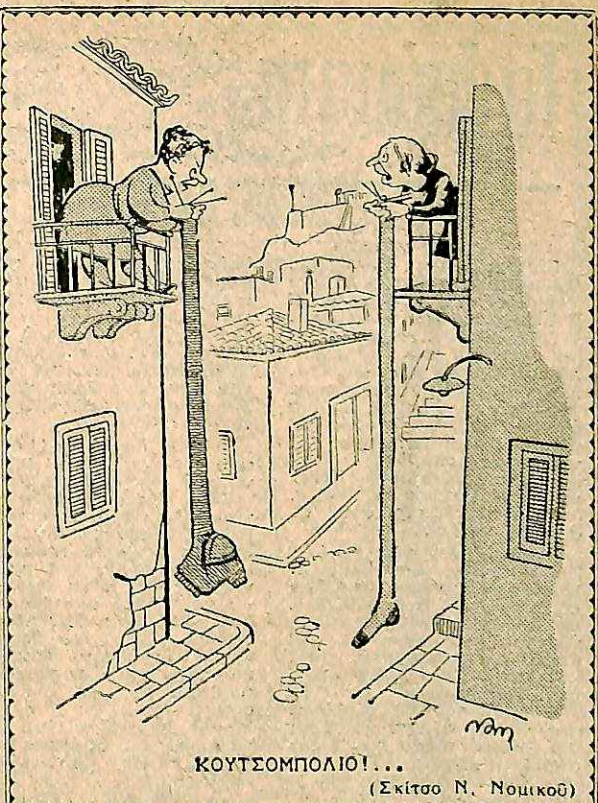
Τα γράμματα όμως αυτά μας επι-τρέπουν ν' αναπτύξουμε μερικές σκέψεις απάνω στα ζητήματα του γάμου.

Είδαν τυπωμένο το παράπονο μιάς κοπέλλας, εδιάβασαν την ιστορία της και δίχως τίποτα να σκεφθούν, ζήτησαν τη διεύθυνσή της για να πα-νε να την ζητήσουν σε γάμο.

Είναι η νοοτροπία που διακρίνει πάντα το ρωμύο. Λευκή σαν το περιστέρι, άσπρη σαν το χιόνι, αγνή σαν την Πανα-γιά, άπειρη σαν το βρέφος, άμολυν-τη σαν θεότητα, θέλει την κοπέλλα που θα καλέσει στο πλευρό του. Μορ-φωσις, άγωση, χαρακτήρας, εξυπη-νάδα, ικανότητες έρχονται σε δεύτε-ρο πλάνο. Κυριαρχεί το παρελθόν. Η έλλειψις, για την ακρίβεια, πα-ρελθόντος.

Η νοοτροπία αυτή αποτελούσε άλ-λοτε τόν κανόνα. Δύο τρεις γενιές πίσω, το κορίτσι που ξεκινούσε από την άγκυρα της μητέρας για να φθάση στην άγκυρα του συζύγου, χωρίς να το όη ο ήλιος εν τώ με-ταξύ, ήταν το ιδανικό κορίτσι. Δέν θέλω να ισχυρισθώ ότι ο ίδιος κα-νόνας με την ίδια αυστηρότητα ε-φαρμόζεται και σήμερα. Θα ήταν υ-περβολή ένας τέτοιος ισχυρισμός. Έν τούτοις στα βάθη του υποσυνεί-δητου του Έλληνα κάτι μένει από την παλιά εκείνη νοοτροπία, κάτι που τόν κάνει να ένθουσιάζεται ο-ταν τυχόν συναντά στο όρομο του το χωρίς παρελθόν κορίτσι.

Είναι δυνατόν ούτος σμυρνούος καιρός να διατηρήη ένας τέτοιος γυναικείος τύπος; Μπορεί η Έλλη-νίδα με τόν άναπόφευκτο συνκρωτι-σμό της, με τόν άντρα στο σκαλοπό-στο Πανεπιστήμιο, στον υπαλληλικό στίβο, στην κοινωνική ζωή, μπορεί να μη δημιουργηθή ένα παρελθόν; Κι' ένα τρίτο, το σπουδαιότερο; Εί-νε τόσο άσπιλοι κι' αμόλυντοι οι νέι-μας που ξεκινούν για γάμο, ώστε ν' αξίζουν τις ίδιες ιδιότητες από τις κοπέλλες; Ερωτήσεις στις ό-ποιες ε' απαντήσω στην προοέση μας συνάντησι.

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ!... (Σκίτσο Ν. Νουικίου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σε περίμενα...

“Ήμουνα μόνος και περίμενα νάρθεις και περιμένοντας φτερούγιζαν τα χρόνια, φευγαν και γυρίζαν συχνά τα κελιδόνια καθώς, αγάπη μου, περίμενα νάρθεις...”

Μέσα στα χάν του όνειρου τα γλαυκά σαν μία σκιά χιμαίρική πάντα πλανιάσουν και το περίμενα πως κάποτε θαρχόσουν μέσ' απ' τα χάν του όνειρου τα γλαυκά

Θάτανε, λέει, κάποια νύχτα σκοτεινή και σαν τα μάτια σου θολή, αγαπημένη, “Όταν θαρχόσουν κοντά μου άποσταμένη θάτανε, λέει, κάποια νύχτα σκοτεινή.

Και σε περίμενα νάρθεις τούτον καιρό απλά κι' άδούρως, δειλά, γαληνεμένα κι' η κούρσι ήταν κάτι άγνωστο για μένα κι' ως σε περίμενα νάρθεις τούτον καιρό.

“Αχ! και να τόξερα που νάρθω να σε βρω. Σε καρτερούσα για νάρθεις κι' άργούσες τόσο και δέν έρχόσουν κι' ένν' να σ' ανταμώσω, γιατί δέν ήξερα που νάρθω να σε βρω.

Και καρτερούσα κάθε νύχτα να φανής απ' τη γαλαξία σου και άγνωστη πατρίδα κι' έχοντας σύντροφο μονάχο την έλπίδα σε καρτερούσα κάθε νύχτα να φανής.

Κι' ήρθες μία μέρα γαλανή, γεμάτη φως σαν ένα όραμα γλυκό κι' άσπρη σαν και τίποτ' άλλο τώρα πια δέν περιμένω κι' είναι κι' ο κόσμος γαλανός, γεμάτος φως.

Κι' είσαι κοντά μου τώρα πια και σ' αγαπώ, κρατώ τα χέρια σου στα χέρια μου σφιγμένα, “Ο! τι καλά που περίμενα εσένα παύσαι κοντά μου και που τόσο σ' αγαπώ.

Θέλω να βρω κάποιον αλλοιώτικο σκοπό του έρχομαι σου τη χαρά για να τονίσω, κι' όπως σου άζει, για να σε καλοσωρίσω θέλω να βρω κάποιον αλλοιώτικο σκοπό.

Κι' όμως δέν βρίσκω τίποτ' άλλο να σου πω από τη λέξη τη μικρή που λέν κι' οι άλλοι. Είπα μικρή; Μα είν' αγάπη μου, μεγάλη κι' έτσι δέν βρίσκω τίποτ' άλλο να σου πω...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΡΜΕΝΗΣ μάγειρος στην 'Αμερική

Πώς συνήθισε τούς 'Αμερικανούς να τρώνε άρνισιο κρέας

Τόσο οι 'Αμερικανοί όσο κι' οι περισσότεροι Ευ-ρωπαίοι έχουν συνήθειε ανέκαθεν να καταναλίσ-κουν κυρίως βωδινό και χοιρινό κρέας. Κι' αυτά ιδίως τα είδη κρέατος έχουν λείψει, τώρα με τόν πόλεμο. Θα μπορούσαν ωστόσο κάλλιστα ν' αντικα-τασταθούν με άρνισιο, έφ' όσον υπολογίζεται ότι υπάρχουν στην 'Αμερική 51.000.000 πρόβατα και στην Αυστραλία 125.000.000. Να γιατί έχει μεγάλη άξία η προσπάθεια ενός 'Αρμένι μάγειρου, τού Τζωρτζ Μαρντικιάν, για να συνήθισουν τούς 'Αμερικα-νούς να τρώνε ευχαρίστως κρέας άρνιου.

Η 'Αρμενία είναι μία χώρα όπου γίνεται τεράστια κατανάλωση άρνισιου κρέατος. Τα άρνια της χώρας αυτής είναι τα περίφημα «καρμάνικα», με την πα-χειά και νόστιμη ουρά. Οι έντόπιοι τα μαγειρεύουν με διάφορες συνταγές ανatóλικης κουζίνας. Αυ-τές λοιπόν συνταγές εφαρμόζει και ο Μαρντι-κιάν στο «Όμαρ Καγιάνι» το γραφικό ρεστوران του στην 'Αγιο Φρανκίσκο. Τις έχει μάλιστα περιλάβει και σ' ένα βιβλίο που έχει εκδώσει. Οι πελάτες του άπολα-θάνουν τις κοτολέτες του, τα σουβλάκια, το ψητό σόο χαρτί, τα άρνισια νεφράκια, το «μισόδ σπα-νάκι, το «τουρλού γκιουβέτς» το «μισόδ σερμπούνκι», τους ντομάδες, τους κρετέδες κι' άλλες λιχουδιές άγνωστες στην άμερικανική μαγειρική.

Ο Μαρντικιάν είναι κοσμογυρισμένος. Ταξίδεψε σε διάφορες χώρες, ως και στο Κόσμο. Ήταν βοηθός του περίφημου μάγειρου Χολκιάν, στην 'Αλεξάν-δρεια. Κι' σ' ένα παλιό άρμένικο μοναστήρι, ανε-κάλυψε άρχαίες περιγραφές, με συνταγές μαγει-ρικής της έποχής των μεγάλων βασιλέων της 'Αρ-μενίας. Άς όχθερα, άνοιξε το γραπτικό ρεστوران του, στον 'Αγιο Φρανκίσκο και τού έδωσε το όνομα του περίφημου Άντολφίν ποίτη του Όμαρ Καγιάνι.

Απ' όλα τα φαγητά του, προτιμούν οι πελάτες του το «κίς κεμπάνι», το οποίο γίνεται ως εξής: Ο μάγειρος κόβει το άρνισιο μπουτί σε μικρά τετρα-γωνικά κομμάτια, τα μουσκεύει επί πολλές ώρες σε μύρο κρασί και τα σουβλίζει μαζί με φέτες κρεμ-μύδι και πράσινη πιπεριά. Προσθέτει αλάτι, πιπέρι, λίγη ρήγανη και τα φτίνει σε κατ'άλληλη φωτιά.

Είναι πολλοί εκείνοι που δέν έννοούν να δακμά-σουν άρνισιο κρέας, από προκατάληψη. Ο Μαρντι-κιάν τους σεβρίζει το «κίς κεμπάνι» και τούς βε-βαιώνει ότι είναι φτιαγμένο από βωδινό. Κι' άφου το φάνε και μείνουν ένθουσιασμένοι, τούς άποκαλύ-πτει τη μικρή άπάτη του.

Μαζί μ' αυτό το φαγητό, σεβρίζει συνήθως πιλάφι από ρίζι, ή από πληγούρι. Τσιγορίζουν πρώτα με βούτυρο επί 5 - 10 λεπτά κι' έπειτα βρασμένο επί μια ώρα με ζουμί κρέατος.

Άλλο χαρακτηριστικό άρμένικο φαγητό είναι το «μισόδ σπανάκι», δηλαδή «σπανάκι με κρέας». Ο Μαρντικιάν τσιγορίζει το κρέας, το κόβει, το γι-αχνίζει επί ένα τέταρτο με κρεμμύδια και πιπε-ριές, σπανάκι, ντομάτα, άλατοπίπερο και ανάλογο νε-ρό και το βάζει να βράσει. Όλο αυτό το μαγει-ρεμα πρέπει να γίνεται μέσα στον ίδιο τέντζερη, για να διατηρηται το άρωμα του φαγητού.

Το «τουρλού γκιουβέτς» άποτελεί το δημοφιλέ-στερο φαγητό του Καυκάσου. Ο μάγειρος κόβει το κρέας και το καθυρδίζει με κρεμμύδια και πιπε-ριές. Το σκεπάζει έπειτα μ' ένα μίγμα από ντομά-τες, κολοκυθάκια και κορότα, όλα φιλοκομμένα, προσθέτει αλάτι κοκκινόπιπερο και το ανάλογο νε-ρό, σκεπάζει καλά τόν τέντζερη και τ' άφινει επί δύο ώρες σε σιγανή φωτιά.

Έπίσης ο Μαρντικιάν φτίνει ένα είδος βραστόυ από στήθος, ποδιά ή κοτολέτες άρνιου, με κρεμ-μύδια, ντομάτα, σέλινο κι' άλλα χορτορικά.

Τέλος το «καϊγκανγκάν κεμπάνι» είναι κρέας ψη-μένο στο χαρτί, σύμφωνα όπλαδή με μία μέθοδο που εφαρμόζουν οι 'Αρμένιοι από 1.000 χρόνια. Το κρέας κόβεται και τυλιγεται σε λαδόχαρτο, μαζί με λίγη αλάτι ντομάτα και φτίνεται επί 2½ ώρες σε μέτρια φωτιά. Κυρίως όμως έτοιμάζονται άτοιμακές πελάτη, για να τις ζετυλινται τυλιγμένες σε κάθε βανη έτσι όλο τους το άρωμα

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ

“Ένας Έβραίος είναι ένας ζητιάνος. Δύο Έβραίοι είναι τοκογλύφοι. Τρεις Έβραίοι είναι μία... τρά-πεζα!

“Ένας Άγγλος είναι ένας περιηγητής. Δύο Άγγ-γλοι είναι μπρεκρές. Τρεις Άγγλοι είναι... άγγλι-κοί άποικία!

“Ένας Τούρκος δέν κάνει σπουδαία πράγματα. Δύο Τούκοι κάνουν άκόμη λιγώτερα. Τρεις Τούρ-κοι... δέν κάνουν τίποτε!

«Βίβα Πάντσο!»

Πρωτότυπο διήγημα

— Ένα τηλεγράφημα για σας, κύριε Κλίμ...

Ο δημοσιογράφος Χάρολντ Κλίμ πή-ρε το φακέλλο που τούδινε ο άνθρωπος, τόν άνοιξε ζωηρά και διάβασε:

«Απολύθετε από έφημερίδα, Άποστα-λέν ρεπορτάζ, τελείως άνακριβές έδη-μιούργησε βωρείας εύθυνες έφημερίδα μας. Ύπεβάλαμεν μήνυσιν έναντίον σας. Εφροντίσαμεν έγγραφην σας μαυροπινα-κα δημοσιογράφων. Σ τ έ τ ν».

Ο Κλίμ τώερε και περίεμε το τη-λεγράφημα αυτό άπ' τη διεύθυνση της έφημερίδας «Έσπερινό Σικάγον». Ω-στόσο η χειροπιαστή πραγματικότητα τόν έκανε να συναισθάνεται περισσότερο το πάθημά του... Νά πως είχε πληρώσει το προχθεσινό μεθύσι του μαζί μ' έκει-νον το διαβολέμενο Πορτογάλο! Δέν κ'ένει όμως τέτοιες τωέλλες ένας ρε-πόρτερ, μόνο και μόνο γιατί έχει νεύρα που δέν τηλεγράφουν τίποτε από πολ-λές ημέρες στην έφημερίδα του...

Δέκα βδομάδες τώρα, ο Κλίμ άδρα-νούσε στο καταραμένο εκείνο χωριό της Κεντρικής 'Αμερικής, περιμένοντας ν' άποφασιση έπιτέλους ο έπαναστάτης στρατηγός Πάντσο Σάντς... ή αντίμε-τωπιση με τα στρατεύματά του τις κυ-βερνητικές δυνάμεις, τριπλάσιες άπ' τις δικές του κι' εφωδιασμένες με άερο-πλάνα και πυροβολικά... Ήταν το πρώτο μεγάλο ρεπορτάζ τού Χάρολντ. Ο διευθυντής του Στέν τόν είχε προτιμή-σει, για τη σωστή και άντοχή του και γιατί υλοδσε τέλεια τα ισπανικά. Και τού είχε συστήσει ο ίδιος να μην είναι πολύ δύσκολος στην ακρίβεια τών πλη-ροφοριών του, έφ' όσον κάθε άναγνω-στα ένος καταρδώντος τού Πάντσο τριπλάσιαζε την κυκλοφορία της έφη-μερίδας.

Προχθές λοιπόν, ένν' ο Κλίμ έπινε στην ταβέρνα μ' ένα Πορτογάλο κτηνα-τία, ο καταραμένος αυτός τού είχε πη:

— Ζητάτε συντηρατικές ελθήσεις; Μα μπορείτε να βρθετε μία έδω, στο Πασάγιες!... Κάποια 'Ελζίρα Σάντς, κλεισμένη στη φυλακή τού χωριού μας, είναι τοελλά έρωτευμένη με τόν Πάν-τσο. Δέν ξέρω αν εκείνος την γινωρίζει... πάντως όμως έκανε έδω κατασκοπεία για λογαριασμό του. Είναι όμορφη σαν Παναγία... Μέσα στο κελιά της, προ-σεύχεται γονιτιστή, σπίνγοντας στο στήθος της ένα μικρό Έσπασμένο, για τη νίκη και τη δόξα τού Πάντσο!... “Αν τού μάθαινε ο Πάντσο, ξέρω τι θα-κανε...

— Θάβγαζε έπιτέλους το μικρό στρα-τό του άπ' τα στενά της Σιέρρα Πάντσε, θα χτυπούσε τις κυβερνητικές δυνάμεις τού στρατηγού Βάλλε και θα νικούσε ίσως!

— Ναι, μόνο που διατάζει... Τόν ξέ-ρω όμως καλά! “Αν άβαινε, ότι μία τέτοια κοπέλλα προσεύχεται γι' αυτόν, θα τα τοιούστε όλα. Και τότε θα τηλε-γραφούσατε στην έφημερίδα σας ένα έλουράκι: «Ο Πάντσο έλευθερώνει τη χώρα του για τα ώραια μάτια της 'Ελ-θίρας Σάντς!»

“Έτσι λοιπόν είχε κατεβή στον Κλίμ η έξωφρενική ιδέα να στείλη στην έφη-μερίδα του, ως πραγματικότητα, την είδηση της τελειωτικής νίκης τού Πάντσο και της μυθιστορηματικής άπελευθερώ-σεως της 'Ελθίρας! Το μεθύσι και τα λόγια τού Πορτογάλου τού είχαν θολώ-σει τόσο τού μυαλό!... Είχε ώστόσο διατηρήσει άσκητη πνευματική διαύγεια, για να γράψη ένα θουμάσιο άρθρο... έντελής φανταστικό! Κι' έτσι είχε κα-τοστρέψει μονομιάς τού δημοσιογραφικό του στέδιο...

Πνιγμένος από θυμό, πετόγτηκε δρο-σικός κι' έτρεξε να βρή τόν Πορτογάλο. Ατός ο καταραμένος μπρεκής θα πλη-ρωνε άκριά για το πάθημά του!... “Έπασσε στο σπύτι του και μήκη μέσα σαν θυελλά...

Μισή ώρα άνόητορα — χωρίς νύχη ά-κούστη έν τώ μεταξύ η παραμικρή φω-νή ή θόρυβος πάλης — οι δύο άντρες, ο Κλίμ κι' ο Πορτογάλος, βήκαν μα-ζί και πρόσβησαν προς τις πρώτες γραμ-μές τών κυβερνητικών. Οι περίπολοι τούς σταματούσαν συχνά, αλλά η δη-μοσιογραφική ταυτότητά τού 'Αμερικανού άποτέλούσε καλό διαβατήριο.

Ο ήλιος είχε άνεβή πιά ψηλά κι' έφηνε τόν κάμπο με τις λογιουδιές κάκτους. Κουρασμένοι, σκουσμένοι, δι-

φασμένοι, οι δύο άντρες έξακολούθησαν το δρόμο τους προς τó βουνό, όπου στρατοπέδευαν οι έπαναστάτες. Τό πρό-σωπο τού νέου δημοσιογράφου φανέρω-νε μία άσυνήθιστη έξαψη. Κάθε άπελ-πίστια τόν είχε έγκοταλείψει τώρα.

Ο Πορτογάλος τού είχε δώσει μία καινούργια, περίφημη ιδέα... μία ιδ-έα ποιητού και μεθυσμένου!

Νά πείσθη τόν Πάντσο Σάντς, να κ'άμνη π'ρά-μα τιχά, να κ'έιχε φαντα-σθ ή ο Κ λ ί μ, ό,τι είχε περιγρά-ψει στο άρθρο του! Είχε ακόμα στην τσέπη τού ένα δακτυλογραφημένο αντί-γραφο. Θα τώδινε στον έπαναστάτη, λέ-γοντάς του:

“Αυτές τις ελθήσεις τηλεγράφησα, στρατηγέ μου, στην 'Αμερική, στον Κό-μοσι!... Γιατί τού έκαμα; Γιατί πι-στεύω σε σας, στον ήρωισμό σας, στην ιδιοψία σας... Είναι αλήθεια, έξ άλ-λου ότι βρίσκεται στη φυλακή μία κο-πέλλα που παρακαλεί γονατιστή για τη νίκη σας... Από σας εξαρτάται τώρα να κάμετε ένδοξη πραγματικότητα το κατόρθωμα που όνειρεύθηκα! Διαβάστε αυτή την άφήγησι της αύριανης νίκης σας... γιατί, τα έφημερίματα, θα δώ-σετε μάχη και τó ίδιο βράδυ τα στρα-τεύματά σας θα μπουν στην πρωτεύου-σα... ».

Οι δύο άντρες περπάτησαν όλη την ημέρα. Ο άυρανος είχε άρχισει πιά να σκοτεινιάζει, όταν έφτασαν στις προφο-λάκες τού Πάντσο. Τους σταμάτησαν οι στρατιώτες του, που φορούσαν μόνο το έθικό κοστούμι τους κι' ένα περιδρα-μάζιο με τα χρώματα τού άρχοντς τους. “Όταν ο επικεφαλής τους έμαθε ότι ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος έπιθυμούσε μία άκρόαση άπ' τó στρατηγό, παρα-κάλεσε και τούς δύο να τόν άκολουθή-σουν...

Την άλλη μέρα, πριν ακόμα ξημερώ-ση, ο έπαναστατικός στρατός ήταν έ-τοιμος να ξεκινήσει για τη μάχη. Ο στρατηγός ήταν ύπεροχος, πάνω στο ά-λυσό του, άνάμεσα στο έπιτέλιό του. Ο Χάρολντ, δίπλα του, τόν κύτταζε με θαυμασμό

Ο Πάντσο έμεινε άπαθής με τα μάτια καρφωμένα στο ρολόι του. “Έπτά χιλιά-δες άνδρες κρατούσαν την άνατολή τους... Τέλος, δόθηκε τó σύνθημα. Το πεζικό ξεκίνησε, μέσα στο μισοσκότα-δο. Ο στρατηγός παρακολουθούσε τις κινήσεις με τα κιάλια του.

Άκουγόντουσαν κι' έως από μικρού τα άεροπλάνα τού Βάλλε. Σε λίγα λε-πτά θ' ανακάλυπταν την έπίθεσή και θα-ρχιζε να βάλλη το πυροβολικό, για ν' ά-ποδεκατίσει τους πεζούς τού Πάντσο. Σα-φικά όμως οι δύο χιλιάδες ίππεις τού Πάντσο, που είχαν διαγράψει ένα τε-ράστιο τόξο, ώρμησαν με καλπισμό προς τα κυβερνητικά κανόνια και τα ε-ξουδετέρωσαν...

Στις 8 το πρωί, όλα είχαν τελειώσει. Ο Βάλλε ήταν έτοιμοθάνατος κι' αλγμά-λωτος. Ο στρατός του είχε κυριευθή από ένα είδος ομοδικού παραληρηματος κι' είχε περάσει ολόκληρος στο Πάντσο.

Τώρα ο Κλίμ έστειλε άπ' τó τηλε-γραφέιο τού Πασάγιες ένα δεύτερο τη-λεγράφημα στην έφημερίδα του:

“Επίμαχον άρθρον μου συμφωνεί τε-λείως πραγματικότητα. Άποθέω δέ λά-θετε τηλεγραφικός φωτογραφίας θριαμ-βευτικής είσοδου Πάντσο εις πρωτεύου-σαν. Κ λ ί μ».

Μερικές ώρες άργότερα, άπ' τó πα-ράθυρό ένος κεντρικού σπιτιού της πρω-τεύουσας, παρακολουθούσε την παρέλα-ση τών νικητών. Ο Πάντσο στεκόταν θρι-βίος μέσα σ' ένα θαυμάσιο αυτοκίνητο και χαίρετο τούς πλήθος που τόν έψευ-φμούσε και τού πετούσε λουλούδια. Δίπλα του, ή 'Ελθίρα Σάντς λάλαζε με-ρος στο θολιάζο του.

Κι' ο Κλίμ, που είχε δημιουργήσει αυτή την πραγματικότητα, έζησε έτσι τη συγκλονιστικότερη στιγμή τού βίου του. Και μία φωνή άνέβη από τη με-ση, μία φωνή, που σκέπασε τις ζητω-κραυγές ολόκληρου λαού και που άν-ταλεύθηκε μ' ένα θείο γαυγόλε της 'Ελθίρας: — Βίβα, Πάντσο!

ΑΛΦΟΝΣΟ ΡΕΓΙΕΣ

5η Λεωφόρος, η καρδιά του κόσμου

Του επανελθόντος εκλε-
κτού συνεργάτου μας κ.
ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Στους Δελφούς — κατά την αρχαία πα-
ράδοση — βρίσκεται ο ομφαλός της Γης.
Στην 5η Λεωφόρο της Νέας Υόρκης πάλι
είναι η καρδιά του κόσμου. Οι Άμερικανοί
τό λένε με υπερηφάνεια και το πιστεύουν.
Και δεν έχουν άδικο. Μέσα στην αθλιότητα
και τη φτώχεια της μεταπολεμικής εποχής,
μέσα στη μιζέρια και τις αγωνίες που δερ-
νουν τα πλάσματα του γηρασμένου
και πολυπαθούς πλανήτη μας, ο δρό-
μος αυτός προβάλλει σαν κάποιο μα-
γικό δράμα, μέσα σε μιάν ατμόσφαιρα ο-
νείρου και φαντασίας, σαν ένα σύμβολο
ευτυχίας που βρίσκεται έξω από τα βά-
σανα του καιρού μας, επάνω από το σκλη-
ρό αγώνα επιβίωσης που απασχολεί αυτή
τη στιγμή την ανθρωπότητα ολόκληρη.

Φηφ "Αβενίου — Πέμπτη Λεωφόρος. Έ-
νας δρόμος που από τα κτίριά του, από
τις βιτρίνες του, από τα πεζοδρόμιά του,
αναδύει η ομορφιά, ο πλούτος, η ευτυ-
χία, η χαμένη για όλον τον άλλον κόσμο
αριστοκρατική παράδοση, η κομωτός
στην περὶ ιδανική της έκφραση, η έξαλλη
φαντασμαγορία που θαμπώνει τα μάτια
και πολλές φορές και τη σκέψη.

Σαν ένα ποτάμι από λυγμένο άσχημο και
χρυσάφι απλώνεται, σε μιά έκταση δώδεκα
χιλιομέτρων στη μέση της Νέας Υόρκης
και αποτελεί το επίσημο χώρισμα της α-
νατολικής και δυτικής πλευράς του Μαν-
χάτταν. Δεν υπάρχει δείγμα κακομοιρίας
στη Φηφ "Αβενίου. Τα κτίριά της, είτε
πανύψηλοι οθονοσυστάς, είτε χωριστά οί-
κοδομικά συγκροτήματα των διαφόρων έπι-
χειρήσεων, διατηρούν τη σοβαρή τους με-
γαλοπρέπεια και κάποια συνοχή στην αί-
σθητική της εξωτερικής τους εμφάνισης.
Όλα έχουν έναν ιδιαίτερο τόνο επιβολής.
Ακόμα και τα λεωφορεία που διασχίζουν
την 5η Λεωφόρο είναι μοναδικά στην Νέα
Υόρκη, πλουσιότερα, ανετώτερα, μεγαλο-
πρεπέστερα από τα άλλα, διπλάσια σε
ύψος χωρίς στους ανοιχτούς εξώστες τους
που μοιάζουν σαν θωράκια, και ακριβώ-
τερα.

Οι βιτρίνες των καταστημάτων της 5ης
Λεωφόρου είναι καλλιτεχνικές εκθέσεις. Για
τη διακόσμσή τους χρησιμοποιούνται οι
μεγαλύτερες καλλιτεχνικές φirimis του κό-
σμου: ζωγράφοι, γλύπται, αρχιτέκτονες.
Μέσα σε πλαίσια που τα χαρακτηρίζει κυ-
ρίως η γραμμή της απλότητας, με κρυφούς
φωτισμούς και με αριστοτεχνικούς συνδυα-
σμούς, δημιουργούνται συνθέσεις που καθι-
λώνουν έκτακτο το θεατή. Στη βιτρίνα της
Φηφ "Αβενίου δεν θα δите έκθεμα που
να θυμίζουν παζάρι. Μπορεί να φιγουράρη
ένα μαγικό μόνον, ή ένα ζευγάρι παπούτσια,
ή ένα υφικό φόρεμα, ή ένα δαχτυλίδι.

Αυτό όμως μέσα σε μιά ατμόσφαιρα
τόσο φανταστική που σε μαγνητίζει και
σ' αναγκάζει να μπεις στο κατάστημα και

να βγεις με το πορτοφόλι σου πολύ έλα-
φωμένο. Γιατί πληρώνεις πολύ ακριβά το
μεγαλείο της 5ης Λεωφόρου. Ένα ζευ-
γάρι γυναικεία παπούτσια που στοιχίζουν
οπουδήποτε άλλο 12 δολάρια θα πλη-
ρωθούν εδώ τουλάχιστον 24. Μεγάλη δια-
φορά δεν θα έχουν στην ποιότητα. Μάλλον
καμιά. Θα έχουν όμως σε μιά γωνία τη
μαγική ετικέτα που ξετρελλάνει τις Άμε-
ρικανίδες: Φηφ "Αβενίου. Αυτό είναι όλο.

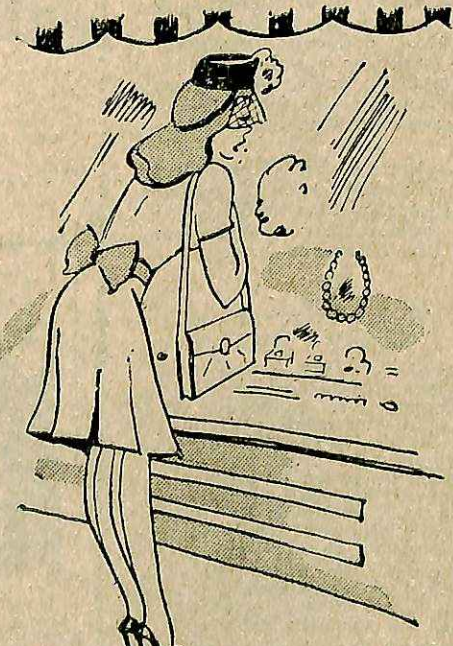
Στα περισσότερα καταστήματα της μα-
γικής Λεωφόρου, η αγοράπωλήσια των εί-
δων γίνεται μέσα σε μιά ατμόσφαιρα μυ-
στικοπαθούς ιεροτελεστίας. Από περιέρ-
γεια μπήκα κάποτε, συνοδεύοντας μιά γυναι-
στή αθηναία κυρία, στο κατάστημα γυναι-
κείων υποδημάτων Μύλλερ. Ένας κύριος
με βελάδα και σκληρό κολλάρο μας ώδη-
γησε στην κεντρική σάλλα, στρωμένη μ'
ένα βυσινί χαλί πάχους τριών δακτύλων
τουλάχιστον. Στους τοίχους πελώρια μετα-
ξωτά παραπετάσματα. Βελούδινα πολυ-
θρόνα, ογκώδη καλλιτεχνικά βάζα με πο-
λύχρωμα λουλούδια, κομωότες παλη-
τρίες — δροσερά άνθη και αυτές της 5ης
Λεωφόρου — σοβαρότατα ντυμένοι υπά-
λληλοι υποκλινομένοι μπροστά στην πελα-
τεία, τα πάντα υπήρχαν εκεί μέσα, εκτός
από... παπούτσια. Η πελάτισσα που θέ-
λει να δοκιμάση θα οδηγηθή σ' ένα άλλο
διαμέρισμα, πολύ μικρό και πολύ κομψό,
όπου επίσης δεν υπάρχουν... παπούτσια,
αλλά θα της τα φέρουν άφου υποδείξη τι
θέλει. "Η μάλλον δεν θα προλάβει να υπο-
δείξη γιατί ο υπάλληλος θα απευση να
της εξήγηση με χαριτωμένη ρητορεία —
πρέπει να έχη ειδική εκπαίδευση — τι εί-
δους παπούτσια πρέπει να αγοράση.

— Για το ποδαράκι σας, δροσινός μου
(δεν έχει σημασία αν η πελάτισσα είναι 30
έτων), ταιριάζει ένα ανοιχτό γκρένα έτα-
κι έτσι.

Ακολουθεί περιγραφή του παπουτσιού
και συνέχεια της αγορεύσεως:
— Ένα τέτοιο παπούτσι είναι ό,τι χρειά-
ζεται για μιά χαριτωμένη γυναίκα σαν και
σας με το ξανθό φωτιστέφανο στο κεφάλι,
με τα αρμονικά πόδια, με... με...

Συμπέρασμα: η πελάτισσα σπεύδει να
πληρώση 30, 40 ή 50 δολάρια για ένα
ζευγάρι παπούτσια που θα τα πλήρω-
σει οπουδήποτε άλλο, στη μισή τουλάχιστον
τιμή. Και όταν αυτά συμβαίνουν μέσα σ'
την Φηφ "Αβενίου, φαντασθήτε τι πρέπει
ένα παπουτσιάδικο, φαντασθήτε τι πρέπει
να γίνεται μέσα στο κοσμηματοπωλείο του
Τέφανου, το μεγαλύτερο του κόσμου, όπου
κάθε κόσμημα στοιχίζει μιά περιουσία.

Η Φηφ "Αβενίου είναι στις μεγάλες δό-
δες της τα μεσημέρια. Από τις έντεκα ως
τη μιά ξεγυρνούν στα πεζοδρόμιά της,
χαλεύοντας μπροστά στις βιτρίνες της χι-
λιάδες γοητευτικές καλλονές από τις χα-
ρακτηριστικότερες των άπειρων φυλών που
συνθέτουν το βαδωνιακό μυστήριο της

Από τις βιτρίνες του αναβλύζει η όμορ-
φία, ο πλούτος, η ευτυχία.

Νέας Υόρκης: άμερικάνες, μεξικάνες, βρα-
ζιλιάνες, γαλλίδες, νορβηγίδες, εξωτικές
φιλιππίνες με γκαρντένες στα κατάμαυρα
μαλλιά, κινέζες, ισπανίδες, γαδανέζες. Δεν
λείπουν και οι μαύρες ομορφιές του Χάρ-
λεμ που κάνουν την εμφάνισή τους αυτές
τις μεσημεριώτικες ώρες, όπου ο δρόμος
είναι γεμάτος από έναν παράξενο ηλεκτρι-
σμό γοητείας, όνειρου και φαντασίας. Α-
κόμη και τα φλογισμένα καλοκαιρικά
μεσημέρια τα πεζοδρόμια της Φηφ "Α-
βενίου σκαρπίζουν μιά πνοή δροσιάς, που
δεν υπάρχει πουθενά άλλο, ούτε στα πο-
λυθρόντα νάιτ κλάμπ, ούτε στα καμπαρέ,
ούτε στα δρομάκια των πάρκων, ούτε στη
γεμάτη νείατα ακτή του Κόνεζ "Αϊλαντ.

Μα απ' όλα αυτά τα πλάσματα του Υ-
ψίστου ξεχωρίζει η άμερικανίδα, Ξανθή, κα-
στανή, ή πυρσάλλη, ψηλή, με μέση που
θυμίζει ανάγλυφο της Κνωσσού, με κνήμη
που η αμονία της καμπύλης της νομίζει
πως είναι βγαλμένη από αρχαίο ανάγλυφο,
χαρούμενη, γελαστή, άρρενια, ανάσφορη,
λουλούδι βγαλμένο από το Γκιουλίσταν του
Σααδής, στήθος του Χόλλυγουντ ή πεταλου-
δίτσα του καμπαρέ, δακτυλογράφος η κυ-
ρίτσι του άσαντ, με το δικαίωμα που
της δίνει η συναισθησις της ομορφιάς της
διασχίζει το μαγικό δρόμο. Το ντύσιμό
της είναι απλό και συνήθως έξω από τους
καθιερωμένους κανόνες της αισθητικής της
μόδας. Μα δεν έχει σημασία. Η κυριαρχία
της είναι απόλυτη. Η άμερικανιδούλα
είναι συνφασμένη με το όνειρώδες μεγα-
λείο της 5ης Λεωφόρου. Γι' αυτό ακούει
με υπερηφάνεια το θρόλο πως η Λεωφό-
ρος αυτή είναι η καρδιά του κόσμου. Σαν
να είναι η δική της καρδιά — της άμερικα-
νιδούλας — που ξηγεί το θρόλο...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

«Ο άνθρωπος - υπνωτικό»

Πώς κοιμίζει τους πελάτες του
ο Μάξ Μαν

Απ' το 1932, ο Άμερικανός συγγραφέας
και ψυχολόγος Μάξ Μαν έχει γίνει ο ση-
μειώτερος των υποφύων από άπνεια.
Άρχισε το έργο του, απ' όπου ένας φί-
λος του του διηγήθηκε ότι δεν είχε κλεί-
σει μάτι επί πολλούς μήνες.

— Κάθισε σ' αυτήν την πολυθρόνα κι'
άφησε χαλαρό όλο σου το σώμα και το
νοῦ, του είπε ο Μάξ. Μη μιλάς καθόλου.
Φρόντισε να πάρης θεσί τελείως άνετη.
Διάξε απ' το μυαλό σου κάθε ταρεχή κι'
ανησυχία κι' άκουγε αυτά που θα σου πω.

Κι' άρχισε να μιλά με μονότονη κι' α-
παλή φωνή. Σε 10 λεπτά, είχαν βαρύνει
τα βλέφαρα του φίλου του. Σε μισή ώρα,
είχε αποκοιμηθή.

Από τότε, ο Μαν προσφέρει αυτή την
πολύτιμη εξυπηρέτησι σ' όσους έχουν την
ανάγκη του, χωρίς να παίρνει ποτέ αμοιβή.
Η φημη του έχει διαδοθή κι' οι έπι-
σκεπτες του είναι πολυάριθμοι. Υπάρχουν
μεταξύ τους διασημότητες του θεάτρου,
του κινηματογράφου και του ραδιοφώνου,
ξένοι διπλωμάτες, έπιχειρηματίες, διευ-
θυνται όρχηστρας, βομηχανοί κλπ...

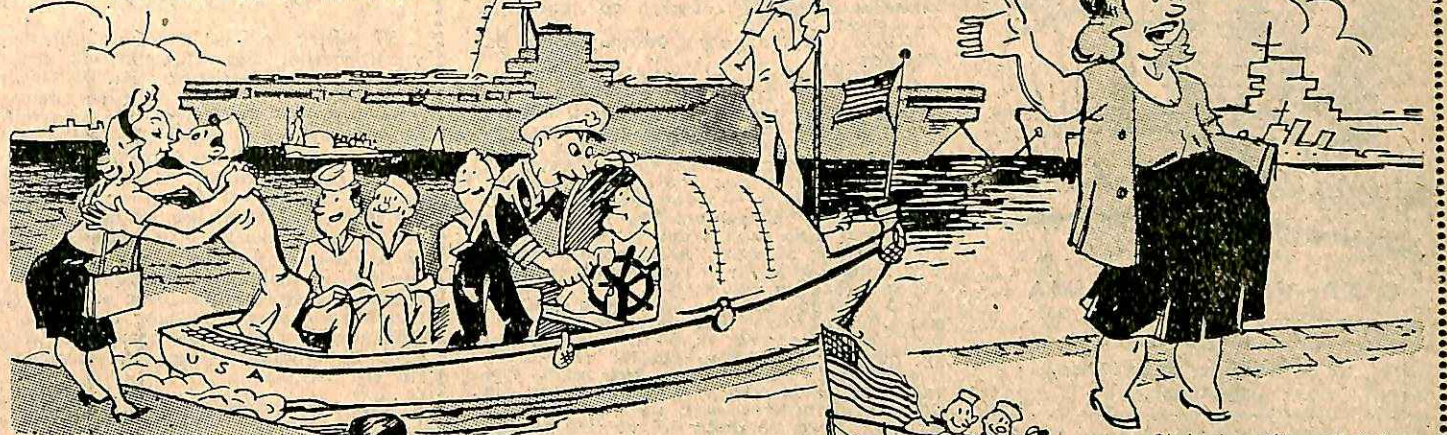
Συχνά όμως ο Μάξ πειραματίζεται για
την τελειοποίησι της μεθόδου του. Σκέ-
φθηκε, π. χ., ν' αποκοιμίξη τους άνθρω-
πους τηλεφωνικά. Απετυλίχσε την («Υ-
πνωτική όμιλία») του σε δίσκους γραμμο-
φώνου και τους έπαιξε εμπρός στο μι-
κρόφωνο του τηλεφώνου. Στην άλλη άκρη
του σύρματος, βρισκόταναν μιά γυναί-
κα, που υπέφερε από χρόνια άσθμεια
και που δεν τον είχε ιδη ποτέ. Σε λίγη
ώρα λοιπόν είχε αποκοιμηθή. Με τον ίδιο
τρόπο αποκοιμίες ο Μαν ένα νευροπαθή
από αποστάσεως 5.000 χιλιομέτρων.

Τελευταίως, εξέδωσε ένα βιβλίο που
περιέχει τη μεθοδό του. Λέγεται ότι έλα-
χιστοι αναγνώστες μπόρεσαν να διαβα-
σουν περισσότερες από 15 σελίδες του
χωρίς ν' αποκοιμηθούν... Να ένα χαρ-
κτηριστικό απόσπασμα αυτού του βιβλίου:

«Τίποτε δεν μπορεί να σας ταραχή τώ-
ρα, τίποτε δεν μπορεί να σας ενοχλήση.
Τα προβλήματα σας βρίσκονται μίλια μα-
κριά. Είθε όλοτέρας αναπαυμένος και
λέτε στον εαυτό σας πόσο θαυμάσιο
πράγμα είναι ο ύπνος... πόσο θαυμάσιο
είναι να λυτρωθή κανείς απ' την άγανια
της άπνειας. Δεν υπάρχει πιά για σας αυ-
τή η άγανια γιατί νυστάζετε. Χρειάζε-
στε προσοχία για να διαβάσετε κάθε
λέξη. Τα βλέφαρά σας είναι τόσο βαρύν-
ωστε δύσκολα μπορείτε να τα κρατήσετε
ανοιχτά. Τ' αφήνετε να κλείσουν... και κοι-
μάσθε βαθιά... κοιμάσθε, κοιμάσθε, κοι-
μάσθε!»

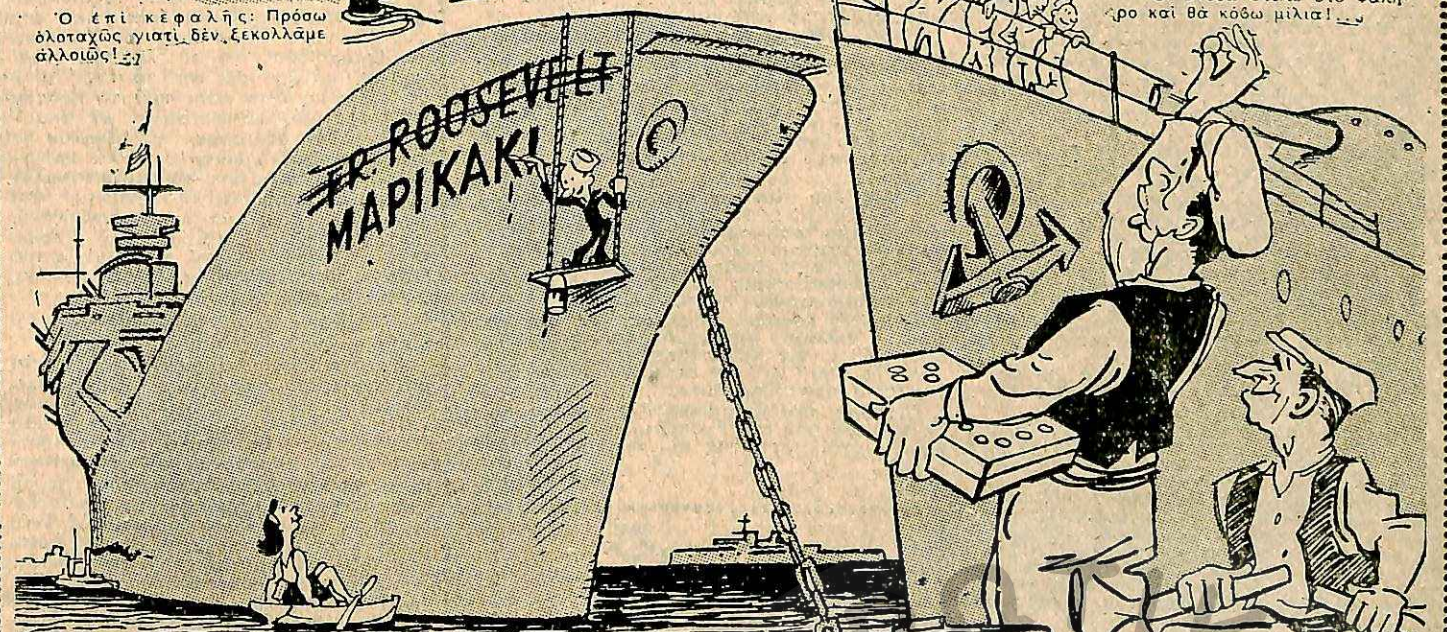
Ο Στόλος στο Φάληρο

ΤΟΥ Κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

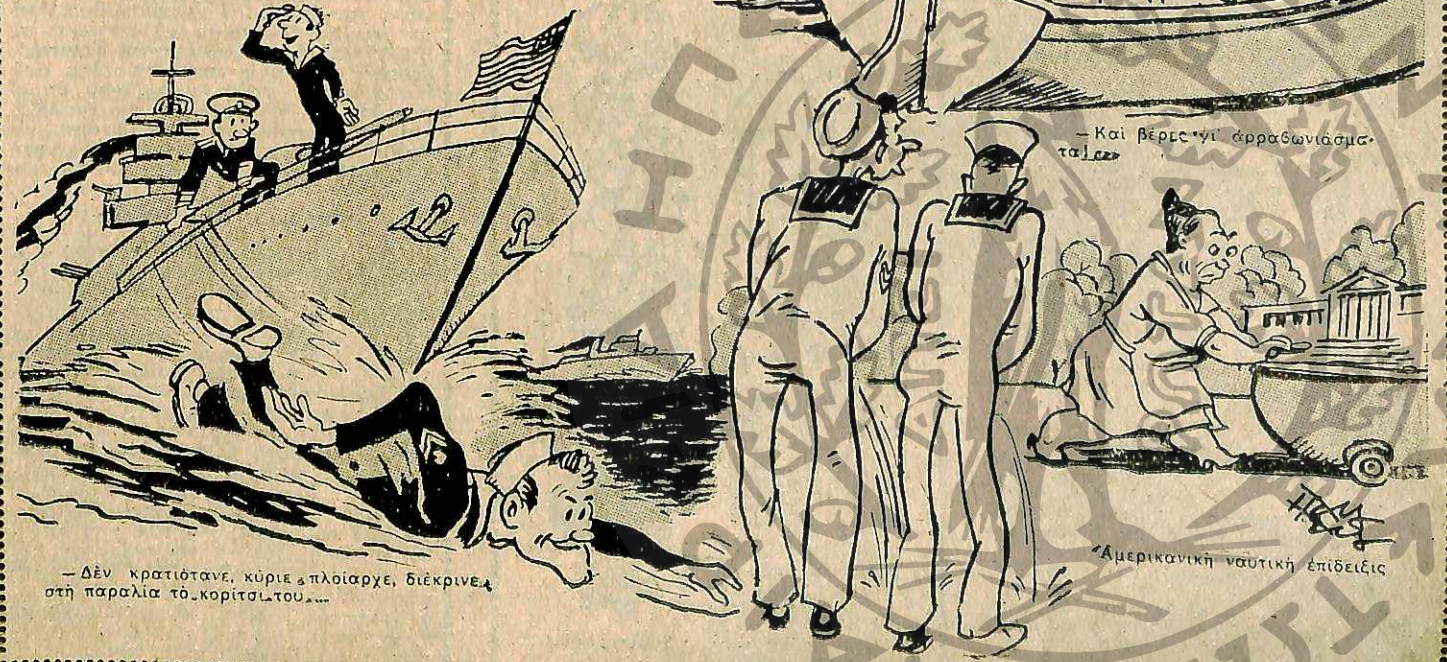

Ο έπι κεφαλής: Πρόσω-
όλοταχώς γιατί δεν ξεκολλάμε
αλλοιώς!...

— Θ' άκούω στόλο στο Φάλη-
ρο και θα κόσω μιλιά!...

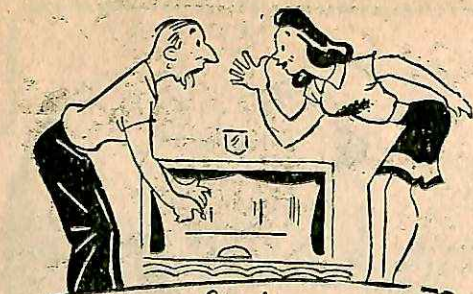

— Είσαι εύχαριστημένη τώρα, ντάριλγκ!

— Και βέρε-γι' άρραδωνιάσ-
ται...

— Δεν κρατιότανε, κύριε πλοίαρχε, διέκρινε
στη παραλία το κορίτσι του...

Η ΚΑΚΩΔΙΣΙΑ ΜΑΣ

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΕ ΧΡΗΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο Διευθυντής κ. Σπάλλερ.
Ένας υπάλληλος.

(Μέσα στο γραφείο του κ. Σπάλλερ. Ο ίδιος κάθεται μπροστά στο πολυτελές τραπέζι του. Στον τοίχο, πίσω από την πλάτη του, κρέμεται ένα μεγάλο ρολόι που δείχνει 12 παρά 10 και από κάτω μια μεγάλη επιγραφή: «Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΕ ΧΡΗΜΑ».)

ΣΠΑΛΛΕΡ (ζύνει το κεφάλι του και κυττάζει το ταβάνι. Χτυπούν την πόρτα): «Εμπρός!»

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (μπαινει μέσα με σεβασμό, πλησιάζει το γραφείο του διευθυντού του και λέει): Κύριε διευθυντά, όπως μου είχατε αναθέσει σήμερα το πρωί έπληξα στον υπολογισμό για να πληροφορηθώ ποιά ώρα ακριβώς θα φύγν το τραίνο σας. Θα μου επιτρέψετε λοιπόν να σας κάνω προσεκτικόν. (Κυττάζει το ρολόι που προχωρεί.)

ΣΠΑΛΛΕΡ (τόν διακόπτει απότομα): Και μ'ένα θα μου επιτρέψης να έρθω και να σε σκεπτικό στην επιγραφή που κρέμεται κάτω από το ρολόι. Βλέπεις τι λέει;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Κύριε διευθυντά,...

ΣΠΑΛΛΕΡ: Βλέπεις τι λέει, σε ρωτάω;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (με κάποιον εκνευρισμό): «Ο χρόνος είναι χρήμα».

ΣΠΑΛΛΕΡ: «Ε, λοιπόν, φίλε μου, αυτό είναι το πιο σοφό ρητό του κόσμου, το οποίο όμως δυστυχώς δεν έχει αντίληψη κανείς ή μάλλον σχεδόν κανείς, διότι υπάρχουν ευτυχώς και μερικές εξαιρέσεις, όπως, παρεμπιμπόλησε, καρίν, ενών... Τι έλεγα; Α, ναι! Σχεδόν κανείς, αν και καυχώμεθα ότι είμαστε η πιο έξυπνη, η πιο δαιμόνια, η πιο υπέροχη φυλή του κόσμου, σχεδόν κανείς από εμάς δεν έχει αντίληψη την σημασία αυτού του πάνσοφου ρητού. Και όμως...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (προσπαθεί κάτι να πει).

ΣΠΑΛΛΕΡ: Μη με διακόπτετε, σε παρακαλώ. Και όμως, επαναλαμβάνω, θα έπρεπε να το καταλαβαίνουμε αυτό περισσότερο από κάθε άλλον λαό. Είμαστε έξυπνοι. Θυμώσου τι έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες με την λακωνικότητα που τους χαρακτήριζε πάντοτε σε όλες τις περιστάσεις. «Χρόνου φείδου».

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (με αδημονία): Κύριε δι...

ΣΠΑΛΛΕΡ (θυμωμένος): Σου είπα να μη με διακόπτετε. Λακωνικότερα, κατάλαβες, φίλε μου, τι αξία έχει η χρυσή αυτή λέξη; Αντί ν' αρχίσω χειμαρρυν εκφράσεων, γλεντώντας άσκοπα τη γλώσσα σου, λες με δύο-τρεις συνταγές λέξεις εκείνο που θέλεις και τελειώνεις.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Το τρ...

ΣΠΑΛΛΕΡ: Σιωπή επί τέλους! Πρέπει να καταλάβεις μια για πάντα την αξία του ρητού αυτού ρητού Γνωρίζεις πολύ καλά ότι ενοχάζονται στην επιχείρησή μου 23 υπάλληλοι από τους οποίους χρειάζομαι καθημερινώς υφιστάμενους πληροφοροτά, μισθολογία να φαντασθείς τι θα γίνει τους εδω μέσα και κανένας απ' αυτούς κατέβη στο κεφάλι;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Θα το χάσετε το τρ...

ΣΠΑΛΛΕΡ: Βεβαίως και θα το χάσω το μισθολογικό, αν δεν συνηθίσουν όλοι στην να μην κάνουν καμία κίνηση κατά του ρητού «Ο χρόνος είναι χρήμα» ή «Χρόνος είναι χρήμα», όπως το είχαν διατυπώσει οι αρχαίοι Έλληνες.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (ιδρωμένος από την αγωνία): Πέντε λεπτά και...

ΣΠΑΛΛΕΡ: Ποιά πέντε λεπτά; Όρες δ'λόκληρες θα μιλούσαν και δεν θα έβλεπων, ακριβώς σαν και εμένα, που αντί να μιλάω μέσα να μου πηδ με δύο λόγια: «Το τραίνο φεύγει στις...»

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Δώδεκα και δέκα...

ΣΠΑΛΛΕΡ: Έστω, δώδεκα και δέκα ή πέντε και είκοσι, δεν έχει σημασία, αρκεί να μου αρραδιάζεις όλα! Άλλο κατέβατο: «Κύριε διευθυντά, όπως μου είχατε είπν το πρωί...» Λες και δεν θυμάμαι εγώ τι σου είχα είπν το πρωί, λες και είμαι κανένας ξεκουτάρης, που έχω την ανάγκη να μου υπενθυμίσεις εσύ τι είπα, τι έκανα ή τι έφαγα το μεσημέρι. Το λογικό μου...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (περιττώσας): Φεύγει, κύριε διευθυντά.

ΣΠΑΛΛΕΡ: Σκαμνός! Θέλεις ν' αυθαδιάσεις κι' όλες; Το λογικό μου, κύριε, που μονάχα δεν φεύγει, αλλά είναι θαυμάσια στο τόσο που. Με αυτό το λογικό δημιουργήσα εγώ που με βλέπετε όλων δημιουργό, εγώ που με βλέπετε όλων αυτήν την επιχείρησή εκ του μηδενός. Μακαρίτης ο πατέρας μου, ήταν ένας άπλοος συνταξιούχος και δεν μ'ας άρεσε, τίποτ' άλλο από το τιμίο του όνομα και τις σοφές του συμβουλές. Με τα έφοδια αυτά, κύριε, εδουλούντο εγώ αυτήν την τεραστιά επιχείρησή που προσπαθείτε να καταστρέψετε σεις με την πολυλογία σας. Αντί να μηρς και να μου είπν: «Το τραίνο φεύγει στις...» Αλήθεια τι ώρα φεύγει το τραίνο;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (Με συντριβή): Στις δώδεκα και δέκα.

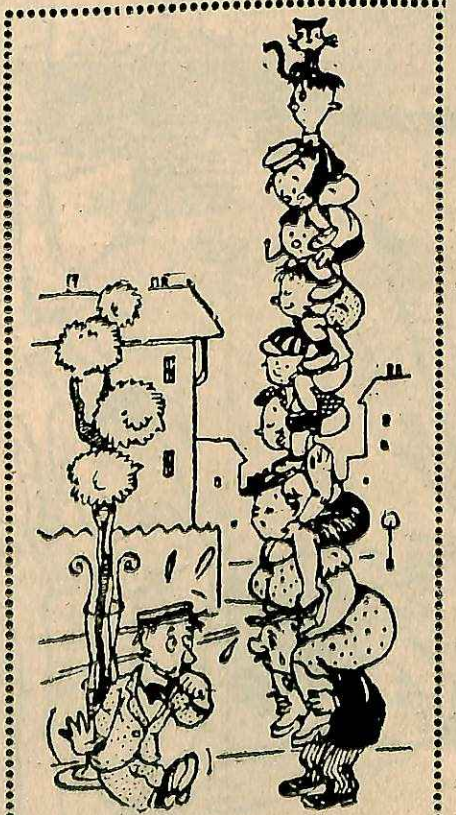
ΣΠΑΛΛΕΡ: Δεν είναι τρώσε σεβασμού αυτός. Δεν λένε: «Το τραίνο που πρόκειται να πάρετε, κύριε διευθυντά, φεύγει στις δώδεκα και δέκα». Άς είναι. Να ιδω πότε θα σας κάνω ανδρώπους. Και τώρα τι ώρα είναι;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (με κάποιον ειρωνεία κυττάζοντας το ρολόι): Η ώρα περί της οποίας είχατε την καλωσύνη να απευθυνθήτε προς το ταπεινόν μου υποκείμενον, κύριε διευθυντά, είναι δώδεκα και δεκατρία λεπτά. Δηλαδή, κύριε διευθυντά, το τραίνο πάει προς τριών λεπτών ακριβώς.

ΣΠΑΛΛΕΡ (όρμαει έξαλλος κατ' επάνω του): Άθλιε, μακαρά, παληάνθρωπε, σου! Λοιπόν, με κατέστρεψες με την πολυλογία σου! Κι' δλ' αυτό γιατί δεν ένωσες να προσέξεις αυτό!

(Δείχνει την επιγραφή «Ο χρόνος είναι χρήμα» που εις ένδειξιν διαμαρτυρίας ξεκρεμίζεται μόνη της και πέφτει με πάταγο).

ΣΤΡΩΣΗ

—Ετσι, φίλε μου, κάνουμε οικονομία στις μετρώσεις!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ από παντού

Το «βιτα-σνάκ».

Το «βιτα-σνάκ» είναι μια καινούργια συνθετική τροφή αμερικανικής προέλευσης, που ελπίζεται ότι θα λύσει το πρόβλημα της διατροφής της πεινασμένης Ευρώπης. Περιέχει τις απαιτούμενες ποσότητες όλων των θρεπτικών ουσιών — πρωτεΐνες, υδατάνθρακες, άλατα και βιταμίνες — σε συμπαγή μορφή. Ειδικώς οι βιταμίνες του είναι 12 ειδών, περισσότερες δηλαδή απ' όσες περιέχει κάθε άλλο τρόφιμο. Το «βιτα-σνάκ» διατρεί τις βιταμίνες του επί 9 μήνες και τις άλλες θρεπτικές ουσίες του επί ένα έτος κι' έχει τη μορφή μιας μικρής πλάκας σκολάτης. Έχουν σταλν ήδη δόκιμοι τόννοι απ' αυτό σε διάφορες χώρες της Ευρώπης και της Ασίας.

Άσπραδι αύγου... από ψάρι.

Επί αιώνες δόκιμος, το άσπραδι αύγου προερχόταν αποκλειστικά από αυγά κόττας. Τώρα όμως οι Αμερικανοί ανακάλυψαν ότι οι Γερμανοί το είχαν αντικαταστήσει απ' το 1934 μ' ένα «έρλατς» από ψάρι που το κρατούσαν μυστικό. Το υπέβαλαν σε χημική ανάλυση, το δόκιμασαν και βρήκαν ότι έχει ελαφροτάτη μόνον μυρωδιά ψαριού. Παράγεται ιδίως από φρέσκο μπακαλιάρο, αλλά μπορεί να παραχθν κι' από ξερό και μπορεί να χρησιμοποιηθν όπως το άσπραδι του αύγου. Αφού έχει πολύ περισσότερο απ' αυτό κι' έχει εξαίρετη θρεπτική αξία, γιατί περιέχει 94% πρωτεΐνη.

Γκάς δίχως μυρωδιά.

Το αερίοφως που χρησιμοποιείται σε μια πόλη του Καλοράντο, είναι φυσικό, προερχόμενον από τα βάθη της γης, και σχεδόν άσμο. Για να γίνεται αντιληπτό, σε κάθε βλάβη των σωλήνων του, και ν' αποφεύγονται τα δυστυχήματα, οι τεχνικοί του πρόσθεταν πάντα ένα συστατικό με έντονη μυρωδιά. Τελευταίως όμως, οι υπάλληλοι μιας Τσινεζικής αυτής της πόλεως πάθαιναν πονοκεφάλους και ναυτία όταν εργαζόντουσαν στο υπόγειο θησαυροφυλάκιο. Ωστόσο δεν ένοιωθαν καμιά ύποπτη μυρωδιά. Τέλος, έγινε μια χημική εξέταση του αέρος του υπογείου κι' εξακριβώθηκε ότι περιείχε γκάς, σε τόσο ποσότητα ώστε μπορούσε να συμβν τρομερή έκρηξη αν σκεπτόταν κανείς ν' άναψν τσιγάρο... Τι είχε συμβν; Από μια σωγνή του κεντρικού σωλήνος, σε απόσταση 15 μέτρων απ' την Τσάινα, ξεφύγει το αέριο, περνώντας μέσα από ένα στρώμα υγρού άνθρακα, που απορροφούσε το συστατικό με τη μυρωδιά, και εισχωρούσε στο υπόγειο από μια τρύπα απ' όπου έμπαινε ένας σωλήνος του νερού. Οι υπάλληλοι δηλαδή την γλύτωσαν οθηνά.

Φάρμακα από έντομα

Απ' τα παλιά ακόμη χρόνια, οι γιατροί αναζητούσαν ένα αποτελεσματικό φάρμακο κατά του καρκίνου. Και συνιστούσαν γι' αυτό το σκοπό σκόνη από... «κουβαρίδα», ανακατεμένη με κρασί! Γενικώς, τα έντομα ήταν αλλοτε ένα απ' τα σπουδαιότερα στοιχεία της εμπειρικής φαρμακοποιίας. Η άσχημη, λυαμένη πάνω στα υπηλίκια, έθωρετο άριστο φάρμακο κατά του πυρετού. Μέλισσες ξερές κι' ανακατεμένες με μέλι, χρησίμευαν κατά της τριχοπτώσεως. Για τη λύσσα, έδιναν στον άρρωστο τρείς χουστίνιες τοιμενές. Το ίδιο φάρμακο χρησίμευε για το λιθό, την ψαμμάσι και την ποδάγρα. Ένα μίγμα από λινέλαιο και μυρμηγκία καταπράυνε τις αιμορροΐδες. Ακόμη κι' ο βωμοετός κορίδι, ανακατεμένος με γάλα, ήταν — κατά τον Πλίνιο — άριστος για το καθαρίσμα των ματιών!

Τα δυστυχήματα στην ΟΘΟΝΗ

Ο Φρέντ Κέννεντυ και τα τριχ του

Οι περισσότεροι από τους ήθοποιους του Χόλλυγουντ, που παίζουν σε περιτετιωδή φιλμ με υποθέσεις του Φάο-Γουέστ, θα είχαν σκοτωθν πρό πολλού στις συγκρούσεις, τις συμπλοκές και τ' άλλα ατυχήματα που παρουσιάζει η υπόθεση του έργου, αν οι ειδικοί τεχνικοί δεν εφρόντιζαν να προστατεύσουν τη ζωή τους και τη σωματική τους άκεραιότητα.

Ο γνωστότερος και ικανώτερος από αυτούς τους ειδικούς είναι ο Φρέντ Κέννεντυ, ήθοποιός κι' ο ίδιος. Έχει διοργανώσει με σύστημα και πάνω σε μαθηματικές βάσεις τα τεχνάσματα που απαιτούν οι περιτετιωδείς σκηνές των φιλμ. «Ιδίως είναι «άσσορ» στις συγκρούσεις κάθε είδους. Συνήθως οδηγεί ο ίδιος το άμαξι που πρόκειται να συγκρουηθν και να κατασπαθν — σπάνια εμφανίζονται αυτοκίνητα σε τέτοιες σκηνές, έστω κι' αν η ύποθεσί τους είναι σύγχρονη. Στην κατάλληλη στιγμή, ο Κέννεντυ πιέζει ένα μολύο, που κάνει να συγκρουηθν και ν' αναποδογυρισθν το άμαξι... με φωτονέμια!

Αν η σύγκρουση δεν είχε προετοιμασθν, θα μπορούσε να συμβούν χίλια-δύο δυσάρεστα αφοόρπα: π. χ. να σκοτωθν κάποιος, ν' ανατραπν το άμαξι κατά τρόπο όχι βολικό για την κινηματογραφική του, ή και να μην ανατασθν καθόλου. Με τις προετοιμασίες όμως του Κέννεντυ, εξασφαλίζεται η άπολύτη επιτυχία της θεαματικής συγκρούσεως.

Τη στιγμή της συγκρούσεως, ο Κέννεντυ κρύβεται άστραπη μέσα σ' ένα άσπαλιόνο «κιβώτιο ασφαλείας», που βρίσκεται δίπλα στη θέσι του άμαξ κι' είναι ντυμένο εσωτερικώς με καουτσούκ. Έτσι, δεν κινδυνεύει απ' το τράνταγμα, ούτε κι' απ' τα συντομιασμα του άμαξιού. Κάποτε ωστόσο, χρειάζεται να πηδήσν απ' το άμαξι πριν απ' τη σύγκρουση, γιατί αυτό επιβάλλει το σενάριο. Όταν πρέπει να φαη ότι ο άμαξας τινάζεται από τη θέσι του και πέφτει στο διπλανό γκρεμόν, χρησιμοποιείται μια μεγάλη κουκλά, που κρατάει τα χαλινάρια των άλνων και που εκσφενδονίζεται μακριά στην κατάλληλη στιγμή μ' ένα δυνατό ελάτσιο.

Ένωρείται ότι ο Κέννεντυ έχει έρνασθν πολλούς υγνες, για να έπινοήσν και να τελειοποιήσν τα διάφορα «τούκ» του.

Όταν το σενάριο όοιζν να πέσν ο ήθοποιός — άμαξας απ' τη θέσι του άμαξος στα άλογα, υπάρχει έσφορυσμένη μεταδν των άλνων μια εγέφυρα, κι' έτσι ο ήθοποιός πέφτει πάνω σ' αυτήν.

Έξαιρετικές προφυλάξεις λαμβάνονται όπωρ έρνασθν κι' άλλοτε, να νη πάθου: τίποτε τα ζωα που λαμβάνουν μέρος στις ταινίες. Ποώτοι γιατί έχει αναλάβει την προστασία τους μια ειδική οργάνωσις φιλοζώων, και δεύτερον γιατί τα άλογα αυτά είναι άριστά γυμνασμένα κι' έχουν μεγάλη αξία. Το μέρος απ' το άμαξι...

συν, είναι ισπεδωμένο και στρωμένο με χόρτα ή άχυρα.

Όταν το φιλμ τα παρουσιάζει να σκοτώνονται από μια σφαίρα και να εγκαταλείπονται απ' τον άναβάτη τους, ο άπειρατερ κινηματογραφιστής σκηνή ως το τέλος, για να δείξν κατόπιν στην οργάνωσι των φιλοζώων ότι τα άλογα ξανασηκώθηκαν κι' απομακρύνθηκαν χωρίς ναχουν πάθει τίποτε. Αφού δε η ταινία έπιθεωρηθν απ' την οργάνωσι, κόβονται τα μέρη της που δεν χρειάζονται.

Θένετε να μάθετε μερικά άκόμη τεχνάσματα αυτών των φιλμ; Για τους πυροβολισμούς χρησιμοποιούνται άσφασια φυσιγγία. Όταν βλέπετε σε μια σκηνή να χτυπούν οι σφαίρες το βράχο, δίπλα στο κεφάλι του ήθοποιού, πρόκειται για... σμπούλες από ζελατίνη, που τις εκσφενδονίζει ένα όπλο με πεπιεμένο αέρο. Είναι γεμάτες με χρωματιστό χύμα, και καθώς σπάζουν πάνω στο βόσχο δίνουν ρεαλιστικώτατα την έντύπωσι της σφαίρας.

Μπουκάλια, υποκόπανοι όπλων, καρτέκλες, κι' άλλα τέτοια πράγματα, που χρησιμοποιούν ως όπλα στις συμπλοκές των φιλμ, είναι φτιαγμένα συνήθως από καουτσούκ ή από άλλες μαλακές ούσιες, ώστε να μην κάνουν καθόλου κακό. Οι όγκοί τους που βλέπομε να πετούν οι ήθοποιοί ο ένας στον άλλον, αποτελούνται από... χαρτί και ύφασμα, βαμμένα κατάλληλως!

Υπολογίζεται ότι το ένα τέταρτον των φιλμ του Χόλλυγουντ είναι τέτοιου είδους, τύπου «κάου-υπόδ». Γυρίζονται από μερικές έταιρείες και κοστίζουν περί τις 50.000 δολάρια. Σ' ώσιμμένες όμως περιπτώσεις, πρόκειται για ταινίες εξαιρετικές, ιστορικές σκηνές, που το κόστος τους φτάνει τα 2 ή 3 εκατομμύρια δολάρια.

Τα φιλμ αυτά είναι τόσο δημοφιλή στις «Ηνωμ» Πολιτείες και στο έξωτερικό, ώστε μπορεί να έξσκολληθουν να παίζωνται επί 10 χρόνια μετά το γυρισμά τους.

Κινηματογραφικές πεννιές

★ Ο Άνατόλ Λίτσεκ έτοιμάζει μια άμερικανική έκδοσι του «Περσέας». Άς γνωστών στην νηλική έκδοσι που δεν προσέβληθν άκόμη στην Έλλάδα, πρωταγωνιστούσαν ο Ζάν Γκαμπν και η Άρλεττ.

★ Η Χέντυ Λαμάρ ίδρύει στο Χόλλυγουντ μια έταιρία παραγωγής φιλμ Συνεργάτις της θα είναι η Α. Παρεμπιμπόλησε και η Ντ Σίρκ.

★ Η Άνναπέλλο γυρίζει το φιλμ «13 όδορ Μαγδαληνής». Σκηνοθέτης είναι ο Άνρ «Αντουά» και συμπρωταγωνιστής της ο Τζάιμς Κάννεν. Η πρόθεσις του φιλμ περισταθείται νωρό απ' την νερμανική κατοχή των Παριζών.

★ Στά στούντιο της Βέρνης ο Έλβετος σκηνοθέτης Έρρίκος Γκομς έτοιμάζεται να νηοισν το μεγάλο βιογραφικό φιλμ: «Άλφρεντ Νόμπελ». Το φιλμ αυτό θα είναι έτοιμο το προσεχές φθινόπωρο.

★ Και ο Μίκο Ρούνεβ γίνεται παραγωγός. Ίδρύει κινηματογραφική έταιρεία και ως πρώτον ήθοποιό ανακαίρει τον Πέτερ Λόρε.

★ Η γνωστή μας από την παιδεία «Άγνησκη» Γκλαίντεν Γκωρτζ, ηλικίας 47 έτών, παντρεύτηκε για τέταρτη φορά. Ο τέταρτος σύζυγός της είναι ο Κέννεθ Μπράντλεϊ 27 έτών!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Ω! πόσο την αγαπούσα!

Καμιά φορά — κάποτε και περισσότερες — τυχίνει και σου κολλάει μια γυναίκα όπωρ μια βεντούζα σε πολύ κρυολογημένη πλάτη. Και το χειρότερο είναι που νομίζει πως την αγαπάς και πως δεν μπορείς να κάνης χωρίς αυτή. Ενώ για σένα είναι ένα πρόσωπο αδιάφορο και βαρετό. Άλλα, θες γιατί είσαι μαλκός χαρακτήρας, θες γιατί δεν έχεις άλλη καλύτερη, θλυκή απασχόλησι, θες γιατί τη λυπάσαι, θες γιατί τη βαρύνει, δεν της λες «κοπέλλα μου όσε με ήσυχο». Αφίνεσαι και τραβήσοι μοιρολατρικά σ' αυτή την ιστορία και περιμένεις να σε βαρεθν ή κοπέλλα σου και να φύγν μόνη της... Μάταιη έλπιδα...

★
Τη βεντούζα μου τη λένε Ντίνα. Δεν είναι άσχημη κοπέλλα, κάθε άλλο. Ίσα - ίσα, είναι νόστιμη, έχει κομψό στυλ και ντυνεται με γούστο. Ένας άλλος θα ήταν ευτυχισμένος κοντά της και ίσως νακανε και τίποτα τρέλλες για χάρη της. Άλλα εγώ όχι. Έμένα μ' άφινε αδιάφορο. Ούτε την κορδιά μου έννοιωθα να παθαίν καμιά συγκίνησι για λόγους της, ούτε κι' απ' την άλλη άποψι αισθανόμουν καμιά πρηνιούρα. Πως έμπλεξα; Έλα ντε! Ούτε κι' εγώ καλά - καλά δεν το κατάλαβα. Κάνωμε δύο - τρείς φορές παρέα κι' έπειδή, ένα βράδυ που τη συνώδεα οπίτι της, την έπιασα άγκασέ κι' σφίχτηκε απάνω μου, ύστερα την έπιασα από τη μέση και σφίχτηκε περισσότερο, τη φίλησα, ήλθια και απέρισκεπτα. Κι' από τότε το πράμα τράβηξε το δρόμο του. (Γι' αυτό, φίλε μου σου συταίνω να μη φιλάς γυναίκες χωρίς πρώτα να σκεφθής τις συνέπειες).

★
Όταν χωρίζω, με ρώτησε, όπωρ ήταν φυσικό: — Που θα ιδωθώμε ούριο; Της έδωσα ένα ραντεβού, άνόρηκτα. Ηθε. Της έδωσα δεύτερο. Ηθε. Και μια που μπήκε το νερό στ' αυλάκι, άρχισε να τρέχν. Έπειδή η κοπέλλα μου, άγάπη μου, μόνο έσένα αγαπώ!

★
Πάντα θα ήταν κάποιος που τη φλερταρίζε και που εγώ πο...

—Ξέρω γιατί μου έκανε το βαρύ, μούλεγε όταν χωρίζαμε. Κι' έπειδή βαρύνονταν να τη ρωτήσν... γιατί, μου το έξηγούσε εκείνη!

—Γιατί ήλυνες!

—Ζήλευα;

—Ναι! Είδες που με φλερταρίζε εκείνος με το μουστάκι, κάκι στο άπεναντι τραπέζι και γι' αυτό μου κάνεις μούτρα!

—Άλλα εγώ, άγάπη μου, μόνο έσένα αγαπώ!

—Πάντα θα ήταν κάποιος που τη φλερταρίζε και που εγώ πο...

—Πάψε να γκρινιάζης! Ποτέ σου δεν είσαι εύχαριστήμος!

Ο επίορκος

«Η Ρίτα άγκαλιάζει τον Άνη, σφιγγεται επάνω του, στυλώνει τα μάτια της στα δικά του και του μιλάει με πόνο. μ' άπεριγραπτή άνηγνωση».

«Δεν θα με ξεχάσεις, άγαπημένε μου... Ορκίσου πως δεν θα με ξεχάσεις».

«Άνη φιλεί τα δακρυμαμένα της γλυκά, μουρμάματα και της άποκρίνεται».

«Να σε ξεχάσω;... Μήν το ξαναπείς αυτό, άγαπημένε μου».

«Μου τ' όρκίζεσαι; Άνη;».

«Ναι, Ρίτα, γλυκεία μου Ρίτα, σου όρκίζομαι στο Θεό που μ' άκούει αυτή τη στιγμή πως κι σκέψι μου θάμνη πάντα κοντά σου, πάντα δική σου η καρδιά μου».

«Άν σ' άρννηθώ στην ελπίδα που θά πάω, ό Θεός να με τιμωρήσει σκληρά, άδυστυχέστα! Να συντριβή η καρδιά μου άν κών την καρδούλα σου να πονέσει»!

«Η Ρίτα τον φράζει με τό χέρι της τό στομάχι».

«Όταν, άγαπημένε μου, φτάνει, σε πιστεύω».

«Αναστενάζει βαθειά και προσέχει»:

«Τώρα, μπορείς να π' άς στην εύχη του καλού Θεού, θά κάνω υπομονή, θάμνη κουράγιο να σε περιμένω, θάμνη περιφρονή για σένα που θά γυρίσεις ένας Ευρωπαίος γιατρός άσφους και φημύμενος, ναι, θάμνη περιφρονή για τον πατέρα του παιδιού μου».

«Δεν θ' άρνήσουν να περάσουν τα 4 - 5 χρόνια των σπουδών μου στο Παρίσι, ά, γάπη μου, την παρηγορεί ό Άνη».

«Κυλάει γρήγορα ό καιρός...».

«Η Ρίτα τον πιάνει άπ' τό χέρι και τον τραβάει κοντά στο λίκνο που κοιμάται ένα ροδαλό βρέφος».

«Τό παιδί μ' άρε!... Τό άγ. γελούδι μ' άρε!... Τό άγ. ρίξει. Να ρθής γρήγορα πι-σώ γι' αυτό, Άνη μου, για ναμνη κι' αυτό έναν πατέρα και να μ' άν ντρέπεται τον κόσμο».

«Νοί, Ρίτα μου, μ' άνη άνη, σουχός Μόλις έρθω και τα κτοποιηθώ θά νινη έκεινού που δυσκολεύομαι να κάνω σήμερα, θά σε κάμω νυναι, κα μου. Οι γονείς μου θά πουν τό ναι, είμαι βέβαιος γι' αυτό».

«Η Ρίτα τού χαϊδεύει τά μαλλιά και άναστενάζει»:

«Άχ, Θεέ μου, άς έρθη αυτή η ημέρα, άς γίνη τ' όνειρό μου, πραγμاتيκότης κι άς πεθάνω κατόπιν!...».

«Ό Άνη τ' άφίγγει στήν άγκαλιά του και τήν φιλεί».

«Μη λές τέτοια λόγια, Ρίτα μου, θά νινης νυναι, κα μου, Σου τό όρκισθήκα».

«Λίγες ημέρες κατόπιν, έ-να πρωί, ό Άνη έφυγε για τήν Εύρώπη».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

«Είνε όλονοαχ τώρ πειά η Ρίτα. Μόνη της παρηγοριά τά νούμματα του».

Η έξωφρενική ΙΑΤΡΙΚΗ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Άρρώστειες, συνταγές, φάρμακα

«Η κινεζική Ιατρική δεν έχει καμιά σχέση με τήν ευρωπαϊκή. Βασίζεται σε άρχαιότατες παραδόσεις και θούλους. Υποστηρίζει π. χ. ότι ό κόσμος δημιουρήθηκε άπ' τή συνερογσία του «Γιάνγκ» (άρσενικού) και του «Γιν» (θηλυκού) κι' η ύγεια του ανθρώπου έξαρτάται άπ' τήν ίσοροπία και τήν άρμονία των δυό αυτών στοιχείων. Η ίδια ίσοροπία πρέπει να ύπάρχει μεταξύ δυνάμεως και αδυναμίας, ζέστης και κούου, υγρασίας και ξηρασίας... Όταν έπικρατή τό Γιάνγκ, προκαλεί έξαψι, ενώ τό Γιν φέρνει κατάπνωση».

Τά 5 κύρια όργανα του σώματος άντιστοιχούν ως έξης με τά ισάριθμα άστρος, στοιχεία, χρώματα και γεύσεις: Στομάχος: Κρόνος, γή, κίτρινο, γλυκό. Σπτότι: Ζεύς, έξύλο, πράσινο, ξινό. Καρδιά: Άρης, φωτιά, κόκκινο, πικρό. Πνεύμονες: Άφροδίτη, μέταλλο, άσπρο, τσουχτερό. Νεφροί: Έρως, νερό, μαύρο, αλμυρό».

Τό κυριότερο όργανο του σώματος είναι ή καρδιά. Μαζί με τό στομάχι, ρυθμίζει τήν λογική σκέψη. Τό στομάχι είναι τό όργανο άναπνοής. Οι πνεύμονες παράγουν χυμούς. Η χοληδόχος κύστις καθαρίζει τά ύγρά του σώματος κι' είναι έδρα του θάρρους, ενώ τό σπτότι είναι όργανο τών αισθήσεων και τό δεξιό νεφρό τών σεξουαλικών λειτουργιών».

Ό σφυγμός δείχνει άλάθητα κάθε διαταραχή της άρμονίας του σώματος και μεταβάλλεται με τήν ηλικία, τό φύλον, τήν συγκίνησι, τίς εποχές και τήν ώρα της ημέρας. Είναι δε 57 διαφορών ειδών! Οι Κινέζοι γιατροί χρειάζονται έξι χρόνια για να έξασκηθούν στην τέχνη να έξετάζουν τό σφυγμό».

Η έξωτερική όψη του άρρώστου τους βοηθεί επίσης πολύ στη διάγνωση. Η κατάσταση π. χ. της κορυφής της μύτης δείχνει άλάθητα πώς λειτουργεί τό στομάχι. Στο λοβό των αυτιών έκδηλώνεται ή κατάσταση των νεφρών».

Όσο για τά κινεζικά φάρμακα, αυτά φαίνονται άληθινά έξωφρενικά. Παράγονται έξ έπί τό πλείστον από ζωικές και φυτικές ούσιες. Ένα είδος ζωατικού άπό δέρμα γαϊδάρου, πορτοκαλόφλοδες, άλάτι, ζυδι και ούρα είναι τό φάρμακο της ουμειώσεως. Κατά τών νεφρικών παθήσεων συνιστώνται τά χοιρινά νεφρά. Οι αίμορροϊδες θεραπεύονται με μίγμα άπό γεντιανή, άκόνιτον, γιγγίβερι, ύδωρ κρίνου, γύμω, βόσκα, σκόνη άπό κέρατα οινόκερω, καμμένες τριχές και σκόδο. Ψυλοκοπανισμένα όδοντια δράκοντος — που φαίνεται ότι βόσκονται εύκολά στην Κίνα... — σταματούν τήν αίμορραγία της μήτρας. Κατά της έλονοσίας χορηγούνται υγία άπό τό λουλούδι αυνιόλια. Βρασμένα κεφάλια χελώνας, βουβαλίσιο τυρί και σκουριά σιδήρου. Για τή διαβητιδα, ό γιατρός φινάει μιά στυπτική σκόνη μέσα άπό λαϊμό τό άρρώστου».

Επίσης η κινεζική φαρμακοποιία μεταχειρίζεται γεννητικά όργανα άπό ζακάδια, γαϊδούρια, φώκες και πρόβατα, γάτια άπό γιάμπουλη κι' άπό ανθρώπινα περιττώματα, μπήρες ζακαδιού, κόκκαλα τίγρεως, καπνιά, σπλήνες και σπτότια κακούργων που θανατώθηκαν διάφορα έντομα, κλπ. Ένα παλιό φάρμακο για διαφορούς πόνους είναι ή σούπα άπό... αυρές γάτες!

♦♦

Αίματοεχμμένα νύχια... ♦♦

«Έχουν γίνει της μόδας τά μακρυά και κατακόκκινα νύχια, με άποχρώσι καμινίου. Κι' οι κομψές κυρίες και δεσποινίδες φαίνονται έτσι σαν... θηρία με αίματοεχμμένα νύχια. Με τήν εύκαρία αυτή, κάποιος που άσχολεται με τή στατιστική ύπολόγισε ότι, τά νύχια μιας γυναίκας θά άποκόψουν σε 70 χρόνια μήκος 2½ μέτρων, άν δεν τά έκοβε ποτέ».

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

Η χήρα

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΕΥΚΗ ΝΤΑΓΚΡΕ: 28 ετών.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΖΙΒΡΕ: (ό ύψαιος 'Αλ-βέρτος) 32 ετών.

Στό σαλόνι της, μιά συνεπασμένη ήμερα, του Νοεμβρίου. Η κυρία Νταγκρέ έπιθεωρεί για τελευταία φορά τήν τουαλέτ-της της, τουαλέττα χήρας. Πρόκειται να πάη στο νεκροταφείο. Έτοιμη, έχοντας πιά μόνο τό καπέλο της να φορέσει, ή Λευκή καθέεται σε μιά πολυθρόνα, παίρνει άπό ένα σωρό πιστολών, που είναι σκουπισμένες στο πλάι της, μιά έπιστολή με πλατύ πένθιμο περιθώριο που τό περιεχόμενό της φαίνεται ότι τήν ενδιαφέρει».

ΕΝΑ ΣΥΝΗΡΕΤΗΣ: «Ό κ. Ζιβρέ!».

«Ό κ. Ζιβρέ παρουσιάζεται, χαιρετά με ύποκλιση τήν κυρία Νταγκρέ και της φιλεί εύλαβικά τό χέρι».

ΖΙΒΡΕ: Είστε μελαγχολική;

ΛΕΥΚΗ (με μάτια δακρυμαμένα): Τρομερά».

ΖΙΒΡΕ: Θυμάστε τά περασμένα;

ΛΕΥΚΗ: Ναι, και μάλιστα σήμερα που κλεινει ακριβώς χρόνος άφ' ότου έχασα τό μακαρίτη... (Σφίγγει τό χέρι του 'Αλβέρτου). Σας έσκαρτώ, άγαπητέ μου φίλε, που ήρθατε».

ΖΙΒΡΕ: Άφού σας τό ύποσχέθηκα... ΛΕΥΚΗ: Άλλα δεν είναι ίσως για σας εύχάριστη ή έπίσκεψις μου σας ύποχρεώνω να κάμετε στο κοιμητήριο, στον τάφο του καυμένου του 'Αρθούρου!

ΖΙΒΡΕ: Δεν πάω εκεί για χάρι του σύζυγου σας — που άτυχώς δεν τών είχα γνωρίσει — αλλά για χάρι δική σας.

ΛΕΥΚΗ: Εύχαριστώ! Έχω τέση ανάγκη σήμερα να αισθανώμαι από πλείουδ μου ένα φίλο που να με συμπονή! Τό πήρατε τό στεφάνι;

ΖΙΒΡΕ: Ναι, ναι, τό έχω κάτω στ' άμάξι. Κίτρινα τριαντάφυλλα και μενεζέδες, όπως μου τό παραγγέλλατε.

ΛΕΥΚΗ: Πόσο σας είμαι ευγνώμων γι' αυτή τή μικρή έκδόλευσι! (Τού προσφέρει κάθισμα). Άς μιλήσουμε άκούη λίγες στιγμές άν θέλετε. Συγκινούμαι τρομερά όσο σκέπτομαι πώς θά πάω εκεί κάτω σήμερα!... Νομίζω πως θά μου ξανασυμβή ή φορική σκηνή του περασμένου χρόνου.

ΖΙΒΡΕ: (δελτώντας τά σκουπισμένα γράμματα): Μήπως διαβάσατε τίποτε που να σας τή θυμίζει;

ΛΕΥΚΗ: Ναι, αυτή τήν έπιστολή που είχα γράψει στην αδελφή μου!

ΖΙΒΡΕ: Μήπως είναι άδικοποισία;...

ΛΕΥΚΗ: Όχι, όχι, διαβάσατε... άφού γίνεται και λόγος για σας!

ΖΙΒΡΕ (διαβάει): «... Άπό τό θάνατο του προσφιλεστάτου 'Αρθούρου, χθές μόλις ό γιατρός μου έπέτρεψε να τού πάω στον τάφο λίγα τριαντάφυλλα. Ήταν ψυχροκάβο, τό νεκροταφείο ήταν γεμάτο κόσμο. Άρχινούσε να βραδυάξη. Όταν βρέθηκα μπροστά στον τάφο, αισθάνθηκα σκοτεινιά, τά γόνατά μου λύγισαν, έπεσα λιποθύμη στο μνήμα του μακαρίτη. Πόση ώρα έμεινα εκεί! Δεν έξω. Όταν άνοιξα πάλι τά μάτια μου, είνε νυχτώσει. Ήμουν παγωμένη άπό τό κούο και κοντά μου έστειλε ένας ψηλός κύριος, που με βοηθούσε

ν' άνασκηθώ και φαίνόταν πολύ συγκινημένος. Προσέφερε με σεβασμό να με συνοδεύσει στ' άμάξι μου ή στο σπίτι μου. Τόσο φοβόμουν ήπώς μου έρθη πάλι λιποθυμία, ώστε δέχθηκα τήν εύγενική του συντροφιά...»

ΛΕΥΚΗ: Χωρίς τόν ύψηλό κύριο, που είσθε σεις, θά ήμουν ίσως νεκρή!... Μ' έσώσατε δυό φορές, πρώτα έκείνου τό βράδυ κι' έπειτα με τίς έπισκέψεις σας που έχοσάστε και μου άνακουφίζατε τή λυπη μου με τά πανετικά σας λόγια!... Έτσι σιγά-σιγά με ξαναφέρατε στη ζωή!

ΖΙΒΡΕ: Τότε πάψτε να είσθε μελαγχολική.

ΛΕΥΚΗ: Σάν σήμερα συνέδησαν όλα αυτά, ακριβώς πρό ενός χρόνου!... Έχετε δικιο, πρέπει να μετριάσω τή λυπη μου!

ΖΙΒΡΕ: Πρέπει... Σκεφθήτε λίγο και μένα. Σας είμαι τόσο άφοσιωμένος.

ΛΕΥΚΗ: Ναι, κι' αυτό μου δίνει τόση εύτυχία, ώστε μερικές φορές άμφιβάλλω για τήν πραγμاتيκότητα. Είναι τόσο ώραίο αυτό τό αίσθημα... της τρυφερός φιλίας, που δείχνετε σε μένα... τού... ΖΙΒΡΕ: «Έρωτας»...

ΛΕΥΚΗ: Ναι, αλλά έρωτος εύλαβικού, όπως ή φιλία. Αυτό έχει τόσο βέλγητο για μένα, ώστε φοβάμαι πολύ ήπώς πλανάμαι... Και τώρα περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά, μου είναι άπαραίτητη ή άφοσίωσι σας.

ΖΙΒΡΕ (πηγαίνει κοντά της): Δεν θά σας λείψη ποτέ.

(Η Λευκή τον κυττάζει τρυφερά και πηγαίνει κι' άκουμπά στο τζάκι).

ΛΕΥΚΗ (ύστερα άπό λίγες στιγμές σιωπής): Τι ώρα είναι;

ΖΙΒΡΕ: Τέσσερες.

ΛΕΥΚΗ: Παίρνωμε τό τσαί πριν φύγουμε; Θά μ' άς ζεστάνω... μ' αυτό τών άέρα που φυσάει!... Κάνει κρύο έξω, έ; ΖΙΒΡΕ: Ναι!... κρύο δυνατό!

(Τους θερμαίνουν τό τσαί!... «Έπειτα μένουν πολλή ώρα σιωπής».)

ΖΙΒΡΕ: Τι συλλογίζεσθε;

ΛΕΥΚΗ: «Ό, τόσα πράγματα!

ΖΙΒΡΕ: Είναι παλύ άμορφο που παίρνουμε έτσι τό τσαί ό δυό μας».

ΛΕΥΚΗ: Πραγματικά. Έτσι μόνοι, κοντά στη φωτιά. Συλλογίζομαι τά μεγάλα μύρα έλάτα που νεκροταφείον που τά γέρνει τώρα ό άνεμος!...

ΖΙΒΡΕ (καθέεται κοντά της στον καναπέ): Πόσο είσθε εύαίσθητη σήμερα... ΛΕΥΚΗ: Είμαι στα νεύρα μου... δεν έξω τί έχω.

ΖΙΒΡΕ (πηγαίνει πιδ σιγά): Τραγουδάστε στα νεύρα σας τό τραγούδι που θά τά κατενάση.

ΛΕΥΚΗ: Τό τραγούδι!...

ΖΙΒΡΕ (της άγκαλιάζει τή μέση): Μα βέβαια, τό τραγούδι τού έρωτος!

ΛΕΥΚΗ (αυθιστάται): Μα φίλε μου!

ΖΙΒΡΕ (επιθετικότερος): Αφείστε στον έρωτα που σας καλεί!

ΛΕΥΚΗ: Άλδέστε!... Άλδέστε!...

ΖΙΒΡΕ: Λοιπόν δεν μ' άγαπάτε;

ΛΕΥΚΗ: Ναι!... Ό! σας αγαπώ!... άλλ' είναι άποπο... τέτοια μέρα!... και με τήν αδυναμία που έφέρετε πως έχω!...

ΖΙΒΡΕ: Ό ίδιος ό Θεός σας έπιτρέπει να ξεχάσετε... Είσθε τόσο νεα!...

ΛΕΥΚΗ: Όχι. Καλύτερα έδώ, σπiti μου. Θά μιλήσουμε με τήν ησυχία μας... (Έξασνα τινάζεται). Άχ, Θεέ μου, τό στεφ... Σταθήτε. (Φωνάζει τόν ύπνρετή).

Γιάννη, είμαι λίγο κακοδιαθετή. Κατέβα κάτω. Θά ρθής στο άμάξι του κ. Ζιβρέ ένα στεφανί με άνθη... ένα στεφανί για τό νεκροταφείο... Να τό πάς στον τάφο του 'Αρθούρου! Φτωχή 'Αρθούρα!...

(Ένα δάκρυ κυλάει στο μαγνύλο της. Άλλά ό Ζιβρέ τό στεγνώνει με ένα φίλι).

Ε. ΣΤΑΡΚ

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΟΡΧΕΟΕΙΔΗ

Οι τρομεροί κίνδυνοι της ζούγκλας

Παίν άπ' τόν πόλεμο, στίς ύγες και νοσηρές ζούγκλες της Μαλαισίας, των Φιλιππίνων, της Νέας Γουίνεας και των Άμαζονίων, οι «κυνηγοί όρχεοειδών» άψφούσαν υύριες δυσκολίες για να βρουν τά πολυτίμα αυτά φυτά. Πολλές φορές, σκότωναν ό ένας τόν άλλον, για ν' άποκτήσουν ένα σπάνιο όρχεοειδές.

Υπήρξα κι' εγώ ένας τέτοιος κυνηγός και γνώρισα αυτές τίς περιπέτειες. Αναζητσα τό όρχεοειδ ή έλη γεμάτα κροκοδείλους, σε σκοτεινά βράσθρα, στα ύψηλότερα κλαδιά τών δένδρων ή άναμεινα στην άδιάπεραστη βλάστησι του παρθένου δάσους.

Κάποτε, είχα ιδή πάνω σ' ένα ψηλό δέντρο ένα σπάνιο όρχεοειδές τού είδους «φαλαίνωσις», που τά λουλούδια του μοιάζουν με άσπρες πεταλούδες. Σκαρφαλώνοντας για να τό φτάσω, πιαστήκα... άπό μιά κόμπρα, που μου φάνηκε σαν βλαστός αναρριχητικού φυτού! Τό φείδι με δάγκωσε με υναι

Η Τζωάν Κρόου. →
φορντ με τη χαρι-
τωμένη κορούλα
της Χριστίνα.

ΗΕΝΤΑΤΙΚΗ δια-
φήμιση των α-
στέρων του κι-
νηματογράφου αποκαλύ-
πτει κάθε μέρα και για
καινούργια πτυχή από τη
ζωή των.

Υπάρχει, ωστόσο, κά-
τι, που οι διαφημιστές δεν
τολμούν να το φανερώσουν
και που προσπαθούν με
κάθε τρόπο να το αποκαλύ-
ψουν από την περιέργεια
του κοινού. Το κάτι αυτό
είναι τα παιδιά των αστέ-
ρων.

Γιατί, ως προχθες άκο-
μη, σύμφωνα με τη μόδα
του Χόλλυγουντ, οι αστέ-
ρες δεν έπρεπε να έχουν
παιδιά ή τουλάχιστον να
τα φανερώσουν. Και έτσι
πολλές από τις ηθοποιούς που είχαν την...
ατυχία να γίνουν τέκνα αναγκάζονταν να τα
κρύβουν και να τα εμπιστευόταν στις
φροντίδες τροφών, που τα παρουσίαζαν ως
δικά τους.

Αλλά οι σταρ είναι υπέρες σαν όλες τις
άλλες και, πρώτη ανάμεσα σ' αυτές, η
ποπφυ Μπέτυ Γκραϊνμπλ αποφάσισε
να ποδοπατήσει αυτή τη γελοία απαγόρευ-
ση και πήρε τη μικρή κόρη της στο σπίτι
της.

Η έταιρία όπου εργάζεται γάλασε τότε
τον κόσμο γι' αυτό το «σκάνδαλο» και ά-
πειλησε την Μπέτυ ότι θα άκουσε όλα τα
συμβόλαια που είχε μαζί της.

Αλλά η σταρ έμεινε ανέκδοτη.
Η Μπέτυ Γκραϊνμπλ νίκησε στο τέλος.
Και οι άλλες σταρ μιμήθηκαν το παραδειγ-
μά της.

Τελευταία, ένας δημοσιογράφος ρώτησε
την ποπφυ Σουπέρ ηθοποιό Ινγκριντ
Μπέργκμαν τι είχε εκείνο που αγαπά πιο
πολύ στον κόσμο.

— Την κόρη μου Βιοτζίνια απάντησε.
— Και έπειτα απ' αυτή.
— Και πάλι την κόρη μου Βιοτζίνια.

ήταν η απάντησή της ηθοποιού.

Μια πολύ στονική υπέρα είναι επίσης
η Έντυ Λαμάρ, που θεωρείται ως η ωραι-
ότερη γυναίκα του κόσμου.

Η Έντυ παντρεύθηκε τελευταία έναν
έπίσης ηθοποιό, τον Τζων Λόντρεϊ και ά-
πόκτησε μαζί του ένα κοριτσάκι. Από τη
στιγμή, λοιπόν, που έγινε υπέρα, λείει σ'
όσους τη ρωτούν, ότι η δυσφορία της δεν
έχει μεγάλη αξία στα μάτια της, αλλά ότι
εκείνο που την ενδιαφέρει πιο πολύ είναι
η μικρή της Ντενίζ απάντησε κανένα
συμβατικό.

Η Τζωάν Κρόουφορντ θεωρείται ως υπο-
δειγματική υπέρα. Μετά την εγγρασία του
στοντιντά ασφισώνεται κυριολεκτικά στα
παιδιά της, που τα λατρεύει, την μικρή
κόρη της Χριστίνα και το αγοράκι της.
Το ίδιο συμβαίνει και με την έξωτική
«νόσση» Ντόροθι Λαμάρ. Ο Τζων, τ'
δυσφορο αγοράκι της είναι γι' αυτήν η με-
γαλύτερη χαρά στον κόσμο. Η Ντόροθι
Λαμάρ είναι στοργική υπέρα, έτοιμη να
θυσιάσει τα πάντα για το παιδί της.

Η Μάργκαρετ Σουλλιβαν έχει επίσης
μια χαριτωμένη κορούλα, την Ντενίζ.

Τελευταία, κατά το γυρίσμα μιας ται-
νίας, ένα κακό προαίσθημα την βασάνισε.
Σε μία στιγμή, λοιπόν, άφησε τον όπερα-
τέρ και τους άλλους ηθοποιούς στη μέση
και έτρεξε στο σπίτι της.

Όταν έφθασε εκεί, είδε πως δεν είχε
απατηθεί. Η Ντενίζ παίζοντας μέσα στο
πάσσο είχε πέσει και είχε κτυπήσει πολύ
άσχημα στο νύατο. Η γκουβερνάντα της,
αντί να περιποιηθεί το παιδί, έκλαιγε και
χτυπούσε το κεφάλι της.

Χωρίς την ένκαλη άφει της Μάργκα-
ρετ, η μικρή Ντενίζ θα κινδύνευε σοβαρά.

Μια άλλη ηθοποιός, η Μπρέντα Τζόυς,
έχει δύο χαριτωμένα παιδάκια, ένα αγορά-
κι και ένα κοριτσάκι. Τις φορές που δεν εί-
νε άπασχολημένη στο στούντιο, τις περνάει
παίζοντας μαζί τους.

Η νεαρότερη από τις καινούργιες σταρ,

Τα παιδιά των αστέρων

← Ο Ντάβιντ Νίβεν
με το γυίο του και
τη γυναίκα του

νή, είναι πατέρας τεσσά-
ρων παιδιών. Ο Ρούπερτ
Γιούνγκ έχει επίσης τρία
κοριτσάκια, δώδεκα, οκτώ
και δύο γρόνιων. Ο Σπέν-
σο Τρέισι δύο αγόρια. Και
όσο για τον Σαυλώ
φαινεται πως είναι πολυτε-
κνος, μ' όλο που κανείς δεν
ξέρει ακριβώς τον αριθμό
των παιδιών του. Το τε-
λευταίο απ' αυτά, η Ζε-
ραλντίν, είχε μόλις μερι-
κών μηνών.

Για τη μικρότερη από
τις δύο κόρες της Μάρλεν
Ντρήτριχ διηγούνται το έ-
ξος ανέκδοτο:

Απασχολημένη με τα
παιχνίδια της, πήγαινε
πάντα στο σχολείο αδιά-
βαστη. Μία μέρα, λοιπόν,
η δασκάλα της την υπο-
χρέωσε να φορέσει σ' όλο
το διάστημα που οι συμμαθήτριάς της έπαι-
ζαν, ένα πελώριο καπέλλο με την επιγραφή:
«Η τελευταία της τάξεως».

Η μικρή διαμαρτυρήθηκε τότε:
— Δεν έξερετε, λοιπόν, είτε, πως είμαι
κόρη της Μάρλεν Ντρήτριχ;

Η δασκάλα της διώρωσε τότε την επι-
γραφή ως εξής:

«Κόρη της Μάρλεν Ντρήτριχ, αλλά τελευ-
ταία της τάξεως».

Νά, λοιπόν, που έρχεται σ' εμάς μία και-
νούργια πτυχή από τη ζωή των σταρ. Συ-
νηθισμένοι όπως είμαστε να τις βλέπουμε
σαν αϊθέρια πλάσματα πάνω στην οθόνη,
δυσκολευόμαστε ίσως να τις φαντασθούμε
σαν γυναίκες που έχουν σπίτι και παιδιά.
Και όμως αυτή είναι η αλήθεια.

••

Κινηματογραφικά νέα

★ Η αδελφή της ωραιολάτνης, Μαρία
Μοντέλ, σύζυγο του Ζαν Πιέρ Ουμόν, Τζού-
λια Άντο Κονσουέλα έκανε κι' αυτή το
ντεμπούτο της στον κινηματογράφο.

★ Κατά την διάρκεια του γυρίσματος
του τελευταίου του φιλμ, ο Λούντ Νόλλαν
χτύπησε σ' ένα σπασμένο τζάμι και παρ'
όλο που γάσπησε το ένα του μάτι.

★ Οι αστέρες του Χόλλυγουντ έχουν κι'
αυτοί τις θερμές διακοπές των. Η Ρίτα
Χάινγουορθ και η Άνν Σέρινταν έφυγαν
για την Νότιο Αμερική και η Μπρόου Φι-
τζέραλντ για την Ιοάννιδα.

★ Για το Χόλλυγουντ, το διαζύγιο είναι
φυσική συνέπεια του γάμου. Η Ντιάννα
Μπάρρουμορ, κόρη του μακαρίτου Τζων
Μπάρρουμορ, χώρισε από τον άνδρα της
Μπρόουβελ Φλέτσορ, Άγγλο ηθοποιό. Έ-
χώρισαν επίσης η Κάθριν Γκραϊνμπλ και
ο Τζων Σέλτον.

★ Στα στούντιο της Ρώμης θ' άρχισαν
κατ' αυτές το γυρίσμα μιας νέας εκδόσεως
των «Τελευταίων ημερών της Πομπήϊας».

★ Στο Μεξικό, η Ντολότες Ντέλ Ρίο και
ο νέος γόνος του κινηματογράφου Άουτορ
ντέ Κόντοβα γίνονται παραγωγοί.

★ Η Ίζα Μιράντα θα γυρίσει στα γαλ-
λικά στούντιο δύο φιλμ υπό την διεύθυνση
του Μάξ Οφουλς: «Η περιπέτεια αρχίζει
αύριο» και «Αννα Καρσέν». Τα σενάρια
δίδονται στο Σαρλ Σπάρκ και συμπω-
τανώνονται της θα είναι ο Ζαν Μασσί στο
πρώτο και ο Λουί Ζουβέ στο δεύτερο.

★ Ο «ομιλών» πανηγυρίζει κατ' αυτές
τα 20 γρόνια του. Ποάγουσι, το 1926 έ-
κανε την εμφάνισή του το φιλμ «Δόν Ζουζ»,
με τους Τζων Μπάρρουμορ και Μαίρη Ά-
στον, που ήταν η πρώτη πασαγνή με το
σύστημα «Βιταφόν».

★ Η επιθυμία των γάμων συνεχίζεται
στο Χόλλυγουντ. Κατά την διάρκεια του
περασμένου μηνός παντρεύτηκαν μεταξύ
άλλων: η Άνν Μπρέντα και ο Τζων Χόν-
τιακ, η Μπέτυ Φλιντ και ο Λουίς Χαί-
γουορντ, η Μπαουάσα Χάλ και ο Μπίλ
Γοϊλλιασε.

★ Η κορούλα διάδοχος της Σιόλεϋ
Τέμπλ Μάργκαρετ Ο' Μπρίεν έκανε μια
ασφάλεια ζωής ανερχόμενη σε πέντε έ-
κατομμύρια γαλλικά φράγκα.

Στοργικές και άφωσιωμένες υπέρες

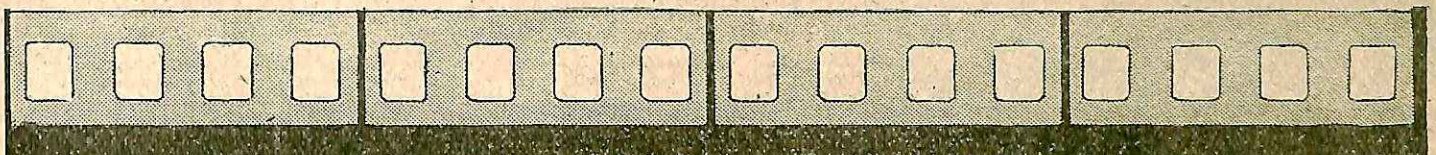
Η Τζούντυ Γκάρλαντ με την αγαπημένη
κόρη της Λίζα.

Η Τζούντυ Γκάρλαντ, είναι επίσης υπέρα.
Η μικρή της Λίζα έχει δύο μεγάλα ολό-
μορφα μάτια, που αποτελούν για εγγύηση
ότι θα γίνει πολύ δυσόμορφη όταν μεγαλώσει.
Από τους άνδρες, ο περίφημος Μπίνγκ
Κρόουμπ, με τη γλυκεία και μελωδική φω-

Η Ντόροθι Λαμάρ με τον Τζων, το έ-
ξυπνο αγοράκι της.

ΤΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΚΑΝΟΥΝ ΔΙΑΣΗΜΟΥΣ ΤΟΥΣ «ΑΣΤΕΡΕΣ»

ΜΠΕΤΤΥ ΓΚΑΙΗΜΠΛ ΒΑΝ ΤΖΟΝΣΟΝ ΓΚΡΗΡ ΚΑΡΣΟΝ ΣΠΕΝΣΕΡ ΤΡΕΪΣΥ

ΚΑΘΕ χρόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες οι διευθυντές των
κινηματογράφων κατατάσσουν τους «αστέρες» του Χόλ-
λυγουντ σύμφωνα με τις εισπράξεις των διαφόρων φιλμ.
Κατά το 1945 ο δημοφιλέστερος ηθοποιός του κινημα-
τογράφου ήταν ο Μπίνγκ Κρόουμπ. Οι εισπράξεις του φιλμ του
«Τραβώ το έρσο μου» ξεπέρασαν τα όκτω εκατομμύρια
δολάρια!

Για τους Αμερικανούς το καλύτερο βαρόμετρο της κοινής
γνώμης για έναν «αστέρα» είναι οι εισπράξεις του τελευταίου
του φιλμ.

Αλλάποτε είναι γνωστή η μανία των Αμερικανών να εκτι-
μούν τον κάθε άνθρωπο σε χρήμα. Ο ένας αξίζει δεκά χιλιάδες
δολάρια, ο άλλος είκοσι και ούτω καθ' εξής. Έχουν φθάσει
μάλιστα μέχρι του σημείου να λένε για μία γυναίκα ότι «είναι ω-
ραία σαν ένα εκατομμύριο δολάρια!»

Το ίδιο λοιπόν φαινόμενο παρατηρείται και στο Χόλλυγουντ.
Κάθε «αστέρας», πρώτ' απ' όλα κατατάσσεται σύμφωνα με την
«εμπορική αξία» του κι' έπειτα υπολογίζεται η καλλιτεχνική
του αξία.

Εφέτος, την πρώτη θέση σ' αυτόν τον «εμπορικό» κατάλογο
κατέχει ο ηθοποιός Βαν Τζόνσον. Πράγματι για ένα νέο «αστέ-
ρα» του Χόλλυγουντ, άγνωστο ακόμα στην Ελλάδα, που έχει
ξετρελλάνει κυριολεκτικά το αμερικανικό κοινό με την τέχνη
του και την γοητεία του. Τα φιλμ του Βαν Τζόνσον σημειώνουν
παντού ρεκόρ εισπράξεων. Έπειτα στη σειρά έρχονται οι «αστέ-
ρες» Γκρήρ Κάρσον, Μπαίττυ Γκραϊνμπλ και Σπένσερ Τρέισι.
Την πέμπτη θέση έχει ο Μπόμπ Χοπ και την έκτη ο Γκάρντ Κού-
περ μαζί με τον Χόμφρεϊ Μπόγκαρτ και την Τζούντυ Γκάρλαντ.
Κατόπιν δε τους ακολουθούν κατά σειράν οι εξής «αστέρες»:
Ινγκριντ Μπέργκμαν, Μπέτυ Νταϊς, Μάκ Μούρραϊ, Γκρέγκο-
ρυ Πεκ, Τζίντζερ Ρότζερς και Τζων Κουαϊν.

Η δόξα ενός «αστέρος» είναι το πιο εφήμερο πράγμα στην
«Αμερική. Αξίζει ν' αναφέρουμε ότι από το 1935 ως το 1938 η
υπ' αριθ. 1 «βεντέτα» στις Ηνωμένες Πολιτείες ήταν η Σιρλεϋ
Τέμπλ. Έπειτα, από το 1939 ως το 1941 ο δημοφιλέστερος ηθο-
ποιός της οθόνης ήταν ο νεαρός Μίκυ Ρούνεϋ. Το 1942 είχαν τα
πρωτεία οι κομικοί Άμποτ και Κόσ'έλλο. Το 1943 στο ζενίθ του
κινηματογραφικού στερεώματος βρισκόταν η Μπέτυ Γκραϊνμπλ,
πρώην σύζυγος του Τζακ Κουγκαν. Κατόπιν ήρθε η δόξα του
Μπίνγκ Κρόουμπ, του περιφημού τραγουδιστού που έγινε μεγα-
λός «αστέρας». Και τέλος, ο Βαν Τζόνσον είναι εφέτος η εκ-
πληκτική αποκάλυψις του Χόλλυγουντ.

ΜΑΚ ΜΟΥΡΡΑΙΪ ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ ΠΕΚ ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ ΤΖΩΝ ΓΟΥΑΙΗΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Ή Αστυνομικό ρεπορτάζ

Οι αστυνομικοί πολύ συχνά αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο του θανάτου. Κάθε κακοποιός κι' ο πιο άσημος, όμως, όταν πρόκειται να συλληφθεί, γίνεται «θηρία». Κι' η σύλληψή του είναι πιο επικίνδυνη, όταν τα όργανα της τάξεως πάνε να τον συλλάβουν στο «τόπι» του. Στο κέντρο που συλλαβάζουν οι «εκτός νόμου» της ειδικότητάς του. Εκεί, ανάμεσα στ' άλλα («παίδια»), ο κακοποιός δεν έννοιει να χάσει το γόπτρο του. Και πολλές φορές παει («να φάει») τον αστυνομικό μ' ένα μαχαίρι ή να τον φυτέψει μερικές σφαίρες στο στήθος του.

Ετσι η αστυνομία έχει και αυτή τα θύματά της: Νεκρούς, τραυματίες, άναπνους, στον σκληρό αγώνα κατά των κακοποιών. Και ως μας επιτραπή να σας αναφέρουμε μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Το 1932 είχε αναστατώσει την αστυνομία ένας από τους πιο φοβερούς κακοποιούς, ο Σκιαδόπουλος. Ήταν από τους εγκληματικούς τύπους. Χρησιμοποίησε τόσο καλά το πιστόλι όσο και τα διαρκή εργαλεία του. Οι αστυνομικοί είχαν στήσει τους εντάλμα συλληψέως έναντιον του για ένα πλήθος διαρρήξεις. Διατάχθη λοιπόν ο αρχιφύλαξ Θεοδ. Θούφας να πάει να τον συλλάβει. Και πράγματι, ο Θούφας μαζί με τον αστυφύλακα Δ. Λαγνά, που είχε σήμερα αστυνομικός, άρρισαν τις αναζητήσεις τους. Δεν άρρισαν φυσικά να μάθουν πού καθόταν. Κι' εκεί βέβαιον να τον συλλάβουν. Ο Σκιαδόπουλος έμεινε στο τέμα Σεπολίων. Οι αστυνομικοί λοιπόν πήραν το «8» τράμ και στάθηκαν από τα πρώτα βήματά τους τυχεροί. Κοντά στο τέμα, εκεί στην άκρη του άριστέρου πεζοδρομίου, ο Θούφας αντίληφθη τον Σκιαδόπουλο να μιλάει με μια γυναίκα του ημικόσμου. Είδοποιος τον Λαγνά κι' ετοιμάσθηκαν να κατεβούν από το τράμ. Την ίδια στιγμή όμως, η φίλη του Σκιαδόπουλου γνώρισε τον Θούφ. Γιατί είχε κι' αυτή δολοφονίες με την αστυνομία ως ιερόδουλος... Κι' έτσι έσπευσε να ειδοποιήσει τον Σκιαδόπουλο...

Ο κακοποιός διέτηρε την απόπειρά του. Με ψυχραιμία, έβγαλε κρυφά το πιστόλι του, το έκρυψε κάτω από το παλτό του, προχώρησε ριχμένο στο δεξί χέρι μένος από τη φίλη του και κάνοντας ότι ούφας κι' ο Λαγνάς που δεν φανταζόντουσαν ότι ο Σκιαδόπουλος τους είχε υπόψιν, προεπέρασαν το δέμα κι' έκοποιό και να προδούν στη σύλληψή του. Ήταν ξαφνικά ο Σκιαδόπουλος, καθώς είριστροφο, άρχισε να πυροβολεί. Οι σφαίρες βρήκαν κατάστρα τον Θούφα και τον τον συνώδευε, τράβηξε το πιστόλι του προσπαθώντας να διαφύγει με την έγκλησε ενίσχυση. Και πράγματι, σε λίγο κατών όποιων και ό τ. Ζαφειρόπουλος. Κλείσαν το δρόμο του κακοποιού και κατάρωσαν να τον συλλάβουν. Ο Θούφας όμως είχε μείνει στον τόπο, θύμα του κα- θήκοντος.

Η δολοφονία του Θούφα, μόλις μαθεύτηκε, αναστάτωσε τους αστυνομικούς. Ο Θούφας ήταν από τα καλύτερα λαγωνικά κι' όλοι τον λάτρευαν. Τόσο μάλιστα ήταν το μίσος των αστυνομικών κατά του

Σκιαδόπουλου, πού κόντεψαν να τον λυν- τάρουν. Κι' αυτός ακόμα ό σημερινός διευθυντής της αστυνομίας κ. Άγγ. Έ- θερε για μια στιγμή τράβηξε το πιστόλι του και θέλησε να τον εκτελέσει μέσα στο κραττήριο. Ευτυχώς όμως συγκρα- τήθηκε.

Ο Σκιαδόπουλος κατεδικάσθη από το Κακουργιοδικείο για τον φόνο του Θού- φα σε ισόβια δεσμά.

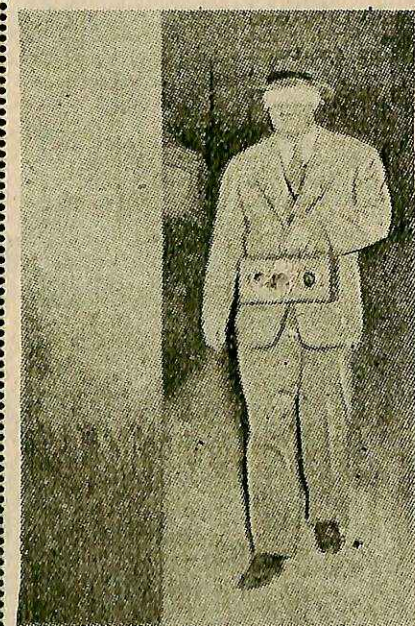
Ένα άλλο επίσης έγκλημα κακοποιού με θύμα αστυνομικό, μας αφηγήθηκε ό υ- παστυνός κ. Παντέας. Συνέβη το 1929 στην Πάτρα και παρ' όλιγο να πέσει θύμα ενός άπαισιου ληστή και δολοφόνου ό ση- μερινός διευθυντής της αστυνομίας Πα- τρών κ. Ι. Κωνσταντάρης που ήταν τότε διοικητής του Β' αστυνομικού τμήματος. Έκείνο τον καιρό δρούσε στα περίχωρα των Πατρών ένας από τους πιο φοβερούς και αιμοβόρους ληστές, ό Κ. Άντυ- πας. Ήταν από τις «τίτες» κι' εργαζόταν στα Σφαγεία. Τα εγκλήματά του, γρήγο- ρα τον έκαναν να βγεί στο κλαρί, για να συνεχίσει την φοβερή του δράση. Τότε ή- ταν ή τόλημη του πού συχνά κατέβαινε στην πόλη για να γλεντήσει με την πα- ρέα του. Κι' έτσι μια μέρα, καθώς περ- νούσε ό κ. Κωνσταντάρης από την ταβέρ- να του Μπέκα μαζί με τον αστυνομικό Κ. Πάλλη, είδε κατάπληκτος τον λησάραχο να διασευάζει... Τράβηξε άμέσως το πι- στόλι του. Την ίδια όμως στιγμή ό λη- σταρχος πήδησε όρθιος και σαν άστραπη τράβηξε κι' εκείνος το δικό του και πυ- ροβόλησε κατά του κ. Κωνσταντάρη τον όποιον κι' έτραυμάτισε. Ο αστυνομικός πού τον συνώδευε έσπευσε σε βοήθεια του τραυματιζομένου διοικητού του. Ήρ- μισε κατά του λησάραχου, και τον κύλη- σε κατά γης.

Απ' αυτή τη στιγμή άρχισε μια πάλη μέχρι θανάτου. Ο καθενας προσπαθούσε να έλευθερωθή για να σκοτώσει τον άλ- λο. Τέλος, ύστερα από λίγο τινάχθηκαν κι' οι δυο όρθιοι, άφριμένοι από την σκληρή πάλη και την προσπάθεια ν' άφο- πλισή ό ένας τον άλλον. Ο αστυνομικός τότε με άφάνταστη ψυχραιμία στήριξε το περιστροφό του στην κοιλιά του λησάρα- χου και του φώναξε:

— Παραδόσου σκυλί! Άλλοιώς θα σε φάω!...

Μα την ίδια κίνηση είχε κάνει κι' ό λη- σταρχος.

Πέταξε το πιστόλι σου και φεύγα, δήλωσε στον αστυνομικό... Πέρασε ένα δευτερόλεπτο. Κανείς δεν ύποχωρούσε. Ότε ό λησάραχος ότε ό α- στυνομικός. Ένα δευτερόλεπτο άργότερα, ακούστηκαν συγχρόνως δυο πυροβολισμοί. Κι' ό αστυνομικός κι' ό κακοποιός κυλί-

ΤΑ «ΜΑΤΙΑ» ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Η συσκευή αυτή αποτελείται από δυο μεγάλους φακούς φωτογραφικής μηχανής κινηματογράφου και δυο φωτο- λεκτρικές κυψέλες πού άρχίζουν να βομβίζουν μόλις πλησιάσουν ό ένα άν- τικείμενο. Ο τυφλός πού κρατάει αυτή τη νέα αμερικανική συσκευή βαδίζει έλευθερά σαν να βλέπει!...

στηκαν στο χώμα. Είχαν πυροβολήσει αυγ- χρόνως. Κι' έσπενυσαν σε λίγο με τρο- μακτικούς πόνοους.

Ετσι ό Κ. Πάλλη, έδωσε τη ζωή του διοικητού του και εξαπαθείς την περι- κή των Πατρών από έναν αιμοβόρο και τρομερό λησάραχο. Μα την πράξη του αυ- τη την πλήρωσε με την ζωή του.

Τα θύματα όμως των κακοποιών είναι πάρα πολλά. Να ένα παράδειγμα ακόμα:

Το 1943 στην τρομερή περίοδο της κα- τοχής, στην όδο Μιαούλη είχαν διαρρή- ζει μια μεγάλη αποθήκη δερμάτων. Ύ- στερα από πολλές αναζητήσεις, το 9ον παράρτημα ασφαλείας έλαβε τέλος την πληροφορία (ήτι στο τέμα της όδου Με- γάλου Άλεξάνδρου είχαν άρchiσει να πω- λούνται δέρματα πού δίχως άμφιβολία προήρχοντο από κλοπή. Οι αστυνομικοί πήγαν άμέσως εκεί πέρα κι' άρchiσαν να παρακολουθούν δυο άτομα πού είχαν πολλές δολοφονίες με την αστυνομία. Ή- ταν ό Φίλεας ό Κ. Καμπάνης, φοβεροί διαρρήκτες και κακοποιοί. Όταν όμως οι κακοποιοί άντελήφθηκαν τους αστυνομι- κούς πήραν άμέσως αυτοκίνητο για να το σκάσουν. Μ' άλλο αυτοκίνητο τους ά- κολουθούσαν άμέσως οι αστυνομικοί. Κι' άρchiσε τότε μια λυσώδης καταδίωξις ά- νάμεσα στους δρόμους της Άθήνας. Οι κακοποιοί προσπαθούσαν να διαφύγουν στρίβοντας σε στενά, γυρίζοντας δεξιά κι' άριστερά, μα οι αστυνομικοί πάντα τους άκολουθούσαν. Τέλος φθάσανε στην Άγία Μαρκέλλα στην Ίερά Όδο. Εκεί σ' ένα έρημο μέρος, στάθηκε τ' αυτοκι- νητο των κακοποιών. Οι αστυνομικοί πλη- σίασαν κι' ετοιμάσθηκαν να πηδήσουν από τ' αυτοκίνητο για να τους συλλάβουν. Την ίδια στιγμή όμως δέχτηκαν καταγι- σμό πυρός. Οι κακοποιοί άδειασαν έναν- τιον τους τα περιστροφά τους. Μια από τις σφαίρες των κακοποιών βρήκε τον άρ- χιφύλακα Σπύρο Λουθεράκη και τον άφη- σε στον τόπο. Οι κακοποιοί μέσα στη συ- χυση πού έπικολούθησε κατάφεραν να δια- φύγουν...

Λίγο όμως άργότερα συνελήφθη ό Φί- λεας από την ομάδα παρακολουθήσεως διαρρηκτών. Τον παρέλαβε ό αρχιφύλαξ Δ. Μπορούλας για να τον άναγκρίνη. Ή- ταν μεσημέρι. Ο Φίλεας υπεβλήθη σε αυ- στερή άνάκριση. Τέλος ύπολόγισε ότι στη 1 μ. π. της ίδιας εκείνης ημέρας, είχε ραντεβού στις στήλες του Όλυμπίου Διός με τον Καμπάνη. Οι αστυνομικοί τρέξαν άμέσως στον τόπο της συνεντεύξεως και πιάσανε τα «πστά». Στην ομάδα αυτή ή- ταν οι αστυνομικοί κ. κ. Μαυροβέας, Μπορούλας, Γερακίτης και Άγγελέτο- πούλας. Σε λίγο φάνηκε να έρχεται ό κα- κοποιός. Μόλις όμως πλησίασε στις στή- λες, άντελήφθη το «μηλόκο» των αστυνο- μικών και τώθαλε στα πόδια για να δια- φύγει. Έτρεξε μ' όλη του την δύναμη προς το βάθος του άρχαιου ναού κι' από εκεί, από το ύψιλότορο μέρος του τοίχου πή- δισε κάτω. Οι αστυνομικοί τον κατέβη- ζαν και πρόλαβαν να τον ίδούν καθώς είχε πέσει στο έδαφος. Τον πυροβόλησαν «καρφωτά» και τον πέτυχαν στα όπισθια. Μα ό Καμπάνης, άν και τραυματισμένος, προσπάθησε να τους ξεφύγει, αλλά φυσι- κά δεν άρchiσε να συλληφθή στην όδον Άναπόσεως.

Ο Καμπάνης κατόπιν ώδηγήθηκε στο νοσοκομείο. Κι' όταν έγινε καλά τόν με- τέφεραν στη Γενική Άσφαλεια, πού ήταν τότε στην όδο Στουρνάρα. Εκεί τον έδα- λαν σ' ένα δωμάτιο στο τρίτο πάτωμα κι' έπειδή ήταν επικίνδυνος και υπήρχε φό- βος να δραπέτευση τον δέσανε στο κα- λοριφέρ κι' έβω από την πόρτα του δω- ματίου βάλανε έναν αστυφύλακα να τον προσέχει. Έτσι πέρασε ή νύχτα.

Το πρωί όμως της επομένης, ό Καμπά- νης, πού φαίνονταν εξαιρετικά ποναός, ζή- τησε από τον δεσμοφύλακά του να τον λύσει από το καλοριφέρ για να πάρει για φυσική του άνάγκη. Ο αστυφύλακας τον έλυσε κι' ετοιμάσθηκε να τον συνοδεύ- σει. Ο κακοποιός τότε με άστραπια τα- χύτητα πήδησε από τ' άνοιχτό παράθυρο του δωματίου στο κενό κι' έπεσε στον κήπο της οικίας Πατόν, φωνάζοντας:

— Ετσι πεθαίνουν τα παλληκάρια... Από την πτώση του ό Καμπάνης τραν- ματίστηκε θανάσιμα και καθώς μεταφέρό- ταν στον σταθμό Α' Βοήθειαν ξεψύχισε.

Αυτές οι περιπτώσεις είναι οι πιο συνή- θισμένες στον αγώνα των αστυνομικών με τους κακοποιούς. Κάθε όργανο της τάξεως αντιμετώπιζει συχνά τον κίνδυνο του θανάτου, μα περισσότερο απ' όλους οι αστυνομικοί πού κυνηγούν τους κακο- ποιούς και τους φοβερούς εγκληματίες. Τους ανθρώπους πού είναι δοκιμασμένοι στο πιστόλι και στο μαχαίρι και δεν δι- στάζουν να πάρουν την ζωή κι' αυτού άκόμη του αστυνομικού πού προσπαθεί να τους συλλάβει.

— Ετσι πεθαίνουν τα παλληκάρια... Από την πτώση του ό Καμπάνης τραν- ματίστηκε θανάσιμα και καθώς μεταφέρό- ταν στον σταθμό Α' Βοήθειαν ξεψύχισε.

Αυτές οι περιπτώσεις είναι οι πιο συνή- θισμένες στον αγώνα των αστυνομικών με τους κακοποιούς. Κάθε όργανο της τάξεως αντιμετώπιζει συχνά τον κίνδυνο του θανάτου, μα περισσότερο απ' όλους οι αστυνομικοί πού κυνηγούν τους κακο- ποιούς και τους φοβερούς εγκληματίες. Τους ανθρώπους πού είναι δοκιμασμένοι στο πιστόλι και στο μαχαίρι και δεν δι- στάζουν να πάρουν την ζωή κι' αυτού άκόμη του αστυνομικού πού προσπαθεί να τους συλλάβει.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ένα βασιλικό ειδύλλιο

Όταν ό βασιλεύς της Άγγλιας Ριχάρδος ό 2ος είδε να όδηγούν με- σα στη μεγάλη αίθουσα των τελε- τών του άνακτόρου του Ουίνδσορ την πριγκίπισσα Άννα της Βομίας, πού έπρόκειτο να γίνει σε λίγο σύ- ζυγός του, πήδησε άμέσως κάτω ά- πό το χρυσόστολιστο θρόνο του και, άδιαφορώντας για τα έκπληκτα βλέμ- ματα των αλικών του, πού έβλεπαν σ' αυτή την πράξη του μια παραδό- σια των αστηρών κανόνων της έθι- μοτυπίας, έτρεξε για να προυπα- ντήσει την όμορφη νύφη.

— Πριγκίπισσα, είπε, ήμουν συ- νηθισμένος να όνειροπολώ μπροστά στο πορτραίτο σας, πού το έχω κρε- μασμένο πάνω από το κρεβάτι μου. Έτσι δεν μου φαίνεται πως σας βλέπω για πρώτη φορά... Μόνο πού σας βρήκα πού όμορφη από ό,τι σας είχα φαντασθή...

Οι αντίπαροσώποι των δύο αλικών, ό μεγάλος σφραγιδοφύλαξ της Άγ- γλιας από το ένα μέρος και ό καγ- κελάρης του βασιλέως της Βομίας Καρόλου του 4ου, πού έφερε επίσης τον τίτλο του αυτοκράτορος της Γερμανίας και βασιλέως των Ρω- μαιών, έκαναν στο άναμεταξύ τις ά- παραίτητες παρουσιάσεις, σύμφωνα με το καθιερωμένο τυπικό.

Άλλ' ό Ριχάρδος δεν έδινε π ά καμιά προσοχή στα λόγια τους. Είχε όδηγήσει στην πριγκίπισσα σ' ένα πολυτέλεις κάθισμα, πού βρισκό- ταν λίγο πιο κάτω από το θρόνο του κι' έσπεκε όρθιος μπροστά της. Φαίνονταν σά μαγεμένος από τη χάρι και την όμορφιά της Άννας, πού ή- ταν τότε μόλις δέκα όκτω χρόνων. Ο Άγγλος βασιλεύς την περνούσε κατά τέσσερα χρόνια.

Ξαφνικά, τα μάτια του έπεσαν σ' ένα μενταγιόν, πού κομείον από το λαμό της πριγκίπισσας κι' έκπλη- κτος άνεγνώρισε σ' αυτό ένα μικρο- σκό πορτραίτο του, πού ήταν στοιχισμένο όλόγυρα με άστραφτερό μπριλλάντι.

— Τι σημαίνει αυτό, πριγκίπισ- σα; έκάμε. Είναι το πρώτο πορτραί- το μου πού βλέπω. Και δεν θυμάμαι να ποζάρισα ποτέ μπροστά σε κα- νένα καλλιτέχνη...

— Μεγαλειότατε, άπάντησε ή Άννα, συγχωρήστε το καταιγισ- μιά άπειρη νέας, πού ή περιέρι- σμα την έκαμε να επινοήσω ένα μι- κρό τέχνασμα, γιατί ήθελε να ξέρη από πριν τα χαρακτηριστικά του άν- θρώπου πού είχε καταδεχθή να ρί- ξει τα βλέματά του πάνω της. Ό- ταν ό άδελφός μου Βεγκσλαύος ήθε- λε για να σας έπισκεφθή και να κα- νονίσση μαζί σας τις λεπτομέρειες αυτού του γάμου, είχα φροντίσει να βρισκείται στην άκολουθία του ένας ζωγράφος της πατρίδας μου, πού έκτιμώ πολύ την τέχνη του. Αυτός έ- καμε το πορτραίτο σας...

— Και το βοήκατε άξιο για να

στολίζετε το στήθος σας; ρώτησε ό Ριχάρδος.

Η Άννα κατέδασε τα μάτια.

— Μεγαλειότατε, άπάντησε και τα χείλη της έτρεψαν καθώς έπρά- φερε αυτά τα λόγια, τα χαρακτηρι- στικά σας έχουν χαραχθή από καιρό μέσα στην καρδιά μου... Κι' ή καλωσύνη πού μου δείχνετε τώρα με άναστατώνει, έτσι πού δεν ξέρω πως να σας έκφράσω την... εύγνωμοσύ- νη μου...

Τα μάτια του Ριχάρδου έλαμπαν από χαρά. Και, σκύβοντας προς τα μέρος της πριγκίπισσας, ψιθύρισε:

— Μην πείτε τίποτε άλλο, Άννα. Μάθετε μόνο πως σας αγαπώ!

Τα στήθος της νέας άνεδοκατέβη- κε με όση και δυο δάκρυα έλαμψαν σαν μαργαριτάρια στην άκρη των ματιών της. Κι' ήταν αυτά τα δά- κρυα ή σιωπηλή μ ά εύλογη όμο- λογία της άγάπης της...

Λίγο καιρό άργότερα, έγιναν οι γάμοι τους, με μια άσυνήθιστη για την εποχή μεγαλοπρέπεια.

Ο βασιλεύς Ριχάρδος δεν έκρυβε από κανένα τη μεγάλη άγάπη του για την Άννα και πολλές φορές ξε- χνιόταν τόσο πολύ πού της μιλούσε με συγκινητική τρυφερότητα μπρο- στά στους αλικούς και τους μεγι- στάνες του κράτους του.

Μερικοί απ' αυτούς εύρισκαν κιέ- λας πως το βασιλικό ειδύλλιο είχε κρατήσει περισσότερο από ό,τι έπο- πτε. Κι' ένας άνάμεσα σ' όλους σκέ- φθηκε πως ή εύκαιρία ήταν κατάλλη- λη για να πραγματοποιήση τα φι- λώδεα σενάρια του. Ο άνωτοπος αυτός ήταν ό θείος του βασιλέως Θωμάς, δούδ του Γκλόστεστερ. Μια μέρα πού ό Ριχάρδος μετείχε σ' έ- ναν ίπποτικό αγώνα, κατέλαβε με μερικούς όπαδούς του την άρχη και άνάγκασε τον άνειψό του να έγκατα- λείψη το θρόνο και την πρωτεύουσα του.

Μιά περιπετειώδης ζωή άρχισε τότε για το βασιλικό ζευγάρι. Ο Ριχάρδος και ή Άννα ήταν άναγκα- σμένοι να κυβωνάιν διαρκώς και ν' αλλάζουν κάθε τόσο διαμονή, για να άποφύγουν την καταδίωξη των άν- θρώπων του δουκός Γκλόστεστερ. Για ένα διάστημα έμειναν στον πύλο του Σόνινγκ. Έπειτα ζήτησαν διαδοχικά καταφύγιο στους πύργους του Βάλινγκφορντ, του Τσίστερτερ, του Λήδς, του Έταμ και τελευταία του Σέν.

Η δυστυχισμένη Άννα δεν υπό- ρεσε, όμως, να άνβείη σ' όλες αυτές τις κακουχίες και τις περιπέτειες και το καλοκαίρι του 1394 έπεσε βα- ρεία άρρωστη στον πύργο του Σέν, όπου είχαν συγκεντρωθή οι κυριότε- ροι από τους όπαδούς του Ριχάρδου με σημαντικές στρατιωτικές διατά- μεις.

Έκεί πέθανε έπειτα από μερικές εβδομάδες, χωρίς οι γιατροί να υπο- ρέσουν να της δώσουν καμιά βοή-θεια.

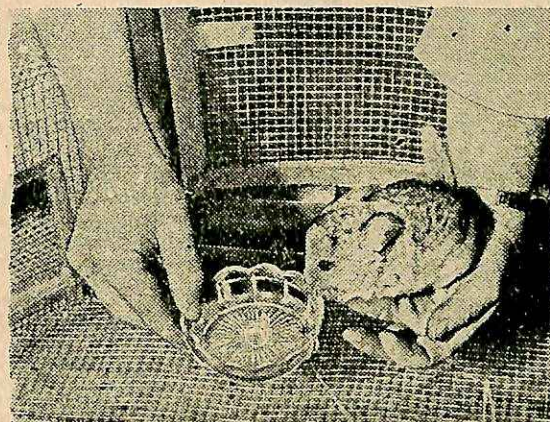
Ο Ριχάρδος, τρελλός από τη λύπη του, διάταξε τότε να κατεδαφίσουν τον πύργο του Σέν, πού του θυμίζε την άγονια της άγαπημένης του κι' έπειτα βάδισε επί κεφαλής του στρα- τού του έναντιον του Λονδίνου, όπου υπήκει σε λίγο νικητής, ενώ ό δούδ Γκλόστεστερ έφευγε για τη Γαλλία.

Έφεραν τότε το βαλσαμωμένο σώμα της Άννας και το έθαψαν με μεγάλες τιμές στο παρεκκλήσιο των άνακτόρων του Ουίνδσορ. Προσθή- ρα, ό Ριχάρδος είχε διατάξει ν' ά- νοίξουν το φέρετρό της κι' ετοποθέ- τησε με τα ίδια του τα χέρια μέσα σ' αυτό όλα τα κοσμήματα της νε- κρής, πού ή άξία τους άντιπροσέ- πνευε ένα μινώδες για την εποχή πα- σών.

ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Η Άμερικανίδα Έλισαβετ Ουάθερλου από την Σουαννόνγκ παντρεύθηκε πρό ημερών... τηλεφω- νικά τον ύπολοχό Ντουίτ Μπαίκερ πού βρίσκεται μακριά της 8.000 χιλιόμετρα, στη φραγκφούρτη της Γερμανίας. Ο πάστρ πού εινε δίπλα της ρώτησε τον γαμπρό αν ήθελε για γυναίκα του την Έλισα- βετ Ουάθερλου κι' όταν άκουσε το μοιροίό («ναι») έπέκυρσε τον πρωτότυπο αυτό γάμο.

— ΣΠΑΝΙΑ ΖΩΑ

Το μικρό αυτό ζώο πού μοιάζει με κουνελάκι θεω- ρείται σήμερα ως το πολυτιμότερο του κόσμου και στοιχίζει 5.000 δολάρια! Είναι μια μικρή «ταϊντα- λιά» από το τρίχωμα της οποίας γίνονται οι όμω- νες και τόσο πανάκριδες νυναικείες γούνες.

Ο ΓΑΜΟΣ ΔΥΟ ΤΥΦΛΩΝ

Μία συγκινητική τελετή έγινε την περασμένη έβδο- μάδα στην εκκλησία του Άγιου Ανδρέα, στο Σι- κάγο. Έπρόκειτο για το γάμο δύο τυφλών, του Τζαίμς Ρίλεϋ, ηλικίας 18 ετών και της Τζόαν Σα- μάντα, ηλικίας 20 ετών, πού ώδηγήθηκαν εκεί από το πιστό σκυλί τους Τζού. Στην τελετή έχοροστά- τησε ό επίσκοπος Μπέρναντ Σέλ. Ο Τζού, ό άλη τη διάρκεια της, βρισκόταν άνάμεσα στους δύο νεόνυμφους.

Η ΝΥΦΗ μέσα στο μπαούλο

«Όταν η γυναίκα αγαπά»

«Ανάμεσα στις τόσες ιστορίες των παρασκηνίων του πολέμου, που έγιναν γνωστές μετά το τέλος του, ήταν και η περιπέτεια της «Νύφης μέσα στο μπαούλο». Αείκει να την διηγηθούμε, γιατί δείχνει σε πόσες θυσίες είχε ικανή να υποβληθεί μια έρωτευμένη γυναίκα.

Η ηρώδια της ήταν η Μαρία Μανέττι, κόρη Ιταλού κόμητος και σύζυγος σήμερα ενός Άγγλου λοχαγού. Η ιστορία αρχίζει από την Άντις Αμπέμπα, το 1941, λίγο πριν καταληφθεί από τους Άγγλους η Αβησσυνία. Η Μαρία είχε φτάσει εκεί απ' την Ιταλία, για ταξίδι αναψυχής, και τα πολιτικά γεγονότα δεν της επέτρεψαν πια να γυρίσει πίσω. Επειδή ο πατέρας της ήταν γνωστός αντιφασίστας, οι Ιταλοί του τόπου την υποπευνόντουσαν ως κατάσκοπο του έχθρου, την επέδωκαν και σκόπευαν να την συλλάβουν. Αλλά δεν έπρόλαβαν, γιατί έφτασαν οι Άγγλοι. Και με τη νέα όμως κατάσταση, η Μαρία κινδύνευε διπλά: Απ' τους συμπατριώτες της, που την θεωρούσαν κατάσκοπο των Άγγλων και σχεδίαζαν να τη δολοφονήσουν, κι απ' τους Άγγλους, που την ενόμιζαν κατάσκοπο των Ιταλών.

Στην πραγματικότητα η Μαρία δεν ήταν ούτε το ένα ούτε το άλλο. Ήταν μόνο έρωτευμένη μ' ένα νεαρό Άγγλο υπολοχαγό του πεζικού, που είχε μείνει προηγουμένως επί ένα έτος στην Αβησσυνία ως μυστικός πράκτωρ. Αλλά κι' εκείνος την αγαπούσε με πάθος.

Τον Απρίλιο του 1942, ο αξιωματικός αυτός έλαβε έξωφρα διαταγή να φύγει για το Κάιρο. Πώς ν' αφήσει πίσω του τη Μαρία, ανάμεσα σε τόσους κινδύνους; Έξ' άλλου όμως οι στρατιωτικοί κανονισμοί δεν του επέτρεπαν να πάρει μαζί του μια Ιταλίδα... Συνηθισμένος απ' την προηγούμενη μυστική δράση του να μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα, σκέφθηκε κι' εδώ δύο λύσεις: «Η να μεταμφιεση την αγαπημένη του σε Ιθαγενή, ή να την κρύψει μέσα στις αποσκευές του. Προτίμησε το δεύτερο.

Πήγε λοιπόν μαζί της στην Ασιαμάρα όπου παραγγέλλει να του φτιάξουν ένα μεγάλο μπαούλο, με ύψος και πλάτος 75 πόντων, με ύψος 1 μέτρον, εφοδιασμένο με πολλές μικρές τούπες μισοκρυμμένες απ' τις διακοσμήσεις του. Το μπαούλο αυτό μπορούσε ν' ανοιγκλειεί από μέσα. Η Μαρία θα έκανε, μέσα σ' αυτό, το ταξίδι απ' την Ασιαμάρα ως το Κάιρο: ταξίδι 5.000 χιλιομέτρων, διαρκείας 8 ημερών, με τη φοβερή ζέση των τροπικών! Σημειώσαν ότι δεν ήταν και τόσο υγιεινά κροκάμια: Είχε ανάστημα 1.60 και ζύγισε 54 κιλά!

Ο αξιωματικός ετοίμασε ο ίδιος μια διαταγή, που συνοδεύσε προσοχή στη μεταφορά του μπαούλου, γιατί περιείχε... τροπία μεγάλη αξίας για το στρατηγό του! Όταν ο έφορος στο δωμάτιό του, η Μαρία εγκαταστάθηκε μέσα σ' αυτό για να περάσει την πρώτη νύχτα. Είχε μαζί της δυο κλισοσκεπάσματα, ένα μαξιλάρι, ιππασκότα, παξιμαδιά, κοισέρβες με κρέας και με φρούτα, μια υποτίλια νερό, μια άλλη με καπνιά, ένα κλεφτοβάνο, ένα βιβλίο, χαπία που διευκολύνουν την αναπνοή, ένα λαιοκίχνο σωλήνα για τον ίδιο σκοπό, ενέσεις καυφάρας καρδιοτονωτικές, σύριγγα, βελόνα και οινόπνευμα για την αποστείρωση. Επειδή κοιμάταν άλλος ένας αξιωματικός στο δωμάτιο του αγαπη-

μένου της, έμεινε αναγκαστικά στη νύχτα στο μπαούλο. Το μόνο που μπόρεσε να κάνει ο φίλος της, ήταν ν' ανοίξει λίγο το σκέπασμα του μπαούλου, για να παίρνει αέρα. Το πρωί, η Μαρία ήταν όλη πιασμένη. Το μπαούλο φορτώθηκε ωστόσο σ' ένα καμινί κι' έπειτα σ' ανοιχτό σιδηροδρομικό βαγόνι, γεμάτο Ιθαγενείς, για να ταξιδέψει 130 χιλιόμετρα, ως το Άγκοντάτ. Για τη διαδρομή αυτή χρειάστηκαν 24 ώρες. Εύτυχως, έκανε δροσιά. Ωστόσο η Μαρία υπέφερε απ' την άκνησία κι' έκανε δυο ενέσεις καυφάρας στο πόδι της για να τονώσει την καρδιά της. Είχε φάει μόνο τέσσερα παξιμαδιά κι' είχε κοιμηθεί ελάχιστα. Στο Άγκοντάτ, μπόρεσε να βγει λίγα λεπτά απ' το μπαούλο, για ένα μασάζ, ένα φλυτζάνι τσάι με κανάκι άλλες ανάγκες.

Το δεύτερο μέρος του ταξιδιού ήταν ως την Κασσάλα, στα σύνορα του Σουδάν. Έγινε με φορητό αυτοκίνητο, σε πρωτόγονους δρόμους, μέσα σε ζέση ανυπόφορη. Η Μαρία έχυσε πάνω της το νερό της υποτίλλας για να δροσιστεί κι' έκανε αρκετές ενέσεις καυφάρας, νοιώθοντας πως θα λιποθυμούσε.

Σαν να μην έφταναν αυτά, προς το μεσημέρι, το καμινί χάλασε στο δρόμο, κι' επί 3½ ώρες περιμέναν μέσα στο φλογερό ήλιο για να στήσει άλλο αυτοκίνητο. Το ταξίδι αυτό ως την Κασσάλα διήρκεσε 6½ ώρες.

Κατόπιν ο αξιωματικός θάπαινε το τσίρνο. Έξασφάλισε ένα ιδιαίτερο βαγόνι. Δυστυχώς το μπαούλο δεν χωρούσε σ' αυτό, κι' έτσι αναγκάστηκε ν' ανεβεί μαζί του στη σκευοφόρο.

Στο σταθμό του Τζενταρίφ, η Μαρία μπόρεσε ν' ανοίξει το σκέπασμα και να κάμει ένα μπάνιο με βρεγμένο σφουγγάρι, χωρίς να βγει απ' το μπαούλο.

Στο Χαροτόμ, όμως, χάλασαν τα πράγματα... Η στρατιωτική αστυνομία συνέλαβε το λοχαγό, γιατί δεν είχε υπακούσει άμεσως στη διαταγή της μετακίνησής του. Δεν του επέτρεψε να πάρει τις αποσκευές του. Καταλαβαίνετε τώρα την αγωνία του, στη σκέψη ότι είχε εγκαταλείψει στην τύχη της τη Μαρία!... Μη μπορώντας πια ν' αντέξει, είπε επιτέλους στους αστυνομικούς:

—Ανοίχτε το μπαούλο μου! Θα βρείτε μέσα κάποιο πρόσωπο!...

Έν τώ μεταξύ, το μπαούλο είχε ξεφορτωθεί στο σταθμό ανάποδα. Η Μαρία έμεινε μιά ολόκληρη ώρα με το κεφάλι κάτω και τα πόδια ψηλά, δίχως να ξέρει τι συμβαίνει και χωρίς ν' ακούει πια τη φωνή του αγαπημένου της. Έπειτα το μπαούλο φορτώθηκε σ' ένα καμινί και μεταφέρθηκε σε μια αποθήκη. Όταν η Μαρία άνοιξε λίγο το σκέπασμα και είδε που βρισκόταν, τόξαρε, ένοιωσε πως θα λιποθυμούσε... Καθώς είχαν γίνει όλα άνω κάτω, δεν έβρισκε τη σύριγγα των ενέσεων... Τέλος έχασε τις αισθήσεις της. Όταν συνήλθε, βρισκόταν σ' ένα κρεβάτι νοσοκομείου. Την είχαν μεταφέρει εκεί οι αστυνομικοί, μετά την αποκάλυψη του αξιωματικού. Υπέφερε απ' την καρδιά της κι' από μερική παράλυση και χρειάστηκε 3 ημέρες για να συνέλθει. Είχε μείνει μέσα στο μπαούλο 3 μερόνυχτα κι' είχε ταξιδέψει περίπου 1.100 χιλιόμετρα!

Έμεινε κατόπιν 24 ημέρες στη φυλακή, ως υποπτική. Αλλά κι' ο αξιωματικός κατηγορήθηκε για κατασκοπεία και σωματοτεμπορεία, φυλακίστηκε επί 6 βδομάδες, δικάστηκε κατόπιν από το στρατοδικείο και γλύτωσε εύτυχως με μιά επίπληξη. Σε 4 ημέρες, παντρεύτηκε η Μαρία. Τώρα ζουν σ' ένα γρασίδι παραθαλάσσιο χωριουδάκι της Αγγλίας. Έχουν αποκτήσει ένα αγοράκι, που είχε σήμερα 2 έτη. Και, διατηρούν στο σπίτι τους το πιο αγαπητό τους ένθυμο: το γαλάσιο μπαούλο.

Ερωτήσεις για την υγεία

Τι ξέρετε και τι δεν ξέρετε

Θέλετε να εξακριβώσετε τις γνώσεις σας πάνω στα διάφορα ζητήματα που αφορούν την υγεία, τις ασθένειες, την κανονική λειτουργία του οργανισμού, κλπ.; Απαντήστε σε καθένα απ' τις παρακάτω ερωτήσεις και συγκρίνετε την απάντησή σας με τη σωστή, που ακολουθεί την ερώτηση. Θα ικανοποιηθείτε έτσι για όσα ξέρατε ήδη, και θα πλουτίσετε τις γνώσεις σας μ' όσα δεν ξέρατε...

1) Υπάρχει καμία σχέση μεταξύ αρθρίτιδος και παχυσαρκίας;
Ναι. Συχνά οι αρθριτικοί γίνονται παχύσαρκοι.

2) Πότε μπορεί ένας λαγός να γίνει... επικίνδυνος για τον κυνήγο;
Όταν πάσχει από (τουλαραιμία) και μπορεί να του μεταδώσει αυτή την αρρώστια.

3) Το τσάι περιέχει καφεΐνη;
Ναι, όση περιπου κι' ο καφές, κάποτε δε ακόμη περισσότερο.

4) Ο διαβήτης είναι κληρονομικός;
Όχι, είναι όμως συχνά κληρονομική ή προδιάθεση γι' αυτήν την αρρώστια.

5) Αν τα σκεπάσματα του κρεβατιού σας βαραίνουν 1 κιλό πιο πολύ απ' όσα χρειάζεται, πόσο πρόσθετο βάρος εν όλω θ' ανεβόκατε πάνω το στήθος σας με την ανάπνοή κατά τις όκτω ώρες του ύπνου σας;
Περίπου 6 τόνους.

6) Ποιά μέρη του σώματος μπορούν να πάρουν απ' το κολύμπι κάτω απ' το νερό;
Η μύτη και τ' αυτιά.

7) Ο βήχας γιατρεύει το λόξυγκο;
Ναι, πολλές φορές, γιατί είναι το αντίθετο άκρως απ' το λόξυγκο.

8) Οι σκύλοι είναι τα μόνα ζώα που παθαίνουν λύσσα;
Όχι. Μπορούν επίσης να πάρουν οι γάτες, οι αλεπούδες, οι λύκοι, οι σκυνοί, κλπ.

9) Πόσοι περίπου ιδρωτοποιοί αδένες υπάρχουν στην επιδερμίδα μας, 25.000, 250.000, 2.500.000 ή 25.000.000;
Περίπου 2.500.000.

10) Τα κόκκαλα περιέχουν αιμοφόρα αγγεία;
Ναι, και πολλά μάλιστα.

11) Το κάπνισμα ενός τσιγάρου προκαλεί ύψως ή πτώση της θερμοκρασίας στα δαχτυλά χεριών και ποδιών;
Πτώση της θερμοκρασίας.

12) Η δυσκοιλιότητα οφείλεται σ' ολόκληρο το έντερο;
Όχι. Μόνο σε λίγους πόντους της άκρης του παχέως εντέρου.

13) Τις πρώτες πρωινές ώρες γεννιούνται περισσότερα παιδιά;
Όχι. Οι στατιστικές αποδεικνύουν ότι ο αριθμός των γεννήσεων είναι ο ίδιος σ' όλες τις ώρες της ημέρας.

14) Η αρθρίτις ελαττώνει τη διάρκεια της ζωής;
Όχι, προκαλεί όμως πόνους και παραμορφώσεις.

15) Η έλλειψη νερού αυξάνει ή ελαττώνει την όρεξη;
Την ελαττώνει.

16) Αν απομονωθούν σε καθαρή μορφή οι βιταμίνες που χρειάζεται κάθε μέρα ο οργανισμός μας, θα σκεπάσουν τη μύτη μιας βελόνας, το κεφάλι ενός μικρού καρφίου ή ένα προπολεμικό μετάλλιο μονόδροχμο;
Το κεφάλι ενός μικρού καρφίου.

17) Ποιά φαγητά είναι ιδιαίτερα δύσπεπτα για όσους υποφέρουν από παθήσεις της χολής;
Τα λιπαρά.

18) Ένας άνθρωπος μεθάει ευκολότερα όταν το περιβάλλον είναι θερμό ή ψυχρό;
Όταν είναι θερμό.

19) Οι πνευματικές ικανότητες αρχίζουν να ελαττώνονται έπειτα απ' τα 40 χρόνια;
Όχι, εάν το μυαλό διατηρείται σε συνεχή δράση.

20) Όποιος τρώει και πίνει πολλά ξυνά, έχει μεγαλύτερες πιθανότητες να πάρει υπερκλινυδρία του στομάχου;
Όχι. Όταν ο οργανισμός λειτουργεί κανονικά, έχει την ικανότητα να εξουδετερώνει όλα τα πλεονάζοντα όρεα που εισάγουμε στο στομάχι.

HAPPY TZONEON

Μια πρωτότυπη συλλογή

Υπάρχει στο Όφφενμπαχ της Γερμανίας ένα μουσείο, που διατηρεί την πλουσιότερη συλλογή δερματινών ειδών. Μπορεί να ιδη π.χ. κανείς εκεί τις λεπτοφτιαγμένες παντοφλές της χορευτριάς Τανούτ, που χόρευε 10 αιώνας προ Χριστού στην αρχαία Αίγυπτο. Επίσης τα παπούτσια της αυτοκράτειρας Ελισάβετ της Αυστρίας, της δεύτερης συζύγου του Ναπολέοντος Μαρίας Λουίζας, της πριγκίπισσας Μπεντρίνχ, της χορευτριάς θάιν Έσλερ κλπ. Υπάρχουν ακόμη τα παιδικά παλινδία του Λουδοβίκου Ιβου, η βαλίτσα της Μαρίας Αντουανέτας, βαλίτρες και κασόνες της οικογένειας των Μεδίκων και μιά ακουφισά από χρυσιστό δερμά που φορούσε η κόρη του Σιλβινγκ Μπούλ, του μεγαλύτερου αρχηγού των Σιού.

Αποτροπαι

ΙΣΤΟΡΙΚΑ
ΕΙΚΑΝΗΜΑΤΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ του Θωμά Μπέκετ

Ένα από τα πιο στυγερά εγκλήματα, που αναφέρει η ιστορία, ήταν η δολοφονία του αρχιεπισκόπου της Κανταβρυγίας Θωμά Μπέκετ, που έγινε μ' έναν τρόπο απίστευτα τραγικό, μέσα στην εκκλησία όπου ο σεβασμός Ιεράρχης Ιερωγούσε. Το εγκλημα αυτό αναστάτωσε για αρκετό διάστημα ολόκληρη την Ευρώπη κι' έγινε αφορμή αναριθμητών συμφορών για την Αγγλία και τη βασιλική της οικογένεια.

Προτού ακόμη ανυψωθεί στο αξίωμα του αρχιεπισκόπου της Κανταβρυγίας, ο Θωμάς Μπέκετ, που ήταν τότε ένας απλός αρχidiaκόνος, είχαν ονομασθεί από τον Ερρίκο 2ο ο «φύλαξ της σφραγίδος με τους τρεις λέοντες» δηλαδή καγκελάριος και είχαν επιδείξει εξαιρετικές ικανότητες κατά την άσκηση των καθηκόντων του.

Η πολυτέλεια του Θωμά Μπέκετ κατά την περίοδο αυτή έχει μείνει παροιμιώδης. Διατηρούσε στην υπηρεσία του επτακόσιους ιππότες, με χρυσοστόλιστες στολές και υπέροχο όπλισμό, και το σπίτι του ήταν πάντα ανοικτό για όποιον έρχόταν να του ζητήσει φιλοξενία. Κανείς επισκέπτης δεν έφευγε από εκεί χωρίς ένα πολύτιμο δώρο.

Ο Θωμάς Μπέκετ, παρ' όλο το φόρτο της εργασίας του, εύρισκε πάντα τον καιρό να τρέχει στις διασκεδάσεις και τα κυνήγια, ακόμη και στους πολέμους της εποχής του. Στην πολιορκία της Τουλούζης, είχαν αναρριχηθεί ποδοί στο όχυρό φρούριο και είχε στήσει πάνω στις επάλξεις του τη σημαία της Αγγλίας.

Αλλά από τη στιγμή που έγινε αρχιεπίσκοπος της Κανταβρυγίας, εγκατέλειψε όλη αυτή την πολυτέλη και πολυδάπανη ζωή του. Εδώρησε άμεσως σε μονές τα σπίτια και τα επιπλά του, ντύθηκε μ' ένα κοινό ράσο και τρεφόταν μόνο με χόρτα ψωμί και γάλα. Τα τεράστια εισοδήματα που του έδινε η θέσις του τα διέθετε όλα για τους φτωχούς.

Η μετριοσύνη αυτή δυσaráστησε όμως, τους παληούς φίλους του και περισσότερο από όλους το βασιλιά Ερρίκο, που, σε λίγο, σκέφθηκε να περιορίσει τα δικαιώματα του αρχιεπισκόπου της Κανταβρυγίας και να υπαγάγει τον κληρο στην εξουσία του.

Αλλά ο Θωμάς Μπέκετ αντιτάχθηκε με όλη του τη δύναμη εναντίον των βασιλικών σχεδίων και μιά τρομερή διαμάχη άρχισε τότε μεταξύ των δυο αυτών ανθρώπων, που ως προχθές ακόμη ήταν φίλοι.

Επτά ολόκληρα χρόνια κράτησε αυτή η διαμάχη, στην οποία έπλησαν ενεργοί μέρες ο πάπας, ο βασιλεύς της Γαλλίας, οι ισχυροί νωροδеспотάι των ακτών της Μάγης και οι αρχιεπίσκοποι και επισκοποι των περισσότερων χωρών της Ευρώπης.

Στο τέλος, ο βασιλιάς Ερρίκος συμφιλιώθηκε με τον αντίπαλό του και ο Θωμάς Μπέκετ, που στο ανάμεταξύ είχε καταφέρει στην ηπειρωτική Ευρώπη, απέφασε να ξαναγυρίσει στην έδρα του.

Αλλά οι άνθρωποι που πιστοί είχαν τον βασιλέα δεν έπαυαν να δηλητηριάζουν την ψυχή του και να του παριστούν τον

Θωμά Μπέκετ σαν έναν επικίνδυνο εχθρό. Μία μέρα, ο Ερρίκος ο 2ος, που είχε μετανοήσει γιατί είχε υποκύψει εμπρός στον Ιεράρχη και τον φθονούσε για τη μεγάλη επιρροή που είχε ανάμεσα στο λαό φώναξε χτυπώντας με δουλι το χέρι του πάνω στο τραπέζι που έτρωγε:

—Δεν υπάρχει λοιπόν κανείς ανάμεσα σ' όλους αυτούς που τρώνε στο τραπέζι μου, για να με απαλλάξει απ' αυτόν τον άνθρωπο;

Λίγη ώρα αργότερα, τέσσερες ιππότες, ο Ριχάρδος της Βρετανίας, ο Ουγκος ντε Μορβίλ, ο Γκιγιώμ ντε Τρασυ και ο Ρενώ, ο γιος της Αρκούδας όπως τον έλεγαν, αφού ώρκισθηκαν αμοιβαία βοήθεια και υποστηρίξει έφευγαν για το Καντέρμπουρι. Στο δρόμο, δώδεκα άλλοι ιππότες ενώθηκαν μαζί τους.

Όταν έφθασαν εμπρός στο αρχιεπισκοπικό μέγαρο, οι συνωμότες άρχισαν να χτυπούν με τσεκούρια την πόρτα του για να την ανοίξουν δια της βίας.

Ήταν η ώρα του εσπερινού.

Ο Θωμάς Μπέκετ, ενώ όλοι τον συμβούλευσαν να αμυνθεί, απαγόρευσε κάθε αντίσταση και με αργά βήματα διευθύνθηκε στην εκκλησία, όπου τον καλούσε το καθήκον του.

Λίγη ώρα αργότερα, έφθασαν εκεί και οι συνωμότες, που στο ανάμεταξύ είχαν σπάσει την πόρτα της εισόδου.

Ο Θωμάς Μπέκετ θα μπορούσε ακόμη να σωθεί, αν ήθελε να καταφύγει στα υπόγεια της εκκλησίας, όπως τον συμβούλευαν εκείνοι που τον περιστοιχίζαν. Αλλά αντί γι' αυτό, διευθύνθηκε προς τους δμίους του, που προχωρούσαν προς το μέρος του με γυνά τα σταθία τους.

Ο Γουλιέλμος ντε Τρασυ εσήκωσε πρότω το βαρύ, κοφτερό σπαθί του για να τον χτυπήσει.

Τη στιγμή εκείνη, ένας από τους ακόλουθους του αρχιεπισκόπου ύψωσε το χέρι του για να τον έμποδισ. Το ξίφος όμως του Τρασυ το έκοψε πέρα ως πέρα από τον ώμο χωρίς να εγγίξει καθόλου τον Μπέκετ.

Αλλά τώρα τα χτυπήματα έφταναν σαν βροχή πάνω στο σεβάσμιο Ιεράρχη. Ένα τεράστιο χτύπημα του άνοιξε το κεφάλι στα δύο και τον έσπλωσε κάτω νεκρόν.

Δυό χρόνια αργότερα, μιά παπική βούλλα ανέκρινε το Θωμά Μπέκετ μαρτυρά και άγιο.

Αλλά, στο ανάμεταξύ, μεγάλες επαναστάσεις είχαν εκραγή στις βόρειες επαρχίες του κράτους, στην Ιρλανδία και στο δουκάτο της Νορμανδίας.

Ο Ερρίκος ο 2ος απέφασε τότε, για να εξευμενίσει το λαό, να ζητήσει δημοσίως συγγνώμη από το θύμα του.

Ο βασιλέας πήγε στον τάφο του Θωμά Μπέκετ ανυπόδητος και φορώντας ένα μαλλινό ράσο, χωρίς κανένα διακριτικό της εξουσίας του.

Με την περιβολή αυτή έμεινε γονατιστός μιά ολόκληρη ημέρα και μιά νύχτα πάνω στην πλάκα του μνημείου, ζητώντας συγχώρησι από το θύμα του.

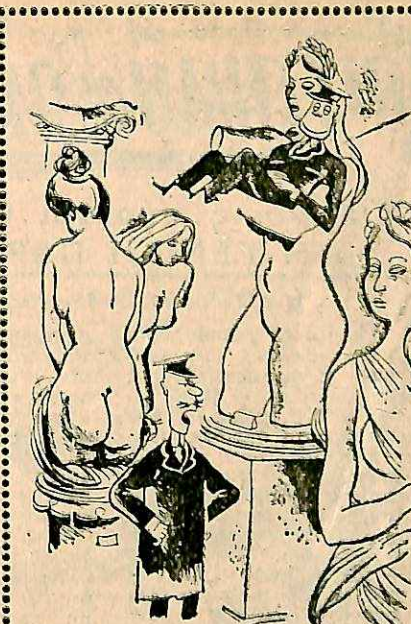
Την άλλη μέρα, οι επισκοποι που παρευρίσκοντο σ' αυτή την επίσημη τελετή τον έγυνωσαν ως τη μέση και τον έμαστιγώσαν.

Έπειτα από την πράξη αυτή της μετανοίας, ο βασιλέας έφευγε χαρούμενος, άφηγείται το παλιό χρονικό. Ένα τεράστιο βάρος είχε φύγει από το στήθος του...

♦♦♦

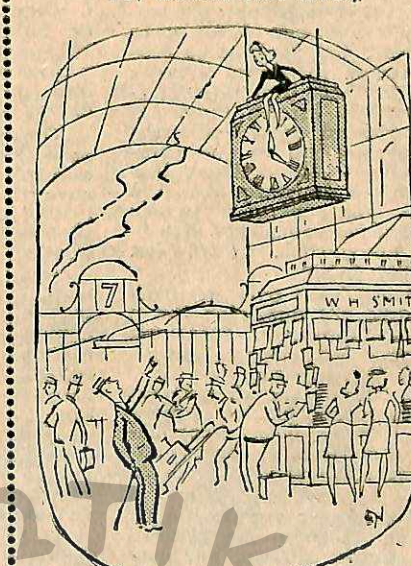
Η πολυτιμότερη υδρόγειος σφαίρα

Μιά μοναδική στο είδος της υδρόγειος σφαίρα βρίσκεται μέσα στο θησαυροφυλάκιο του Σαχού της Περσίας, στην Τεχεράνη. Πάνω σ' αυτή τη σφαίρα οι ήπιοι και τα υψία εικονίζονται με μωσαϊκά, που είναι κατασκευαστικά από σμαράγδια και οσμήνια, οι ώκεανοί αποτελούνται από σμαφείρους και ο Ισημερινός σημειώνεται με μεγάλα διαμάντια. Με διαμάντια επίσης σημειώνονται και τα σύνορα του Ιράν. Έννοείται ότι πολύ λίγοι άνθρωποι έχουν αξιωθεί να ιδούν αυτό το θαύμα, που η αξία του είναι αδύνατον να υπολογισθεί.

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

—Ρέ, Νιόνιο! Πού είσαι;

ΤΟ ΠΑΝΤΕΟΥ

—Μά ενώ, Λίλικα, σου είπα να με περιμένεις κάτω από το ρολόι!...

—Δεν μπόρεσα, δυστυχώς, να περάσω από τη διώρυγα του Σουέζ και άναγκάστηκα να κάνω το γύρο της Αφρικής!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Οι ελώδεις πυρετοί θεραπεύουν
ΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΛΥΣΙ

Η μέθοδος του καθηγητού Κλώντ

Πέντε έως οκτώ εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο σ' όλο τον κόσμο από τους ελώδεις πυρετούς.

Αλλά κάθε μεταλλικό έχει δυο όψεις. Και αυτό ακριβώς συμβαίνει και με τους ελώδεις, που φαίνεται ότι μπορούν να θεραπεύσουν αποτελεσματικά μια από τις τρομερότερες μαστίγες της ανθρωπότητας, τη γενική παράλυση.

Η μέθοδος αυτή εγγαίνισθη σε μεγάλη κλίμακα από τον καθηγητή Κλώντ στο ειδικό τμήμα «πυρετοθεραπείας», που λειτουργεί στη Σαλπεντιέρ.

Η γενική παράλυση είναι καινούργια ασθένεια. Μόλις κατά τα μέσα του περασμένου αιώνα άρχισε να γίνεται γνωστή. Και απέτελεσε από τότε τον εφιάλτη των ιατρών. Γιατί κανένα από τα μέσα που μεταχειρίστηκαν για να την καταπολεμήσουν δεν απέδωσε ικανοποιητικά αποτελέσματα. Στο τέλος, την κατέταξαν μεταξύ των ανίατων νοσημάτων. Και ήταν πραγματικά ανίατη έως προχθές ακόμη.

Το χειρότερο στην περίπτωση αυτή της ασθένειας είναι η ολόκληρη απρόσπτη έκδηλωση της σε ανθρώπους που φαίνονται απόλυτα υγιείς.

Τα θύματά της τα διαλέγει μεταξύ μέσης ηλικίας ανθρώπων. Κάποτε, όμως, προσβάλλει και εφήβους, σ' όλη την ακμή της νεότητας και της δύναμης.

Η εμφάνισή της άρχίζει με μερικές νευρικές διαταραχές: νευρική απώλεια της μνήμης, έλλειψη διαθέσεως για εργασία. Κατά το στάδιο αυτό, ούτε ο ασθενής ούτε το περιβάλλον του μπορούν ν' αντιληφθούν την σοβαρότητα της ασθένειας, που την θεωρούν σαν μία παροδική νευροσθένεια. Σιγά-σιγά, όμως, ο χαρακτήρ του ανθρώπου μεταβάλλεται και οι διανοητικές του ικανότητες εξασθενίζουν ολοένα.

Προσπαθεί ν' αφοσιωθεί σε διάφορες απασχολήσεις, αλλά τις εγκαταλείπει τη μία έπειτα από την άλλη, χωρίς να μπορεί να προσηλωθεί σε καμία. Γίνεται επίσης ευερέθιστος και η διάθεσίς του είναι τόσο άστατη, που περνάει εφινικά και από τη μία στιγμή στην άλλη από την πιο θυρβώδη χαρά και από μια απειριόστη σισιδοξία στην πιο μαύρη απελπισία.

Κατά το επόμενο στάδιο της νόσου, αρχίζουν να εμφανίζονται διάφορα χαρακτηριστικά συμπτώματα: ελαφρό τρεμουλιασμά των χειλέων, κομπισσισμα στην ομιλία, ιδίως μετά τα γεύματα, αστάθεια και αδεξιότητα στις κινήσεις κτλ.

Επακολουθεί τότε μια προοδυσία αμνησία, που αρχίζει από τις πιο πρόσφατες εντυπώσεις και προχωρεί προς τις παλαιότερες. Ο ασθενής δεν αναγνωρίζει σιγά-σιγά τα πρό-

σωπα του περιβάλλοντός του, παραπονεί τις λέξεις, έτσι που δεν μπορεί κανείς να τον αντιληφθεί και έχει ιδιαίτερη προτίμηση προς τις χυδαίες και απρεπείς εκφράσεις. Ο γραφικός του χαρακτήρ αλλάγνεται επίσης. Κατά την περίοδο αυτή είναι ανείσθητος στον πόνο και μόνο σε μερικά σημεία του σώματός του παρουσιάζει εξαιρετική υπερευαισθησία.

Κατά το τελευταίο στάδιο, η κατάσταση χειροτερεύει ακόμη περισσότερο. Ο ασθενής πέφτει στη μεγαλομηνία, φαντάζεται, δηλαδή ότι είναι ένα περιφρομένο πρόσωπο της ιστορίας ή γίνεται υπογονδριακός, νομίζει δηλαδή, ότι όλα τα δεινά του κόσμου έχουν συγκεντρωθεί πάνω στο κεφάλι του ή πάσχει από μανία καταδιώξεως και βλέπει παντού εχθρούς.

Ο ασθενής είναι πια παράφρων. Και η παραφροσύνη του συνοδεύεται από μία βαθμιαία κατάπτωση των δυνάμεών του. Γίνεται σιγά-σιγά ένα αλθινό ράκος, που βαδίζει μοιραία προς το θάνατο.

Η αιτία στην οποία οφείλεται η γενική παράλυση δεν είναι ακριβώς γνωστή. Ένας σεβαστός αριθμός θυμάτων της οφείλεται στη συφιλίδα και τον αλκοολισμό. Σύμφωνα με άλλους επιστήμονες, η ασθένεια αυτή αποδίδεται σε μία χρονία φλόγωση των μηνίγγων. Οι νεώτερες έρευνες την κατατάσσουν μεταξύ των ασθενειών, που οφείλεται σε διαταραχή της εναλλαγής της ύλης.

Το αξιοσημείωτο σ' αυτή την ασθένεια είναι πως ήταν ανίατη. Ο ασθενής βαδίζει με γοργά βήματα προς τη μοιραία κατάληξή της, το θάνατο.

Η μέθοδος που εφημέρωσε όμως ο καθηγητής Κλώντ έδωκε ικανοποιητικά αποτελέσματα. Είναι, άλλωστε, πολύ απλή και στηρίζεται στην εισαγωγή μέσα στο αίμα του ασθενούς πλασμιωδίων, όπως καλείται το είδικό μίγμα των ελώδων πυρετών.

Ο ασθενής μεταβάλλεται τότε σε έλνοσοούντα. Γίνεται αναιμικός, ή σπλήνα του διογκούται κτλ.

Μετά τη δεκάτη προσβολή πυρετού όμως, η κατάσταση του αρχίζει να βελτιούται σημαντικά και η ίασις επέρχεται τη δεύτερη ή τρίτη εβδομάδα.

Απομένει να εξασανισθούν οι ελώδεις πυρετοί, πράγμα που επιτυγχάνεται πολύ εύκολα με 1 γραμμαρίο και 5 εκατοστά κίνησης την ημέρα επί πέντε ή μέρους.

Οι στατιστικές της Σαλπεντιέρης παρουσιάζουν τα εξής αποτελέσματα: 25% θεραπεύει, 30% αξιοσημείωτο βελτισμός. Για μία ανίατη ασθένεια τα αποτελέσματα αυτά είναι πολύ ικανοποιητικά. Πρέπει να σημειωθεί ότι η μέθοδος του καθηγητού Κλώντ απαιτεί μεγάλη προ-

σχή και γι' αυτό είναι ελάχιστοι οι ιατροί που την εφαρμόζουν αυτή τη στιγμή.

Όπωςδήποτε, η γενική παράλυση δεν είναι πια ανίατη. Και τα εντατικά πειράματα που γίνονται στη Σαλπεντιέρ θα επιτρέψουν πολύ σύντομα ίσως την αποτελεσματική καταπολέμηση αυτής της τρομερής ασθένειας.

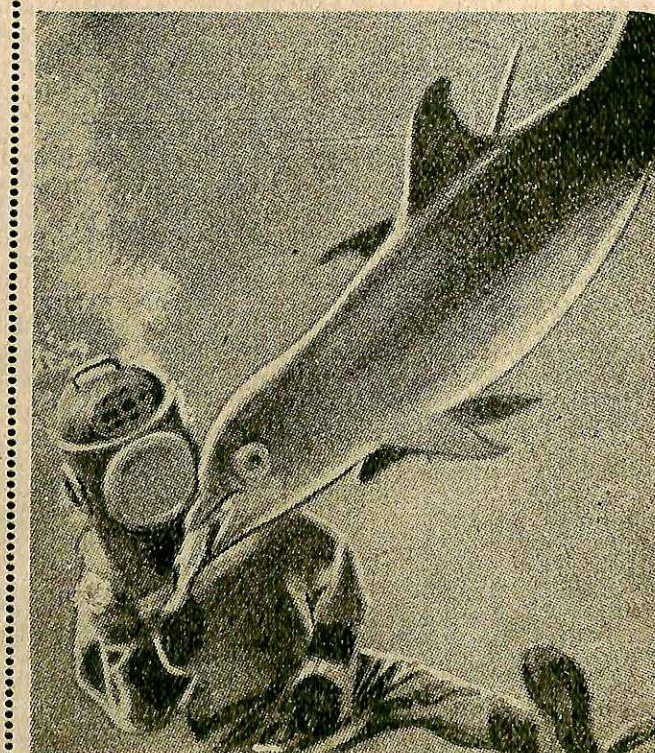
Καθηγητής ΛΟΥΙΣ ΠΕΛΛΕΤΙΕ

Τέ δηλητήριο των έρπετων

Πιστεύουμε συνήθως ότι τα διάφορα δηλητηριώδη έρπετα είναι απρόσβλητα από το δηλητήριο τους. Αλλά αυτό δεν είναι σωστό. Ο Αμερικανός βιολόγος Χάρτμαν απέδειξε τελευταία ότι μία χιόνα πεθαίνει αν της ριζούμε μέσα στον οργανισμό της 100 περίπου χιλιοστόγραμμα από το δηλητήριο της (το ποσό αυτό είναι αρκετό για να σκοτώσει 20 ανθρώπους). Επίσης ο φρόντος, ενώ αντέχει στα πιο δραστικά δηλητηρία, όπως είναι το στρόφανθον, το ελλέβορον κτλ. πεθαίνει μόλις του ριζώμε μία μικρή ποσότητα από ένα δηλητήριο που εκκρίνουν οι ραχιαίοι αδένες του.

Η βιταμίνη Β προφυλάσσει από το ξέρυθο

Μία από τις κυριώτερες αιτίες της νευρικής των ανθρώπων που μένουν στις σημεινές μεγαλουπόλεις είναι οι θόρυβοι. Το νευρικό σύστημα εξασθενίζει και παραλύει σιγά σιγά, έτσι που ο άνθρωπος μοιάζει σαν αλθινό νευροσπαστικό. Για την εξουδετέρωση των δυσάρεστων αποτελεσμάτων που έχουν οι θόρυβοι πάνω στον οργανισμό μας έγιναν τελευταία ενδιαφέροντα πειράματα στο αγγλικό νοσοκομείο του Χάρβαρντ και οι πειραματιστές, έπειτα από πολλές έρευνες, κατώρθωσαν ν' ανακα-

Ο ΟΙΛΟΣ ΤΩΝ ΔΕΛΦΙΝΙΩΝ

Ένας Αμερικανός δύτης, ο Τζαίμς Κούκ, έχει τόσο εξοικειωθεί με τα δελφίνια, ώστε τα μεγαλύτερα διακρίνει του είναι να κατεβαίνει στο βυθό της θάλασσας και να τα ταίρι με μικρά ψάρια, που τα παίρνει μαζί του μέσα σ' ένα συρματινο καλάθι.

Θα γίνουμε όλοι μπάτσος

Οι Αμερικανοί ιατροί διεπίστωσαν ότι η φωνή μας γίνεται όλοένα περισσότερο βαθεία και βαρεία. Τρίν από ένα είωνα, οι περισσότεροι άνθρωποι είχαν φωνή οξεία και λεπτή, που έμοιαζε με φωνή τενόρου. Σήμερα, υποστηρίζουν οι Αμερικανοί επιστήμονες, ο μέσος όρος της ανθρώπινης φωνής προσεγγίζει προς τη φωνή του βαρυτόνου. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των, έπειτα από δυο αιώνες όλοι οι άνδρες θα είναι μπάτσος και οι γυναίκες κοντράτες.

Η πολυλογία των γυναικών

Λέμε συνήθως ότι οι γυναίκες έχουν... μεγάλη γλώσσα, πράγμα που δεν είναι σωστό. Κατά των Αμερικανών καθηγητή Γκιλλιο, η γλώσσα τους δεν παρουσιάζει καμία διαφορά από τη γλώσσα των ανδρών. Αντίθετα, όμως, είναι πολύ μεγαλύτερη η επιφάνεια των πνευμόνων των. Και εδώ βρίσκεται η αιτία της πολυλογίας των. Γιατί εισπνέουν μεγαλύτερη ποσότητα αέρος και έτσι έχουν μεγαλύτερη ικανότητα για να μιλήσουν. Ο καθένας τώρα έρει αν και με ποιο τρόπο χρησιμοποίησαν αυτή την ικανότητά τους...

Θαυματουργά ΦΑΡΜΑΚΑ απ' το αίμα

Αι καταπληκτικαί πρόσδοι
της επιστήμης

Ο τελευταίος πόλεμος έγινε άφορος νά μελετηθεί συστηματικά απ' τους επιστήμονες το ανθρώπινο αίμα. Κι' η πρώτη σπουδαία ανακάλυψη ήταν η χρησιμοποίησις αποξηραμένων ορού αίματος για τις μεταγωγίσεις στους πληγωμένους — γράψαμε άλλοτε έκτενως για τη μέθοδο αυτή, που έσωσε τη ζωή μυριάδων τραυματιών. Κατόπιν όμως οι επιστήμονες προχώρησαν ακόμη περισσότερο. Ξεχώρισαν τα πολυάριθμα συστατικά του αίματος, για να χρησιμοποιήσουν καθένα στην απαιτούμενη περίπτωση. Γιατί σκέφθηκαν, πολύ σωστά, ότι είναι παράλογο να χορηγούν ολόκληρο το αίμα σε ανθρώπους που χρειάζονται ένα μόνο συστατικό του. Μ' αυτό τον καταμερισμό θά εξοικονομούσαν ιδίως πολύτιμο χώρο στα αεροπλάνα που μετέφεραν τα φάρμακα. Με τα προϊόντα μιας μικρής ποσότητας αίματος, θα μπορούσαν να γιατρέψουν πολλούς αρρώστους ή τραυματίες.

Πρώτα λοιπόν εξήγαγαν απ' τον ορό την «αλβουμίνη», καταλλήλη για τις μετατραυματικές επιπλοκές. Απ' το υπόλοιπο υγρό, απομόνωσαν τρία είδη «γλοβουλίνες». Το ένα απ' αυτά απέδειξαν ότι έχει τις ιδιότητες των «αντισωμάτων», που σχηματίζονται μέσα στο αίμα έπειτα από μία μικροβιακή προσβολή κι' εξασφαλίζουν στον άνθρωπο μία μόνιμη ή παροδική ανοσία. Μ' ένα έμβολιο που περιέχει τέτοια γλοβουλίνη, προστατεύονται τα παιδιά από τρισματικά από μία εξαιρετικά επικίνδυνη ασθένεια, την παρωτίτιδα, κι' αν δε ακόμη την πάθουν, τα συμπτώματά της είναι ελαφρότατα. Τώρα γίνονται έρευνες ν' ενθαρρυντικά αποτελέσματα για να προλαμβάνονται με τον ίδιο τρόπο κι' άλλες βαρείες ασθένειες: η ηπατίτις, ο ίκτερος, η διφθερίτις, η σπαστική, ο κοκκίτις, ο τυφοειδής, η παιδική παράλυσις. ... Οι γιατροί εοράζονται για να φτιάσουν για όλες αυτές τις ασθένειες ποσληπτικά έμβολια από συστατικά του ανθρώπινου αίματος.

Ένα άλλο χρησιμώτατο συστατικό είναι η «φιμπρίνη». Μ' αυτήν παρεμποδίζεται η αιμορραγία στις έγχυσεις, ακόμη και στις πιο δύσκολες χειρουργικές επεμβάσεις στον εγκέφαλο. Έχει μωρή σφουγγαριού και οι χειρουργοί το μεταχειρίζονται για να βουλώνουν τις πληγές και να σταματούν την αιμορραγία. Προηγούμενος χρησιμοποίησαν κι' αυτό το σκοπό τα λεγόμενα «χειρουργικά σφουγγάρια». Η φιμπρίνη όμως έχει το πλεονέκτημα ότι μπορεί να κλεισθεί μέσα κατά το σώμα της πληγής, γιατί ο οργανισμός θά την απορροφήσει κατόπιν σιγά-σιγά, κι' έτσι αποφεύγεται ο κίνδυνος εσωτερικής αιμορραγίας.

Σε μία χαρακτηριστική περίπτωση, μία νέα Αμερικανίδα υπέφερε από έναν όγκο του εν-

κεφάλου, που γέμισε το μισό κρανίο της. Κανονικά, οι χειρουργοί θάπρεπε να τον αφαιρέσουν τμηματικά, σε δυο ή τρεις χειρήσεις, για ν' αποφύγουν την υπερβολική αιμορραγία. Κι' όμως τον έκοψαν με μία έγχυση, αντικαθιστώντας τον αμέσως μ' ένα σφουγγάρι από φιμπρίνη που σταμάτησε ως δια μαγείας την αιμορραγία. Σε λίγες μέρες, έκοψαν ένα κομμάτι του σφουγγαριού, έφαψαν το υπόλοιπο, κι' η άρρωστη έγινε καλά χωρίς κανένα αποδότο.

Επίσης, με τη φιμπρίνη, είναι δυνατόν πια να γίνουν έγχυσεις στους «αίμοφιλικούς», που δεν μπορούσαν ως τώρα να βγάλουν καν ένα δοντί τους, γιατί η παραιμική πληγή τους προκαλούσε ακατάσχετη αιμορραγία.

Εκτός όμως απ' τον ορό, το αίμα περιέχει και τα έμβολα αίμοσφαιρία. Στην αρχή της παρασκευής αποξηραμένου ορού για μεταγγίσεις, πετούσαν ως άχρηστα τα αίμοσφαιρία, που αντιπροσωπεύουν τη μισή περίπου ποσότητα του αίματος! Κατόπιν όμως σκέφθηκαν ότι θά μπορούσαν να τα χρησιμοποιήσουν κι' αυτά. Τα κατεργάστηκαν λοιπόν και παρασκεύασαν μία κόκκινη σκόνη, που γιατρεύει τις πιο χρονίες πληγές. Σε μία περίπτωση, δεν ένοιωσε να έπουλωθ ένα κομμένο πόδι, όσες μεθόδους κι' αν εφημέρωσαν οι γιατροί. Τέλος δοκίμασαν την καινούργια αυτή σκόνη. Σ' ένα μήνα, η πληγή είχε αρχίσει να σκεπάζεται από υγιείς ιστούς, κι' είχε εξασφαλισθεί η επουλώσις της. Άλλοτε πάλι έκλεισε έτσι ένα κίρωςδες έλκος, που ανθίστατο επί 8 χρόνια σε κάθε θεραπεία. Η κόκκινη σκόνη το επούλωσε σε 2 μήνες.

Πώς εξηγείται η ενέργεια αυτή της κόκκινης σκόνης; Είναι ακόμη μυστήριο για τους επιστήμονες. Πιστεύεται μάλλον ότι εξασφαλίζει την κανονική παύση κι' αναζωογόνηση των ιστών, που δεν μπορούσαν προηγουμένως να τραφούν αρκετά εξ αιτίας της ελαττωματικής κυκλοφορίας του αίματος γύρω απ' την πληγή. Κι' έτσι οι ιστοί αυτοί ξαναβρίσκουν τη φυσιολογική επουλωτική ικανότητά τους.

Με την κατεργασία επίσης των αίμοσφαιρίων, παράγονται άλλα προϊόντα, αποτελεσματικά εναντίον των μολύνσεων του αίματος, των διαφόρων δηλητηριάσεων, της αναμίας κλπ.

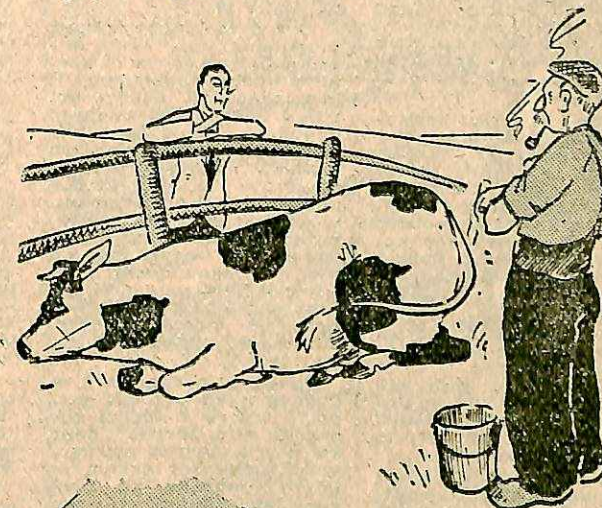
Το μόνο εμπόδιο για τη συνέχισι αυτών των τόσο σπουδαίων ερευνών είναι η έλλειψις αρκετού αίματος. Ένώ στον πόλεμο οι αιμοδότες ήταν πολυάριθμοι, τώρα έχουν γίνει ελάχιστοι. Κι' οι επιστήμονες απηύθυναν μία έκκλησι προς τους Αμερικανούς να προσφέρουν το αίμα τους για τις επιστημονικές έρευνες που πρόκειται να ωφελήσουν αυτούς τους ίδιους.

ΛΟΥΙΣ ΣΑΡΜΠΑΧ

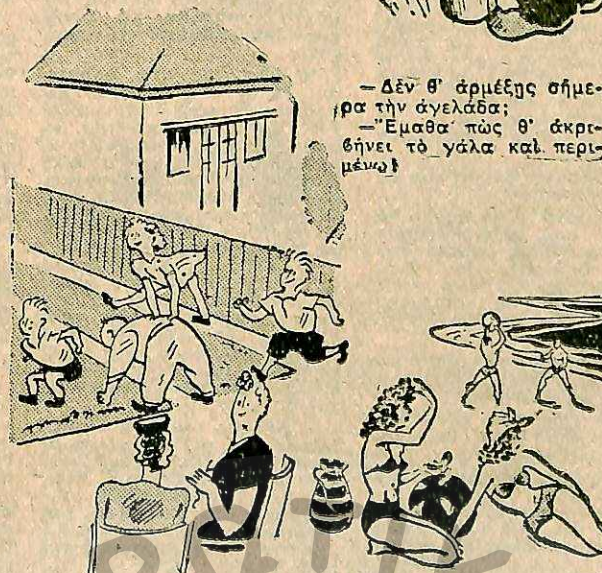
Ο Ρομπένς στον άχυράνα

Σε μία έκκλησούλα της ιερής γαλλικής πόλεως Νιρτινι ζούσθηκε τελευταίως ένα άγνωστο έργο του Ρομπένς, αλθινό έργο του Ρομπένς, αλθινό έργο του Ρομπένς. Παριστάνει τ' Αποσκήνισμα των Αγγέλων. Το βρήκε ο εφημέριος μέσα σ' έναν άχυράνα, όπου είχε μείνει εγκαταλελειμμένο επί 50 χρόνια.

Γελοιοθεραπεία

— Δεν θ' άρμείξης σήμε-
ρα την αγελάδα;
— Έμμεθα πώς θ' άκρι-
θγνεί το γάλα και περι-
μένω!

— Τα παιδιά βοηθάνε πάν-
τα τόν πατέρα τους στο
περίδωλο!...

— Πάμε να πέσουμε;
— Τι λές, καμμένη! Δεν είναι
καμμένη για να μας δει όταν θα
βγαίνωμε...

— Το μελαφό μας χρώμα μας κόστισε τόσο άκριβ-
α, που θά ήταν κρίμα να φορέμε τα ρούχα μας!

Νυχτερινός επισκέπτης

Πικάντικο διήγημα

Ο νεαρός λωποδύτης φάνηκε μπήκε στο σπίτι απ' το παράθυρο που βρισκόταν κλειστό. Αμέσως όμως κατάλαβε πως είχε κάνει ένα μεγάλο λάθος. Αντί να μπει στο σαλόνι, βρισκόταν μέσα στην κρεββατοκάμαρα.

Το φως του φεγγαριού που πλημμύριζε το δωμάτιο του επέτρεψε να ιδεί πως πάνω στο κρεβάτι κοιμήταν μία γυναίκα, με τα κατάνυκτα υπράτοια της βγαλμένα έξω απ' τα σκεπάσματα και το ξανθομάλλο κεφαλάκι της χωμένο βαθειά μέσα στο μαλακό μαξιλάρι.

Ο φράντς προχώρησε άθροισμα δίπλα στον τοίχο, άποφενώντας το προδοτικό φως του φεγγαριού που έμπαινε στο δωμάτιο. Ενώ όμως άπλωνε το χέρι του για ν' ανοίξει την πόρτα που έδωκε στο διπλανό σαλόνι, το πάτωμα έτριξε κάτω απ' τα πόδια του.

Έμεινε ακίνητος, αλλά η νέα γυναίκα είχε ζυγνήσει απ' τον θόρυβο. Το ξανθό κατάρρομαλο κεφαλάκι της γύρισε προς το μέρος του.

Μην κάνεις θόρυβο, σέ παρακαλώ, ψιθύρισε η νέα γυναίκα χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια της.

Ο φράντς δεν τόλμωσε ν' απαντήσει.

Κοιμάται; τόσο ήσυχα το παιδάκι μας, εξακολουθώ να νύχτα, ύπτερα από μικρή διακοπή. Μην άναψης το φως. Και προτού πέσης, κλείσε τις κουρτίνες για να μην το ένοχλη το φεγγάρι.

Για μερικές στιγμές έπεκράτησε σιωπή. Ύστερα η νέα γυναίκα ρώτησε:

Μα γιατί δεν άπαντας; Μήπως είσαι πάλι θυμμένος μαζί μου;

Ο φράντς δεν μπορούσε πια να μείνει σιωπηλός:

Είπε λοιπόν ψιθυριστά:

Μα όχι. Πως σου περσε μία τέτοια ιδέα; Κοιμήσου ήσυχα.

Συνκρόνως έκλεισε τις κουρτίνες ώστε να μη υπορρή πια να τον διακρίνη η νέα γυναίκα μέσα στο σκοτόδι.

Με φωνή μουδιασμένη άπο τον ύπνο η νέα γυναίκα πρόφερε και πάλι:

—Κοι βέβαια είσαι θυμμένος. Μου μιλάς διαφορετικά απ' ό,τι συνήθιζες. Δεν με είπες καν «αγαπημένη μου». Έχεις πάψει πια να με λές έτσι.

Ο φράντς ξέχασε τελείως γιατί είχε πείσει εκεί. Δεν τον ενδιέφεραν πια τα χρήματα και τα κοσμήματα. Η μισοκοιμισμένη εκείνη γυναίκα αποτελούσε τώρα το μοναδικό αντικείμενο των σκέψεών του. Η νέα εκείνη γυναίκα της οποίας το παιδί κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο και της οποίας η φωνή άντηχούσε ακόμη συγκατακλυστή στα αυτιά του τον άποσπασε από τον ύπνο.

Μήπως κι' αυτός δεν είχε δοκιμάσει καλύτερους καιρούς προτού η Μοίρα τον σπρώξει στην άβυσσο; Ίσως και η νέα γυναίκα που περνούσε μόνη της εκείνη τη νύχτα, ύποφερε κι' αυτή για την χαμένη ευτυχία της.

Ο σύζυγός της έλειπε απ' το σπίτι. Βρισκόταν άσφαλως με κάποια έρωμένη του. Και η γυναίκα του, η άθωα αυτή γυναίκα που του είχε παντρευτεί μ' έμπιστοσύνη και άπεραντες έλπίδες, χωρίς καμιά ένδειξη διαμαρτυρίας, του έλεγε τώρα θλιβερά: «Δεν με λές πια αγαπημένη μου».

Ο φράντς κάθισε στην άκρη του κρεβατιού προς το αντίθετο μέρος απ' εκείνο που βρισκόταν η νέα γυναίκα. Το χέρι της ξανθομάλλας άπλώθηκε τότε προς το μέρος του έπιασε το δικό του και το έσφιξε με λάτρεϊ.

—Άκουσε του είπε χαμηλά φωνά με την πιο γλυκεία φωνή της. Κοιμήσου εδώ κοντά μου, μαζί μου, άποψε. Μην πας στο άλλο σπίτι. Όπως συνήθως. Άν με τι άποψας άκόμη, έστω και έλαχιστά, κάνε μου αυτή τη χάρι.

—Αυτός ο σύζυγός είναι ένα κτήνος! σκέφθηκε θυμμένος ο φράντς. Πως μπορεί ν' άφινει μόνη της, νύχτες ολόκληρες μία τόσο χαριτωμένη γυναίκα;!

Κι' άποφάσισε να έρξομαι λουθήσει να παίξω τον θάπο του συζύγου έφ' όσον θα του το επέτρεπαν οι περι-

στάσεις, μόνο και μόνο για να μην άπογοτεύσει την συμπαιθητική εκείνη νέα και διακόψη το εύχριστο όνειρό της.

Τρόβηξε σιγά κοντά του την ξανθούλα, η οποία άπορίεζε στο στήθος του το άωρο κατάρρομαλο κεφαλάκι της. Το χέρι της της χάιδεψε δειλά τα μαλλιά και τα χείλη του πλησίασαν τα δικά της για να τα φιλήσουν με πάθος.

—Γλυκέ μου, άντρουλή! ψιθύρισε εκείνη ευτυχισμένη. Να ιδής ότι τώρα όλα θα ζαναδιορθωθούν.

Και άποκοιμήθηκε πάλι μέσα στην άγκαλιά του μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο στα χείλη.

Ο φράντς δεν μπόρεσε να υπολογισί πόση ώρα έμεινε ακίνητος στην θέσι εκείνη, κρατώντας στην άγκαλιά του την αϊθέρια εκείνη ύπαρξη που τον είχε κατακτήσει.

Άν στο μεταξύ έφθανε ο σύζυγός, η θέσις του θα ήταν εξαιρετικά δύσκολη. Ευτυχώς όμως κι' αυτόν οι ώρες περνούσαν κι' εκείνος δεν έμφοιζόταν.

Επί τέλους φάνηκαν άναμεσα στις κουρτίνες οι πρώτες λάμψεις της άυγης. Ο φράντς κατάλαβε πως έπρεπε πια να φύγη. Άλλα αυτό δεν ήταν τόσο εύκολο.

Τοποθέτησε με προφύλαξη πάνω στο μαξιλάρι το κεφαλάκι της κοιμισμένης ξανθομάλλας, σπκώθηκε απ' το κρεβάτι και διευθύνθηκε προς την πόρτα του σαλονιού.

Τη φορά αυτή η τύχη τον εύνοησε. Το πάτωμα δεν έτριξε και η πόρτα άνοιξε χωρίς θόρυβο. Πέρασε στο σαλόνι και άπο το άνοιχτό παράθυρο, πήδησε στον έρμιο άκόμη δρόμο.

Στις έννέα το πρωί, η νέα γυναίκα μπήκε στην τραπεζαρία με ένα ευτυχισμένο χαμόγελο χαραγμένο στο πρόσωπό της.

Ο σύζυγός της που βρισκόταν εκεί την κτύπησε με άμικανία σαν να περίμενε δίκαια παράπονα και έπιπλήξεις εκ μέρους της. Μα αυτή χωρίς να αντίληφθί τίποτε, τον πλησίασε και τον φίλησε θερμά, όπως και τους πρώτους ευτυχισμένους μήνες της συζυγικής τους ζωής.

Ο ένοχος συγκινήθηκε. Πήρε τη σταθερή άποφάση να εγκαταλείψη όριστικά τη φιλενάδα του και ν' άφοσιωθεί ές ολόκληρο στην χαριτωμένη και τόσο καλή γυναίκα του, η οποία του άποδείκνυε ότι ήξερε να συγκρατή τις άποτίσεις του και να είναι μία πραγματικά ιδεώδης σύζυγος.

—Αγάπη μου, της είπε, άπο δω και πέρα δεν θα μας χωρίση πια τίποτε.

Τα μάτια της γυναίκας του άστράφισαν άπο χαρά. Τον άγκαλίωσε και τον γέμισε φιλία.

Κι' ούτε αυτός, ούτε εκείνη ήξεραν ότι κρυφά, σαν όλη τους την ευτυχία σ' ένα λωποδύτη...

ΠΙΕΡ ΣΕΝΑΛ

25.000 τρέπει!

Σύμφωνα με μία στατιστική του γραφείου άπογραφής της Βασιγκτώνας, υπάρχουν στην Άμερική 25.000 τρόποι για να δολοφονή κανείς τη ζωή του. Καθένας απ' αυτούς τους τρόπους άντιστοιχεί σ' ένα ιδιαίτερο έπαγγελμα ή σε μία ώριμένη είδικευση.

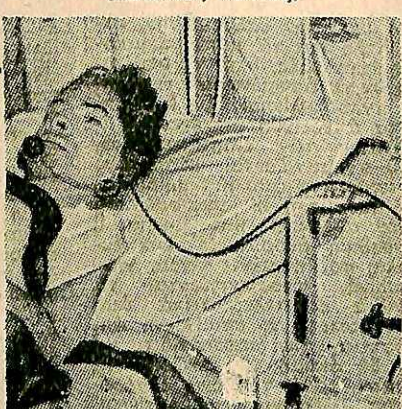
Εικονογραφημένα επιστημονικά νέα

Ένα νέο μυστικό όπλο

Ένα άπο τα μυστικά όπλα των Άμερικανών που χρησιμοποιήθηκε κατά τους τελευταίους μήνες του πολέμου είναι «το μηχανήμα που άνακαλύπτει τη θερμότητα».

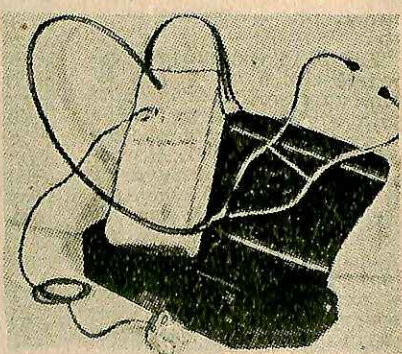

Πρόκειται για μία υπερυψωμένη συσκευή που άνακαλύπτει την θερμότητα του άνθρωπίνου σώματος σε άποστάσι 400 μέτρων, καθώς και την άκτινοβολία της θερμότητας ενός πλοίου που βρίσκεται μακριά στο πέλαγος. Η συσκευή αυτή ήταν ο πολυτιμότερος σύντροφός των άντικρουτικών περιπόλων κατά τις σκοτεινές νύχτες.

Τηλέφωνο για το κρεβάτι

Τα μεγάλα άμερικανικά νοσοκομεία έφοδιασθηκαν εσχάτως μ' αυτό το πρωτότυπο τηλέφωνο για τους άσθενείς που δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα χείρια τους. Επίσης το προκτικό αυτό τηλέφωνο χρησιμοποιείται άπο τους άναπήρους του άμερικανικού στρατού.

Το ηλεκτρικό στηθεοσκόπιο

Οι Άμερικανοί γιατροί έχουν σήμερα στη διάθεσί τους αυτό το ηλεκτρικό στηθεοσκόπιο που τους επιτρέπει να διακρίνουν με μεγάλη άκρίβεια τους διαφόρους ήχους των πνευμόνων και της καρδιάς.

Τα κρυφά τούννελ της ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Υπόγεια καταφύγια για κάθε ανάγκη

Πρό λίγου καιρού, ένας άξιόσεβαστος Νεοϋορκέζος άνεύρησε μισοπνιγμένος άπο ένα τούννελ κάτω άπο το σπίτι του. Όταν συνήλθε, έξηγήσε ότι είχε άνοιξει μόνος του το τούννελ αυτό, που ξεκινούσε απ' το ύπόγειό του για να περάση κάτω απ' το διπλανό σπίτι και να καταλήξη στο μεθεπόμενο όπου κατοικούσε ο παντρεμένος γιός του. «Ηθελε — έλεγε — να τον έπισκέπτεται με τον άσυνήθιστο αυτό τρόπο!... Ένώ όμως έσκαβε, τρύπησε με τη σκαπάνη του ένα σωλήνα του δικτύου ύδρευσης. Το νερό πλημμύρισε με όρημ το τούννελ και λίγο έλειψε να τον πνίξη, ενώ συγχρόνως προκάλεσε ηλεκτρικά βραχυκυκλώματα και διακοπή του ηλεκτροφωτισμού 10 τετραγώνων!»

Το περιστατικό αυτό δεν έξέπληξε πολύ τους δημοτικούς ύπαλλήλους, τους ειδικούς για τα τούννελ. Γιατί ήξεραν ήδη ότι το ύπεδαφος της Ν. Υόρκης είναι κατατρυπημένο άπο τούννελ, δημόσια και ιδιωτικά, μακριά και κοντά, νόμιμα και παράνομα... Τα τούννελ αυτά άρχισαν να σκάβονται άφ' ότου δημιουργήθηκε η πόλις, για διαφόρους σκοπούς: για κλοπές, για προστασία άπο έπιδρομές και βομβαρδισμούς, για προφύλαξη άπο έπιδημίες... άκομη και για καταφύγιο των άμαρτωλών την ήμερα της Δευτέρας Παρουσίας, γιατί κι' αυτό το σκέφθηκαν μερικοί Άμερικανοί!

Όσakis έγιναν ύπογειες σιδηροδρομικά έργα στη Ν. Υόρκη, οι εργάτες πούσκαβαν συναντούσαν σχεδόν καθημερινώς ιδιωτικά τούννελ κáθετα προς το δρόμο. Άλλα απ' αυτά ήσαν χαμηλά και στενά, τόσο που χωρούσαν μόνο να σπυρή κανείς με την καλιά, ενώ άλλα επέτρεπαν σε δύο άνθρώπους να βαδίζουν όρθιοι και δίπλα ο ένας στον άλλον. Πολλά είχαν διακλαδώσεις, αδιέξοδες ως επί το πλείστον.

Κάθε τόσο, χάρις σ' ένα τυχαίο περιστατικό, άνακαλύπτεται ένα καινούργιο τούννελ. Ο νέος ιδιοκτήτης ενός μπαρ της Ουέστ Στροτ βρήκε μία μέρα το ύπόγειό του πλημμυρισμένο άπο νερό. Τί συνέβαινε; Τον καιρό της ποταποαγωγέυσης, οι γκάνγκστερς είχαν άνοιξει ένα τούννελ ως το ποτάμι για να έφοδιάζον κρυφά το μπαρ με ποτά. Το νερό λοιπόν του ποταμού τρύπησε με τον καιρό το τοίχωμα του τούννελ και γέμισε αυτό και το ύπόγειο.

Άλλοτε πάλι, βούλιαξε εαφικά ένας στύλος του ηλεκτρικού, στη λεωφόρο Άμστερνταμ. Μία έρευνα άπέδειξε ότι κάποιος γείτονας έσκαβε ένα τούννελ κάτω άπο το δρόμο, για να έπικοινωνήση το σπίτι του με το άντικρυνο κατάστημά του.

Υπάρχουν τούννελ τόσο μεγάλα, ώστε μπορεί κανείς να βαδίση άφες ολόκληρες κάτω απ' τη γη. Ένας άριθμός τούννελ, στην περιοχή του Σέντραλ Πάρκ, χρησιμοποιούνται τώρα ως άποθήκες. Είναι όμως ικανά άπο ποίον και γιατί κατασκευάσθηκαν άνοικτά.

Πολλά τούννελ άνοίχθηκαν την έποχή του εμφύλιου πολέμου κι' έξακολουθούν να χρησιμοποιούνται για την έπικοινωνία γραφέων και τραπεζών. Ένα άπο τα περιφημότερα έγινε άπο τον τραπεζίτη Μόργκαν, το 1898 όταν διεδίδετο ότι ο ισπανικός στόλος θα βομβάρδιζε τη Ν. Υόρκη. Ο Μόργκαν ήθελε ν' άσφαλισή μέσα σ' αυτό τις καλλιτεχνικές συλλογές του και τα χρήματα, κρυώγραφα κλπ. της Τραπεζής του.

Άλλοτε, οι κρατικές άρχες δεν ενδιαφέρονταν για τα ιδιωτικά τούννελ. Σήμερα όμως δεν συμβαίνει πια το ίδιο, για διαφόρους λόγους. Μία πόλις «βραδυάτη» σαν τη Ν. Υόρκη κινδυνεύει, όταν σκάβεται πολύ το ύπεδαφός της. Γι' αυτό, όσakis άνακαλύθουν ένα παρόμοιο τούννελ, γεμίζεται με χώμα, με έξοδα του ιδιοκτήτη του άντιστάθιου σπιτιού. Υπάρχει κατόπιν ο κίνδυνος να πάθουν σοβαρές βλάβες τα ύπογεια δίκτυα ηλεκτρισμού, ύδρευσης, κλπ., άπο τους άτσαλίδες που σκάβουν τούννελ. Τέλος, τα παράνομα τούννελ μπορεί να χρησιμοποιούν για κλοπές — και κι' αυτό οι άρμόδιες άρχες δεν δίνουν πληροφορίες για τη θέσι των παλιών τούννελ και δεν έγκρίνουν εύκολα το άνοιγμα νέων. Κάποτε, ένας γέρος λωποδύτης είχε άνοίξει ένα τούννελ για να φτάση στα ύπογεια μιας Τραπεζής. Άλλα, λίγα μόνο μέτρα μακριά άπο το τέρας του, τρύπησε με τη σκαπάνη του ένα σωλήνα του γκαζιού και σάθηκε ως εκ θαύματος απ' το θάνατο.

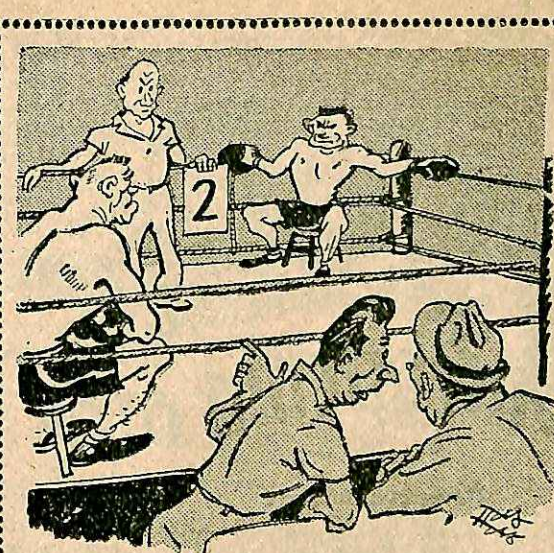
Όποιος θέλει σήμερα να σκάψη ένα τούννελ, θα ύποβάλει στην άμοδία ύπηρεσία λεπτομερές σχεδιάγραμμα του, μαζί με έξηγήσεις για ποιο σκοπό θα το χρησιμοποιήσει. Άν το τούννελ πρόκειται να περάση κάτω άπο δημόσιους χώρους — δρόμους, κλπ. — άπαιτείται γνωμάτευσις κι' άλλων άκόμη ύπηρεσιών. Άν τέλος ο ενδιαφερόμενος καταφέρει να πάρη άδεια, θα πληρώσει σεβάστους φόρους. Ο Άλμος της Ν. Υόρκης είσπραττει περὶ το 1.000.000 δολάρια έτησίως άπο τη φορολογία των ιδιωτικών τούννελ, που είναι άλόγη προς την οικονομική κατάσταση του ιδιοκτήτη τους. Μερικά μεγάλα καταστήματα πληρώνουν ως 60.000 δολάρια το χρόνο φόρους για τα τούννελ που χρησιμοποιούν για να έπικοινωνήν με τις σήραγγες του μετρό.

Άφου πληρώση κανείς τους φόρους, θα βρή έναν εργολάβο για το άνοιγμα του τούννελ. Ο είδικώτερος κι' έμπειρότερος είναι κάποιος Γκαβρίλοβιτς, έπονομαζόμενος «Γκάντι». Αυτός έχει σκάψει τα περισσότερα τούννελ για άντισεοπορικά καταφύγια κατά τον πόλεμο. Άλλα άπο αυτά ήσαν μικρά και στενωγρά, κι' άλλα εύρύχωρα και άνετα. Ένα πλούσιο άνδρόγυνο ήθελε δυό ύπογεια δωμάτια, με ηλεκτρισμό και... με ψυγείο! Κάποτε ο «Γκάντι» άνοίξε ένα τούννελ για ένα πελάτη του, απ' το σπίτι του ως ένα γειτονικό όπου κατοικούσε η πρώτη σύζυγός του, γιατί την άγαπούσε άκόμα κι' ήθελε να την έπισκέπτεται κρυφά! Ένας άλλος του πρόσφερε 3.000 δολάρια το μέτρο για ένα τούννελ που θα περνούσε κάτω απ' ολόκληρο το Σέντραλ Πάρκ! Άλλα ο «Γκάντι» δεν δέχθηκε, γιατί ο πελάτης δεν είχε άδεια.

Ο «Γκάντι» διατηρεί είδική ύπηρεσία για την περιοδική έπιθεώρηση των τούννελ. Γιατί, μολοντί τα περισσότερα είναι σκαμμένα σε σκληρό βράχο, κινδυνεύουν πάντως να πάθουν καταρρεύσεις άπο τα τραγμάματα που προκαλεί συνεχώς η έντατική κίνησις των δρόμων.

Η άντοχή των καπέλλων

Ξέρετε ότι το χρώμα παίζει ρόλο στην άντοχή των υαλινών καπέλων; Έτσι τα μαύρα καπέλα άντέχουν σε βάρος 110 γραμμαρίων κατά τετραγωνικό έκατοστόμετρον της έπιφανείας των, τα σκούρα καφέ σε βάρος 90 γραμμαρίων και τα άνοικτά καφέ ή τα γκρι σε βάρος 55 γραμμαρίων. Η στατιστική αυτή έγινε άπο τους ειδικούς ενός μεγάλου άμερικανικού πιλοποιείου.

—Γιατί ο διαπότης δεν συνεχίζει τον άγώνα; —Δεν έννοει να δώρη το σύνθημα για τον «τρύπο γύρο»! (Σκίτσο Π. Παυλιόη)

—Έγώ σου είπα να μη το δώσης μεγάλο πουρ-πουρά. Τώρα θα μας πάρη έτσι ως το σπίτι!...

—Βασιλνά, σου φέρνουμε μία κανονέρδα!

Πενεμένο διήγημα

Ο Ζάν άνοιξε με άδιαφορία την έφημερίδα που του είχε φέρει ο υπηρέτης του μαζί με τον πρωινό καφέ του. Εορίξε μία άφηρημένη ματιά στους διαφόρους τίτλους και σταμάτησε στις «Μικρές Άγγελίες». Αυτές τον ένδιέφεραν πάντα ιδιαίτερα, γιατί περιείχαν σε λίγες γραμμές τόσα ανθρώπινα δράματα και κωμωδίες. Μιά απ' όλες τράβηξε ιδιαίτερα την προσοχή του. Την ξαναδιάβασε πολλές φορές:

«Είμαι γρηά, άσχημη και φτωχή. Έπιθυμώ να γνωρισθώ με ένα νέο πλούσιο και ώραίο. Γράψτε στα γραφεία της έφημερίδας, Νο 1877».

Την ίδια ώρα, σ' ένα άλλο δωμάτιο, μία γυναίκα διάβαζε την ίδια άγγελία και χαμογέλουσε λίγο μελαγχολικά...

Ο Ζάν έμεινε για πολύ σκεπτικός, κυττάζοντας τις τρεις εκείνες μυστηριώδεις γραμμές.

«Φτωχή... γρηά... άσχημη...—συλλογίστηκε—. Τρία ψέμματα, τρία ρωμαντικά ψέμματα κάποιας νέας γυναίκας, που αναζητεί μία άσυνήθιστη περιπέτεια!».

Πίστευε ότι ήξερε καλά τις γυναίκες, γιατί άλλες φιλενάδες κάθε μήνα... Είπε με τη φαντασία του μία κουφή σιλουέττα, με μεγάλη μενεξεδένια μάτια... Δεν θα τον ξεγελούσαν, αυτόν, τα τρία ψέμματα! Πήδησε απ' το κρεβάτι του, έγραψε μερικές λέξεις σ' ένα χαρτί, τσέκισε σ' ένα φάκελλο και φώναξε τον καμαριέρη του για να το ταχυδρομήσει.

Την άλλη μέρα, στα γραφεία της έφημερίδας, ένα χέρι άνυπόμονο άνοιξε το μοναδικό γράμμα για τον αριθμό 1877. Περιείχε τις εξής λίγες γραμμές:

«Κυρία. Είμαι νέος και πλούσιος. Κι' έλπίζω με όλη μου την καρδιά να με βρείτε ώραίο, άν μου κάμετε την τιμή να μου παραχωρήσετε ένα ραντεβού όπου και όταν θέλετε. Έπιτρέψτε μου να σας φιλήσω με σεβασμό τα χέρια».

Για πρώτη φορά στη ζωή του, ο Ζάν περίμενε με λαχτάρα τον ταχυδρομικό διανομέα. Κάθε στιγμή άναμνης πρόσθετε μέσα στη φαντασία του κάποιο καινούργιο θέλητρο στην άγνωστη με τα μενεξεδένια μάτια. Όταν έφτασε επί τέλους το γράμμα, τα χέρια του νέου έτρεμαν καθώς το άνοιγε. Άνέπνεε μ' άπόλαυση το άρωμά του... Δεν υπήρχε μέσα τίποτε άλλο από ένα ειςίτηρο θέατρο για το επόμενο απόγευμα.

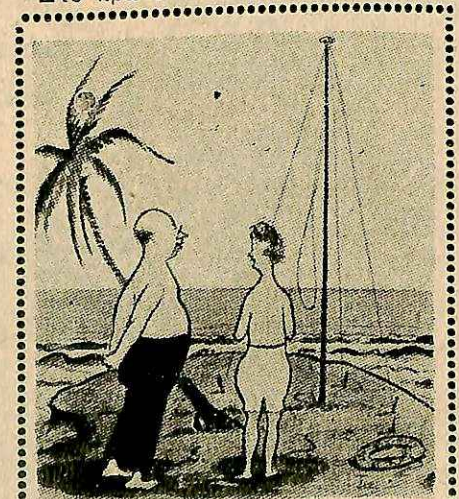
«Έφτασε στο θέατρο λίγο άργά, έπι-

τηδες. Καθώς πήγαινε προς τη θέση του, φανταζόταν με ίκανοποίηση τα ξανθά μαλλιά και τα μεγάλα μάτια της άγνωστης, που θα καθόταν άσφαλώς στο διπλανό κάθισμα. Και πράγματι, όταν την είδε, χαμογέλασε γιατί είχε μαντέψει σωστά...

Η άγνωστη παρακολουθούσε την παράσταση, χωρίς να δειξη πώς πρόσχε καθόλου το Ζάν, που είχε καθήσει άριστερά της. Ήταν όπως την δνειρεύτηκε ο νέος... μόνο που είχε μάτια γκριζα, παράξενα. Πότε θα τον κύτταζαν επιτέλους τα μάτια αυτά;... Το τρυφερό χέρι της άκουμπούσε στο μπράτσο του καθίσματος, με την παλάμη άνοιχτή, σαν κάτι να περίμενε. Ο Ζάν δεν μπόρεσε ν' άντισταθί στη βουδή αυτή πρόσκληση. Όταν όμως έπιχείρησε να πιάση τα μακρυνά και λεπτά της δάκτυλα, του ξέφυγαν με μία άποτομη κίνηση.

Την ίδια στιγμή, αισθάνθηκε στο άριστερό μπράτσο του ένα έλαφρό σφίξιμο. Ένα χέρι μικρό, άσπρο, αλλά ζωμένο, άκουμπούσε στο μανίκι του... Το βέμμα του ανέβηκε απ' το χέρι ως το πρόσωπο... Φτωχή, γρηά, άσχημη!... Ναι, έτσι ήταν η άριστερή του γειτόνισσα. Πολύ άσχημη μάλιστα... Ο Ζάν κατάλαβε ότι αυτή είχε βάλει την άγγελία στην έφημερίδα, από μία ρωμαντική φαντασιοπληξία, δίχως να πιστεύη πως θα της άπαντούσε κανείς... Όστόσο, της χαμογέλασε, κι' εκείνη του άνταπέδωσε το χαμόγελό του, με δειλία κι' έκπληξη μαζί.

Στο πρώτο διάλειμμα της είπε:

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

—Κυρία μου, χρειάζομαστε ένα άσπρο πανί για σινιάλο...

—Έπιτρέπετε, κυρία, να πάω να κανίσω ένα τσιγάρο;

—Μά φυσικά, κύριε!

Η φωνή ήταν σαν από ραγιαμένο κρύσταλλο, λίγο μελαγχολική και γεμάτη άπορία.

Ο Ζάν σηκώθηκε, με την πρόθεση να μη ξαναγυρίσει. Κι' όμως ξαναγύρισε. Και το ζωμένο χεράκι άκούμπησε πάλι δειλά στο μπράτσο του. Ήταν έλαφρό και ζεστό σαν πουλάκι, κι' όμως ο Ζάν έννοιωθε τόσο βαρεία την έπαφή του, ώστε του φαινόταν πως μούδιαζε όλο του το χέρι ως τον ώμο... Ξαναπήρε ωστόσο και μετά το δεύτερο διάλειμμα. Όταν έπεσε η αύλαία, σκέφθηκε:

«Έδώ, ή κωμωδία τελείωσε. Για μένα όμως άρχίζει τώρα!».

Τα γκριζα μάτια είχαν άναζητήσει πολλές φορές τα δικά του. Κι' όμως έκείνος έγυρε προς την άριστερή του γειτόνισσα. Αυτήν βοήθησε να φορέση το τριμμένο μαντί της. Σ' αυτήν είπε:

—Μου έπιτρέπετε να σας συνοδεύσω ως το σπίτι σας, κυρία; Έχω έξω το αυτοκίνητό μου...

Έκείνη χαμογέλασε, κόκκινισε, ταραχθηκε κι' άπάντησε, σκύβοντας το κεφάλι:

—Δέχομαι πολύ ευχαρίστως, άν θ' δεχθίτε και σεις ένα φλυτζάνι τσάι. Ο νέος άνατρίχιασε έλαφρά. Μά ήταν τόσο άθώα, τόσο συγκινητική ή φωνή της γεροντοκόρης... Το διαμέρισμά της ήταν παράξενα άδειανό. Τα έπιπλα του είχαν πουλληθί προφανώς ένα -ένα. Δεν υπήρχαν φωτογραφίες, ούτε λουλούδια. «Έλεπε ή ζωή, ή χαρά, ή άγάπη, ή κίνηση. Το άρωμα αυτό περιβάλλον έσφιγγε την καρδιά του Ζάν και τούφερνε ίλιγγο.

Έμαθε ότι ή καινούργια γνωριμία του λεγόταν Σουλβία κι' ότι είχε ζήσει πάντα κοντά στην άρρωστη μητέρα της. Όταν πέθανε ή μητέρα της, αυτή είχε πιά άσπρα μαλλιά. Γρηά, άσχημη, φτωχή... Τα μικρά εισοδήματά της δεν άρκούσαν για τη διαρκώς άκριβώτερη ζωή. Υπόμεινε ωστόσο περήφανα τη φτώχεια της. Θλιμμένος απ' το σιωπηλό εκείνο δράμα, ο Ζάν προσπαθούσε να βρή πως θα μπορούσε να καλλιερέψη τη ζωή της χωρίς να την προσβάλη... Προσπάθησε να φανή έξυπνος, χαριτωμένος, και το κατώρθωσε. Βρήκε περίφημο το άνοστο τσάι της και τα μπαγιατικά βουτήματα.

Η Σουλβία τον άκουγε, χαμογελούσε και μιλούσε έλάχιστα... Γύρω απ' το ζωμένο λαιμό της, φορούσε μία βελούδινη κορδέλλα με μία καμέα. Με την πρόφαση ότι ήθελε να κυττάξη το κόσμημα, ο Ζάν άγγιξε με την άκρη των δακτύλων του το μαραμένο δέρμα της. Έπειτα έπιασε το σαγόνι της, το άνασήκωσε, βύθισε θαρραλέα το βλέμμα του στο δικό της και μουρούρισε: —Σουλβία!...

Έκείνη μισόκλεισε τα μάτια της. Ο Ζάν πλησίασε τα χείλη του στα χείλη της και τη φίλησε.

Ήταν ένα φίλημα άνατρίχιαστικό, κρύο, παγωμένο. Είχε την έντύπωση πως φιλούσε ένα νεκρό.

Η γεροντοκόρη άναστέναξε βαθεία. Ένας λυγμός την έπνιξε κι' έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της.

Ο Ζάν δεν την ένώχλησε. Έφυγε πατώντας στις άκρες των ποδιών σαν κλέφτης.

Την άλλη μέρα το πρωί, την ώρα

του προγεύματος, ο Ζάν άνοίγοντας την έφημερίδα άντίκρουσε μία λιγόλογη είδηση που τον έκαμε να τιναχθή άνήσυχος, άναστατωμένος:

Η Σουλβία Μιρμπώ, γεροντοκόρη, μικροεισοδηματίας, είχε αυτοκτονήσει με γκαζί. Είχε άφίσει ένα γράμμα πούλεγε ότι ή ημέρα εκείνη της είχε χαρίσει την ευτυχία μιας όλόκληρης ζωής, κι' ότι δεν είχε πια να περιμένη τίποτε άλλο... Ο Ζάν παραμέρισε το δίσκο με το πρόγευμά του, χτύπησε το κουδούνι κι' έίπε στον καμαριέρη του:

—Τηλεφώνησε στο άνθοπωλείο να μου κρατήσουν όλα τα άσπρα λουλούδια. Θά περάσω να τα πάρω ή ίδιος σε λίγο...

Έφτασε στο νεκροταφείο με το άμάζι του γεμάτο λευκά, άγνά, παρθενικά άνθη, τη στιγμή άκριβώς που μετέφεραν το νεκρό της γεροντοκόρης.

Πέριμενε με βαρεία την καρδιά παράμερα ως που άκουσε το χόμα να πέφτη βαρύ, με άπαισιο κρότο πάνω στο φέρετρό της.

—Άτυχη, φτωχή Σουλβία!... ψιθύρισε.

Κι' όταν οι λιγοστές γυναίκες που συνόδευαν την κηδεία της τραγικής γεροντοκόρης έφυγαν, πλησίασε στον τάφο και σκόρπισε επάνω τα λευκά, παρθενικά άνθη που είχε φέρει μαζί του.

Την άλλη μέρα το χέρι του Ζάν έτρεμε έλαφρά, καθώς κρατούσε ένα φάκελλο. Μέσα σ' αυτόν υπήρχε ένα ειςίτηρο θέατρο κι' ένα λιγόλογο σημάδι:

«Ο αριθμός του αυτοκινήτου σας μου έπέτρεψε να μάθω ποιός είσθε... Σας υπόσχομαι να μην τραθήξω το χέρι μου αυτή τη φορά...».

Άλλά ο Ζάν έέσχιζε με άργες κινήσεις το ειςίτηρο και το γράμμα της ώρας άγνωστης με τα γκριζα μάτια. Ένα πένθος πολύ πρόσφατο δεν του έπέτρεπε να πάη στο θέατρο...

ΛΟΥΣΙΕΝ ΜΟΡΝΑΙ

Σκόρπισε στον τάφο τα λουλούδια

Όταν βασίλευαν ΟΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΙ

Τα τέρατα της προϊστορικής εποχής

Οι προϊστορικοί άνθρωποι παριστάνονταν συχνά στις εικόνες να κυνηγούν δεινόσαυρους με ρόπαλα και άκόντια. Αυτό όμως είναι λάθος, γιατί οι πανάρχαιοι πρόγονοί μας δεν είδαν ποτέ δεινόσαυρους, έφ' όσον τα ζωά αυτά είχαν εξαφανισθί απ' τη γη έκτομμύρια χρόνια πριν εμφανισθί ο πρώτος άνθρωπος.

Η βασίλεια τους άρχισε πρό 200 εκατομμυρίων έτών και διήρκεσε 140 εκατομμύρια χρόνια. Σ' όλο αυτό το διάστημα — 140 φορές μεγαλύτερο από όλόκληρη την ιστορία της άνθρωπότητας — οι δεινόσαυροι ήταν οι άποκλειστικοί κυρίαρχοι της γης. Ζούσαν, πάλευαν και πέθαιναν σ' ένα κόσμο που άνηκε σ' αυτούς μόνο.

Επίσης λανθασμένη είναι ή ιδέα ότι οι δεινόσαυροι ήταν όλοι τεράστια ζωά, ικανά να ξεριζώσουν όλόκληρα δέντρα των παραπάνω δασών της εποχής εκείνης. Πολλοί απ' αυτούς είχαν πραγματικά εξαιρετικό μέγεθος. Όρισμένοι μάλιστα ήταν τα μεγαλύτερα ζωά που εμφανίσθηκαν ποτέ στη γη. Υπήρχαν όμως μεταξύ τους και δεινόσαυροι μετρίου ή μικρού μεγέθους. Βρέθηκαν σκελετοί τέτοιων ζώων όχι μεγαλύτερων από λαγούς ή γαλοπούλες, κι' άλλων με μήκος 30 πόντων μόνο.

Ο «δρινοθέλστος» π.χ. είχε μήκος 1½ μέτρου περίπου, μαζί με τη μακρυνά ουρά του, που χρειαζόταν για να ισορροπή το βάρος του σώματός του. Ήταν έλαφρό και χαριτωμένο ζωά, με γερά πιανά πόδια, σαν των πουλιών, πάνω στα οποία άνασκαπνόταν για να άναστήσουν την τροφή του στα πικνά τροπικά δάση. Τα μπροστινά μικρά πόδια του είχαν μακρυνά και γαμψά νύχια, για να πιάνη τη λεία του. Το κρανίο του ήταν μικρό και το στόμα του ώπλισμένο με μυτερά, δόντια. Τρεφόνταν με μικρότερο έρπετά, που ζούσαν στις σκιερές των βραχμών ή πάνω στα δέντρα.

Το αντίθετο του μικρού «δρινοθέλστου» ήταν ο πελώριος «τυραννόσαυρος», ο «βασιλεύς των δεινόσαυρων», το μεγαλύτερο, και φοβερότερο σαρκοβόρο ζωά που υπήρξε ποτέ στη γη. Έμειρε σ' αυτόν, τα σημερινά λιοντάρια κι' οι τίγρεις είναι άκασκα άρνάκια! Άνασκαπμένος στα πιανά του πόδια, ο τυραννόσαυρος, έφτανε με το κεφάλι του σε ύψος 6 μέ-

τρων. Το μήκος του ως την άκρη της ουράς του ήταν 15 μέτρα και το βάρος του 8-10 τόννοι.

Πολλοί δεινόσαυροι ήταν φωτοφάγα ζωά. Στην κατηγορία αυτή άνηκε ο μεγαλύτερος απ' όλους, ο «βροντόσαυρος». Είχε μήκος 20-25 μέτρων, που διέτιθετο προπάντων στην ουρά του και στο μακρύ λαιμό του. Το πελώριο σώμα του ζυγίζε πολλούς τόννους. Όπως οι περισσότεροι απ' τους τεράστιους δεινόσαυρους, είχε τα πιανά του πόδια πολύ μεγαλύτερα και δυνατότερα απ' τα μπροστινά. Το κεφάλι του ήταν υπερβολικά μικρό, κι' είχε πρόβλημα πως κατάρθωνε να καταβροχθίση από ένα στόμα τόσων μικρών διαστάσεων άρκετη τροφή για τη συντήρησή του.

Επίσης φωτοφάγοι ήταν οι «διπλόδοκοι», με κρανίο άκόμη μικρότερο και με δόντια όχι μεγαλύτερα από τα κοινά μολύδια.

Οι μεγάλοι αυτοί δεινόσαυροι δεν μασούσαν την τροφή τους. Έκοθαν με τα δόντια τους τα φυτά και τα καταπίναν όλόκληρα, για να τα χωνεύουν με τα γαστρικά υγρά τους.

Ο διπλόδοκος είχε τα ρουθούνια του στην κορυφή του κρανίου. Γιατί, όπως κι' άλλοι δεινόσαυροι, ζούσε συχνά μέσα στο νερό και βουτούσε συχνά στις λίμνες και στα ποτάμια για ν' αποφύγη τον κίνδυνο. Η διάταξη λοιπόν αυτή των ρουθουνιών του διευκόλυνε την άναπνοή του μέσα στο νερό.

Ιδίως ήταν ύδρόβιοι οι «τραχόδοντες», που άποθήκευαν αέρα μέσα σ' ένα είδος λειριού που είχαν στο κρανίο τους, κι' έτσι μπορούσαν να μένουν πολλή ώρα βυθισμένοι στο νερό.

Το κρανίο των δεινόσαυρων είχε κόκκαλα πολύ κοντρά. Σ' έναν απ' αυτούς, ο έγκέφαλος προστατευόταν από κόκκαλα παχους 25 πόντων.

Η κσημερινή ζωή των δεινόσαυρων διευθυνόταν απ' το ένστικτο. Οι κινήσεις τους ήταν μηχανικές. Γιατί είχαν μυαλό μικρό και άτελεστάτο.

Έκει άλλωστε παρατηρήθί γενικώς ότι τα μεγάλα ζωά έχουν σκετικώς μικρότερο έγκέφαλο. Ο έγκέφαλος, π.χ., του έλεφαντος ζυγίζει το ένα χιλιοστό του βάρους του σώματός του, ενώ του σκυλού φτάνει τα 9 χιλιοστά. Σημειώτεον ότι στους δεινόσαυρους το μυαλό ήταν όχι μόνο σκετικώς μικρό, αλλά και άπυλως. Π.χ. ο «στεγόσαυρος» είχε διαστάσεις σημερινού έλεφαντος και μυαλό όσο ενός μικρού γατιού. Γενικώς, ο έγκέφαλος των μεγάλων δεινόσαυρων είχε σκηνά μικρότερη διάμετρο απ' τη σημερινή στήλη του. Εξαιρετικά άνεπτυγμένος ήταν ο «πιτυοειδής» άδων, που παράγει τις όρμονες της αύτησεως, και γι' αυτό το σώμα τους έφτανε σε τέτοιες διαστάσεις.

Γιατί χάθηκαν οι δεινόσαυροι απ' τη γη; Πρώτον, φαίνεται ότι ή ράτσα τους είχε πιά συμπληρώσει τον κύκλο της εξέλιξής της κι' ότι εκφυλίσθηκαν πιά τα «χρωμοσώματα» των κυττάρων τους, όπως γίνεται μ' όλα τα ζωικά είδη — κι' όπως θα συμβή μοιραίως και με τον άνθρωπο. Έπειτα, συνέβαινε στην εξαφάνισή τους ή ευφάνταστη των θηλαστικών ζώων, τα οποία είχαν πολύ πιο άνεπτυγμένα έγκέφαλα, παρ' όλες τις μικρότερες διαστάσεις τους, και συνεπώς νικώσαν τα πελώρια έρπετά στον άγώνα της ζωής, φάνετο μάλιστα ότι έτρωγαν τα αυγά τους κι' έτσι παρεμποδίζαν την άναπαραγωγή τους.

Διάφορες επιδημίες εξώντισαν επίσης τους δεινόσαυρους. Τέλος, οι γεωλογικές συνθήκες άλλαξαν ριζικά. Οι τροπικές πεδιάδες άνέβηκαν σε μεγαλύτερο ύψος, το κλίμα τους έγινε πιο εύκρατο, τα φοινικόδεντρα άντεκατεστάθησαν από δέντρα με σκληρό ξύλο. Οι φωτοφάγοι δεινόσαυροι δεν ήταν ικανοί να προσαρμωθούν έγκαιρα στους καινούργιους όρους ζωής. Και, μαζί μ' αυτούς, χάθηκαν κι' οι σαρκοβόροι. Είχε άρχισί πιά ή εποχή των θηλαστικών. Οι μόνοι σημερινοί άσυνεπείς των δεινόσαυρων είναι οι κροκόδειλοι.

ENTBIN ΚΟΛΜΠΕΡΤ

Το πούρο του Τσώρτσιλ θά γίνει φάρμα

Πάνω στην άκτή του Ντουόρ, άπέναντι άκριβώς απ' το Καλαί, πρόκειται να σπηθί ένα πελώριο άγαλμα του Τσώρτσιλ με στολή «φύλακος των πέντε λιμενών». Το άγαλμα αυτό θάβη για την Άγγλία, ό,τι το της Έλευθερίας για την Αμερική. Η άκρη του θρυλικού πούρου του Τσώρτσιλ θάβη άναμμένη μέσα και νυχτα και θα χρησιμοποιή για τον προσανατολισμό των πλοίων που θα περνούν το Στενό του Καλαί.

Ἡ ἡλιοθεραπεία στὶς ἀπέραν-
τες αἰθούσες τῶν Ἀεσχινῶν ὕ-
ψους γίνεται μὲ τεχνητοὺς
ἥλιους, δηλαδή με ἰσχυρὰς
λαμπες ὑπεριωδῶν ἀκτίνων.
Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ
γυναῖκες τοῦ Ἰησοῦ
κόσμησι κανόνες ἡ-
λιοθεραπείας ὁ-
λο το χρόνο.

γάλια της φλωρίδας χάρις στις περιήψεις «συνθετικές πλάς»! ...
Με άλλα λόγια έχουν όλο το χρόνο στη διάθεσή τους τόν ήλιο, τη θάλασσα,
τον καθαρό αέρα, το δαχνογό και το ίδιο με τεχνικά μέσα. Ή Νέα
Υόρκ, όπως και κάθε άλλη αμερικανική μεγαλούπολις, είναι γεμάτη
από γυναίκες «Λέσχες ύψειας». Έδώ κι' εκεί βλέπει κανείς τις
σχετικές ρεκλάμες που γραφούν τα έξαρ: «Η φλωρίδα με τον
ύπογαλο σιδηρόδρομο, δέκα λεπτά από το σπίτι σας... Γίνετε
ψώρα! Διατηρήστε την ψμορφιά σας!» Κι' οι Αμερικανί-
δες, που δεν έχουν άφθονα χρήματα για να πάνε στη
μακρινή φλωρίδα, την προσιτή μόνο στους έκατο-
μυριάους και στους «άσπρους του κινηματο-
γράφου, καταφεύγουν στις «συνθετικές πλάς»,
όπου βρίσκουν ό,τι θα τους προσέφεραν
τ' αριστοκρατικά ακρογιάλια.

ἡ ἀριστοκρατικὴ ἀκροναυλία.
 Ἡ Σίς «Λέσχος ὑπέλας» τοῦ Μητρο-
 κλίν, παροδείκνυσεν χάριν, συχνά-
 ζουν ψε ἐπὶ τὸ πλείστον νεαρὰς
 χορευτρίδας, μνηνέκν, ἀρτί-
 στες τῶν μιούζικ-κῶλλν,
 ὁσοερέσκαλλόνες πού
 ποζάρουν γιὰ καλ-
 λιτεχνικὰς φω-
 τιογραφίεας, φι-
 λοδοξέας,
 διατε-
 ορεας.

ερωτάται δε η
 χνουν σε κάθε
 γυναίκα ποιο χτέ-
 νισμο ταιριάζει καλύ-
 τερα στον τύπο της και
 επιπλέον (μακρινέρο) αποκα-
 λυπτουν όλα τα μυστικά του
 άριστοτεχνικού βαφτισματος του πο-
 σώπου, ανάλογα με το χρώμα της επι-
 δερμίδος. Το διάλεγμα της αποχρώσεως
 της πούδρας και του τόνου του «ρουζ» για
 τα χείλη είναι ένα από τα δυσκολότερα προ-
 βλήματα για μια γυναίκα που ενδιαφέρεται για
 την ομορφιά της.
 Οι «συνθετικές πλάς» λοιπόν προσφέρουν στις Άμερικα-
 νίδες πολύ περισσότερα ευεργετήματα από τις πραγματικές
 ακρογυαλιές της άριστοκρατικής φλωρίδας. Γι' αυτό ακριβώς
 οι γυναίκες του Νέου Κόσμου συνάχζουν όλο το χρόνο σ' αυτές
 για να γίνουν ομορφες ή για να διατηρήσουν την ομορφιά τους. Γιατί,
 όπως λένε οι ίδιες, η ομορφιά είναι απαραίτητη σε μια γυναίκα για να
 προσελθών σε μια θέσι, να «γυρίσει» ένα φίλο ή για να βρει ένα σύντροφο!
 Κυρίως δε το τελευταίο...

ΔΩΡΟΘΕΑ ΣΑΙΝ-ΜΑΡΚ

Ο ειδικός επιστήμων της «Λέσχης ύγείας» κάνει «μασσάζ» στο σώμα μιας Αμερικανίδας μ' ένα περίεργο μηχάνημα που χτυπάει, τρίβει και σφίγγει τους μύς.

ΟΙ ΛΟΙΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ θαυμάζουν διαρκώς τις Αμερικανίδες άκτινες για τον σώματος της.

Οι Αμερικανίδες για τη νοπευτική ύμωρφία τους. Γνωρίζουν αυτές δέν Ξέρει πώς καταφέρνουν οι Έλληνες πολλές φορές να είναι πάντα ύμωρφες. Ήταν δν ότι οι Αμερικανίδες γεννιούνται και καλλονές και ότι οι Έλληνες γεννιούνται και άκαλλονες. Ή δν αλήθεια είναι ότι οι Αμερικανίδες είναι άκαλλονες και οι Έλληνες άκαλλονες.

Στην ποινή...

Στην πραγματικότητα.
κοιτάει γυναίκα δεν
φροντίζει περισ-
σότερο για
την ύμω-
φία της
από

γραμματείς,
αφηγιούτριες, ύ-
ιοι «άστέρες»
τριες έμπορι-
τημάτων, που
ας ότι μιὰ ώ-
ει περισσότε-
μελαγχολική

και ασχημην γυναικα.
Στις άλλες (Λέσχεις ύγειας) πηγαίνουν
να βρουν τις (συνθετικές πλάς) νεαρές νο-
κυρές ποιήτριες, δικηγόρινες και γυναίκες
κάθε είδους επανγέλματος που είτε δέν τους επι-
τρέπει η δουλειά τους ν' απολαύσουν τις βερνικές δια-
κοπές, είτε δέν διαβάθουν τ' απαραίτητα χρήματα.
Μη φοντασθήτε τώρα ότι η (Λέσχη ύγειας) είναι μιὰ κοινή
αίθουσα φυσικής άγωγής. Πρώτ' απ' όλα μέσα σ' αυτή την άπεί-
ροτον αίθουσα επικρατεί μιὰ ευχάριστη βροσία. Ο άέρας μυρίζει
θάλασσα και λώδιο. Το καθαρό νερό της (ισορίας) είναι άμυρο και δίνει
την εγγύλη στην Άρεσιανίδα ότι λούζεται σ' ένα ακρογιάλι.

Σε μια διπλανή αίθουσα έγινε το «Σολαρίσιον», όπου οι γυναίκες έλαβαν ντους για να ξεκουραστούν από την ταξινόη και καθόριζαν μίση ή επανένα ως ιωσότητες πλάκες που ομοιούσαν το δάπεδο της Πρωτοίας. Έκεί οι άντρες ήσαν νύερα μπορούσαν να φωνάζουν στην αίθουσα. Αλλά οι ήλιος αυτός εινε τεχνικός: Αποτελείται από πολλές Ιαχυρές λάμπες με μεγάλο άμπαζο που κρέμονται από την οροφή. Υπάρχουν μάλιστα τρεις χωριστές ζώνες για την ήλιοθεραπεία. Σ' αυτές οι ήλιος καιεί ελαφρά, μέτρια και δυνατά. Τρινύρη δέ στους τοίχους εινε πινακίδες με την εξής συμβουλή: «Μην κυττάτε τις λάμπες απήνουν από τα μάτια σας».

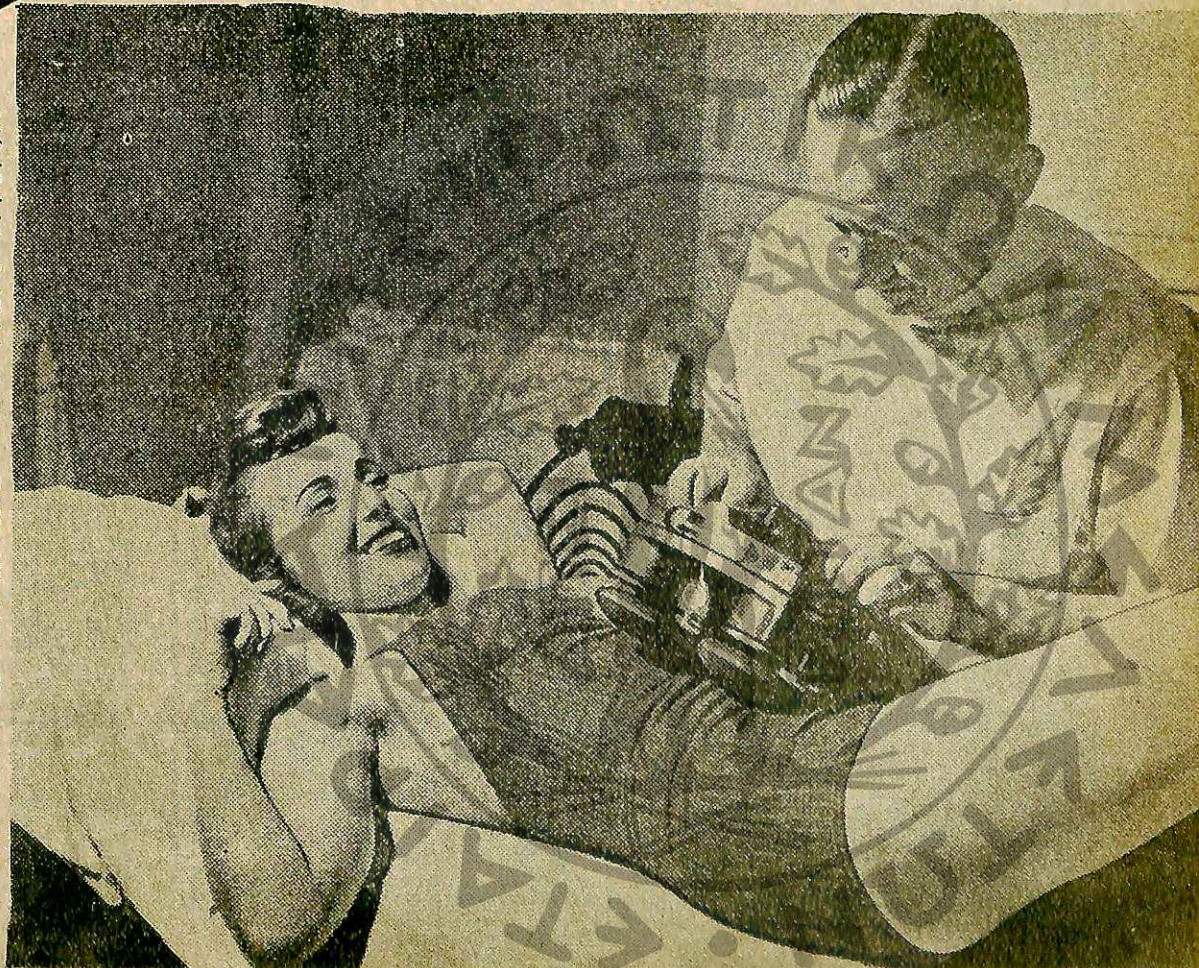
Σε άλλες αθίσουσες είδικαι επιστήμονες υποβάλλουν τις πελάτισσες σε υπεριώσεις ακτίνες για την ύγεια του σώματος, σε ήλικες ακτίνες για το χρώμα του προσώπου, σε υπερύθρους ακτίνες για το στήθος, που βερπονεύουν γρήγορα ένα κυρλόληγμα και κυρίως το όχληρο σανάκι, σε παλινδρομικά κύματα που τονώνουν το πρόσωπο και τέλος σε ιαγννήσεις ακτίνες που δυνάμυνουν το σώμα και σκληραίνουν τους μύς. Έπίσης, άλλοι είδικαι εξετάζουν το γυναικείο σώμα από την αισθητική πλευρά, μετρούν με προσοχή τας διαστάσεις των διαφόρων μερών του, τις συγκρίνουν με τα μέτρα της ιδεώδους καλλονής και αναλαμβάνουν να εξαφανίσουν τα διάφορα ελαττώματα.

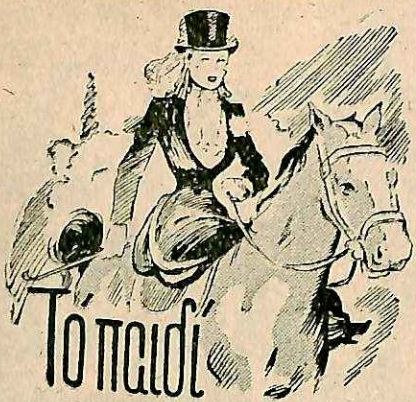
Τα μηχανήματα που χρησιμοποιούνται σ' αυτές τις περιήψεις λέσχες είναι όλα πρόσφατες εφευρέσεις για την κατασκευή - κυριολεκτικά - καλλόνων. Ένο από αυτά, παραδείγματος χάριν, αποτελείται από πολλούς κυλινδρούς από καουτσούκ, έχει σχήμα βαρελιού και περιστρέφεται οριζοντίως. Μ' αυτό οι μπουλι χάνουν την πλαστικότητα τους και άπακνουν γρήγορα σκληρότητα μορμύρου! Άλλα ή περιγραφή όλων αυτών θ' απαιτούσε πολλές σελίδες, γιατί όλα είναι καινούργια, πολύπλοκα και αξιοθαύμαστα για τα καταπληκτικά αποτελέσματά τους.

Σε άλλα τυμήματα γνωστά διαιτολόγοι εξετάζουν την ιδιαιτεργασία κάθε γυναίκας που πηγαίνει σ' αυτές τις αξιοθαύμαστες λέσχες και καθορίζουν με λεπτολόγο ακρίβεια το είδος και την ποσότητα της τροφής της. Οι διάφορες βιταμίνες παίρνουν εδώ το αποδυαίστερο ρόλο. Ό οκοπός του έπιστήμονος είναι να καταπολεμήσει την παχυσαρκία για να μπορεί έτσι κάθε γυναίκο να διατηρή τις θρυονικές γραμμές του σώματός της. Το πάχος του σώματος είναι ο μεγαλύτερος εαίάτης των Άμερικανίδων!

Επίσης όμως από τους ειδικούς έπιστήμονας, έχουν έπιστρατευθεί και ειδικοί καλλιτέχνες για την εξυπηρέτηση της γυναικείας όμορφιάς, φωτισμένοι καμ-

Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τοὺς εἰδικούς ἐπιστήμονας, ἔχουν ἐπιστρατευθῇ καὶ εἰδικοί καλλιτέχνες γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς γυναικείας ὁμορφίᾳς, φημισμένοι καμ-

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η μεγαλύτερη από τις κόρες της κομψής ντε Ροσεμώρ, η όμοια Ελιάννα, είχε συνδεθεί έρωτικά με τον δικαστικό Μπλεζυ ντε Σενόζαν, που τον είχε σφύει από βέβαιο θάνατο, έπειτα από ένα άτυχο χτύπημα που τον συνέβη. Αφωσιωμένη στον έρωτά της, η Ελιάννα έγινε δίκη του μισού μέρα, αλλά λίγο καιρό αργότερα, ανεκάλυψε ένα αισχρο τέκνασμα του, που της φανέρωσε ότι ο Σενόζαν ενδισώθηκε μόνο για την προίκα της. Εποικολογήθηκε τότε μια βίαιη σκηνή μαζί τους και η Ελιάννα έπαψε πια να τον βλέπει. Μερικούς μήνες αργότερα, γέννησε κρυφά ένα κορίτσι, τη Μισελίνα, που το έμπιστεύθηκε στο ζεύγος Κορντιέ, που έμενε στο μικρό χωριό του Εσάρ, που έμενε στο μικρό χωριό του Εσάρ. Η μητέρα της την πίεζε τότε να παντρευτεί τον δούκο του Φιερνέ, που την αγαπούσε από καιρό και η Ελιάννα φεύγει μαζί του για τη Στοκχόλμη. Στο αναμεταξύ, κηρύσσεται ο ναυολογερμανικός πόλεμος και, όταν η Ελιάννα ξαναγυρίζει στη Γαλλία δεν κατορθώνει να ανακαλύψει τα ίχνη του παιδιού της. Την εποχή εκείνη η μικρότερη αδελφή της Ελιάννας Λυδία παντρεύεται ο γηραιό Παριζιόλο ευπατρίδη μαρκισίνο ντε Σάντα-Ρέμ. Την προηγούμενη του γάμου της, υπακούοντας σ' ένα σιτημαίο καπρίτσιο, παραδίδεται στο βαρβάρο ντε Σαιν Κριστόλ που είναι έραστής της μητέρας της. Η κόμπος Ροσεμώρ τους βρίσκει εγκαταλελειμμένους και το θέαμα αυτό την γεμίζει με μια βαθιά λύπη. Ο μαρκήσιος ντε Σάντα-Ρέμ, που είναι αντιβασιλέας της Γκρό, φεύγει αργότερα για τις Ινδίες και η σατανική Λυδία κατορθώνει να τυλίξει στα δίκτυα της το νεαρό υποκόμητο Υδών ντε Κερόλν, παίρνοντας τον από την αγαπημένη του Αρσινόη Λίνα Ρεμύ. Συγχρόνως πεθαίνει η μητέρα της η οποία αρνείται στις τελευταίες της στιγμές να της δώσει την ευχή της. Σε λίγο η Λυδία κουράζεται απ' τον έρωτά του Υδών ντε Κερόλν και ερωτεύεται τον Ίρλανδό θηριοδασέα Νιλς Κρίμπ. Ο Κερόλν το εξακρίβωνει αυτό και αυτοκτονεί αφήνοντας μια επιστολή στο φίλο του Ρομπέρ ντε Μαλτρού, ο οποίος πηγαίνει στη Λυδία να ζητήσει τις ερωτικές επιστολές του άτυχου φίλου του. Εκείνη προσπαθεί να τον γοητεύσει και το κατορθώνει.

5ον —Ναί, το ξέρω, φώναζαν εκείνοι, με παραφορά, σφίγγοντας τα χέρια γύρω από τη μέση της. Αλλά δεν θα διατάξα έμπρός σε τίποτα, για να κερδίσω την αγάπη σου!... Η Λυδία μισόκλεισε τα μάτια και δεν αντιτάθηκε καθόλου στο τρελλό σφίξιμο του. Ένα λεπτό αργότερα, τα χείλη τους έσπιναν σ' ένα ατέλειωτο φίλι...

—Ένα άδω δώμα... Η κυρία Λευκή ντε Μαλτρού, είχε μείνει κατάπληκτη όταν διάβασε το τελευταίο γράμμα του συζύγου της, όπου εξείχε ότι θα έκανε ένα μικρό ταξίδι, για να κανονίσει μιά επίγουσα φύγη από το σπίτι της κυρίας ντε Κερόλν, για να μην πλήττει μόνη της στο μέγαρό τους.

Γεμάτη έμπιστοσύνη στο σύζυγό της, δεν είχαν υποπτευθεί καθόλου τη δυστυχία που την είχε βρή, αλλά, όσο περνούσαν οι ημέρες ένα τρομερό προαίσθημα βασάνιζε την ψυχή της.

Είχαν περάσει, τώρα δυο ολόκληροι μή-

νες και ο Ρομπέρ δεν είχε γυρίσει ακόμμη. Τα γράμματά του γίνονταν όλοένα και πιο σπάνια, ψυχρά και λακωνικά σχεδόν.

Της είχε γράψει από τη Μαδρίτη, έπειτα από τη Λισσαβόνα και κατόπιν από το Μόναχο. Το Μόναχο; Τί γύρευε λοιπόν εκεί; Η Λευκή δεν έδειχνε την ανησυχία της στην κυρία ντε Κερόλν, αλλά, όταν ήταν μόνη στο δωμάτιό της, η ψυχή της γέμιζε από μαύρη απελπισία και τα δάκρυα έτρεχαν άφθονα από τα μάτια της. Ένα πρωί, τέλος, ήλθε στο Κερόλν ο συμβολαιογράφος της και ζήτησε να την ιδεί.

—Τι συμβαίνει, κύριε Γκονέ; ρώτησε η κυρία ντε Κερόλν. Έχετε να μας αναγγείλετε κανένα δυσάρεστο νέο;

—Δυστυχώς ναι, απάντησε ο συμβολαιογράφος και το βλέμμα του στρίχθηκε στην κόμπος ντε Μαλτρού.

—Πρόκειται για μένα; ρώτησε η Λευκή. Τι συμβαίνει;

—Κυρία, είπε ο συμβολαιογράφος. Το καθήκον που έχω να εκπληρώσω είναι σκληρό. Αλλά νομίζω ότι έχω υποχρέωση να σας πω όσα έμαθα...

—Για ποιόν;

—Για το σύζυγό σας, κυρία.

—Ω, μιλήστε γρήγορα! παρακάλεσε η Λευκή. Μήπως έπαθε τίποτα;

—Όχι, απάντησε ο συμβολαιογράφος, είναι, εύτυχώς, πολύ καλά στην υγεία του. Αλλά, από μερικούς μήνες κάνει τόσο τρελλά έξοδα, που κινδυνεύετε να καταστραφεί οικονομικά. Μόνο στο διάστημα του τελευταίου τριμήνου σπατάλησε 400 χιλιάδες φράγκα, εκτός από διάφορες άλλες μικροεπιπολάσεις, που δεν τις θυμάμαι ακριβώς. Τέλος, μου τηλεγράφησε χθές να του εξασφαλίσω ένα δάνειο μισού εκατομμυρίου, υποθηκεύοντας όλη την ακίνητη περιουσία του στη Βρετάνη.

Η Λευκή προσπάθησε να κρύψει την ταραχή της και, θέλοντας να δικαιολογήσει το σύζυγό της, είπε:

—Ο Ρομπέρ θα έχη, βέβαια, σοβαρούς λόγους για να κάνει αυτά τα έξοδα. Δεν μπορώ να τον κατακρίνω χωρίς να ξέρω.

—Αυτούμει γιατί δεν θα συμφωνήσω μαζί σας, είπε ο συμβολαιογράφος. Αν οι πληροφορίες μου είναι ακριβείς, ο σύζυγός σας σπαταλά αυτά τα χρήματα για μια γυναίκα.

—Είσαστε βέβαιος, κύριε Γκονέ; ρώτη η Λευκή με φωνή που έτρεμε.

Η υλική καταστροφή δεν της είχε κάμει τόση εντύπωση, όσο το ότι ο Ρομπέρ, που τον έλάτρευε, αγαπούσε μιά άλλη γυναίκα. Ένοιωθε τώρα τις δυνάμεις της να παραλύουν.

—Συγχωρήστε με, είπε ο συμβολαιογράφος. Αλλά ποτέ δεν θα έρχομαι να σας λυπηθώ, αν δεν ήμουν βέβαιος για τις πληροφορίες που σας δίνω.

—Ξέρετε, τουλάχιστον, το όνομα αυτής της γυναίκας; ρώτησε η Λευκή με οδυσμένη φωνή.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Εξαγωγή

Πανηγυρίζω, βρε θροσί, και πανηγυρίζω κι' εσύ, τρελλά μαζί με μένα, τύχη μου άνοιξε βουνό κι' έτσι στο μέλλον θα περνάω στην τρίχα και στην πέννα.

Ελευθερώθηκε η γη κι' άρχισε η ανταλλαγή θροσί, σε κάθε είδος...

και με χαρά ιδιαίτε... θα κάνουμε στην Ίνγ... (γλετέ... εξαγωγή σταριδος.

Κι' έτσι απ' την πιάντα (θα χαθώ και στην Άγγλι - θα (εξαχθώ -ωχ! θα μου στρίψει η (βίδα - γιατί σουρώνω τακτικά, πίνω μισό, πίνω κι' ο... (κά... και γίνομαι... στα... (φίδια!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Ναί, απάντησε ο κύριος Γκονέ. Είναι η μαρκισσία ντε Σάντα-Ρέμ.

—Πάλι αυτή! Έκαμε η δυστυχισμένη μητέρα του Υδών.

Και έμεινε με το στόμα ορθάνοιχτο και τα μάτια άπληνη. Ένας ανέκφραστος τσόμος είχαν απλωθεί στο πρόσωπό της.

Η Λευκή δεν είπε τίποτα. Η δυστυχία της ήταν τόσο μεγάλη, που δεν εύρισκε τη δύναμη να μιλήσει.

Ο συμβολαιογράφος άφησε να περάσουν μερικά λεπτά, για να δώσει στις δυο γυναίκες τον καιρό να συνέλθουν κι' έπειτα συνέχισε:

—Όπως έμαθα, ο κύριος ντε Μαλτρού είναι τρελλά έρωτευμένος μ' αυτή τη γυναίκα. Έμειναν μαζί για ένα διάστημα στη Λισσαβόνα, έπειτα έφυγαν με το γιοι της μαρκισσίας για την Αφρική, από όπου κατόπιν ταξίδευσαν στην Ιταλία και στις νότιες ακτές της Γαλλίας. Στο Μόντε-Κάρλο, έχασαν εκατόσις χιλιάδες φράγκα. Δηλαδή, αν μου επιτρέπετε να έχω γνώμη, κατέληξε ο συμβολαιογράφος, ο κύριος ντε Μαλτρού θα μπορούσε και θάπρεπε να τειθ υπό απαγόρευση.

Η Λευκή τον κύτταξε σαστισμένη. Ο Λα αυτό ήταν τόσο τρομερό, που δεν μπορούσαν να χωρέσουν μέσα στο φτωχό μυαλό της.

Ωστόσο, συνήλθε έπειτα από μερικά λεπτά. Ένοιωθε πως είχαν υποχρέωση να μην αφήσουν τον άνδρα της στα νύχια αυτής της σειρήνας και πως έπρεπε να μην διατάξω έμπρός σε καμιά θυσία για να τον αποσπάσω απ' αυτήν.

—Στο τελευταίο του γράμμα, είπε, ο σύζυγός μου έγραψε ότι επέστρεψε στο Παρίσι.

Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε ο συμβολαιογράφος. Αλλά έφυγε άμέσως έπειτα για το Ροσεμώρ, όπου θα περάσει το καλοκαίρι του μαζί με τη μαρκισσία.

—Στο Ροσεμώρ! Ψιθύρισε η Λευκή με φρίκη.

Η κυρία ντε Κερόλν είχε συνέλθει γύρω και παρακολουθούσε τη συζήτηση. Τα κουρασμένα χαρακτηριστικά της είχαν ζωηρώσει ξαφνικά και μιά φλόγα μίσους έλαμπε στα μάτια της.

—Θεέ μου, είπε, ως πότε αυτό τ' έρεας θα σκορπίζει γύρω του τη δυστυχία και τη συμφορά; Δεν υπάρχει, λοιπόν, δικαιοσύνη!

Η Λευκή είχε άπομεινι σκεπτική. Ήταν φανερό ότι μιά δυνατή πάλη γινόταν μέσα στην ψυχή της.

Στο τέλος είπε:

—Δεν θέλω να θέσω υπό απαγόρευση τον άνδρα μου, κύριε Γκονέ. Θα κάνω κάτι καλλίτερο: Θα πάω στο Ροσεμώρ και θα προσπαθήσω να αποσπάσω τον Ρομπέρ από τα νύχια αυτής της γυναίκας. Δεν συμφωνείτε μαζί μου, κυρία ντε Κερόλν;

—Ναί, παιδί μου, απάντησε η μητέρα του Υδών. Ίσως είναι καλλίτερα έτσι.

—Ο Ρομπέρ μ' αγαπούσε πάντα, συνέχισε η Λευκή. Κατά βάθος είναι πολύ καλός... Μπορεί να συνέλθω...

Ο συμβολαιογράφος δεν είπε τίποτα. Καταλάβαινε ότι δεν ήταν σωστό να επιμείνει περισσότερο.

Σε λίγο, χαίρεται με σεβασμό τις δυο γυναίκες και έφυγε.

Την άλλη μέρα, η Λευκή έστειλε στον άνδρα της ένα γράμμα, στο οποίο του έγραψε ότι είχε μάθει πως βρισκόταν στο Ροσεμώρ και τον παρακάλεσε να ζητήσει από τη μαρκισσία να την φιλοξενήσει κι' αυτήν λίγες ημέρες, για να βοηθήσει ευκαιρία να κάμει μερικά μπάνια και να διασκεδάσει λίγο, έπειτα από τη μοναξιά των μηνών, που είχε περάσει στο Κερόλν. Στο γράμμα αυτό μίλούσε με πολλή συμπάθεια για τη μαρκισσία και του έλεγε πως θα επιθυμούσε να ανανεώσουν τις παλιές σχέσεις τους.

Δυο ημέρες αργότερα, χωρίς να περιμένει απάντησή του έφθινε κιάλας για το Ροσεμώρ.

Η Λυδία την δέχθηκε με πολύ μεγάλη ευχαρίστηση, γιατί καταλάβαινε πως η παρουσία της Λευκής στο Ροσεμώρ θα απομάκρυνε κάθε ύποψια για τις σχέσεις της με τον Ρομπέρ. Άλλωστε και η καινούργια αυτή περιπέτεια της είχαν άνοιξει να την κουράσει. Και δεν θα της κακοφάνταν καθόλου αν η κυρία ντε Μαλτρού κα-

τώθωνε να ξεκουράσει τον άνδρα της. Έτσι, θα γλυτώνε απ' αυτόν.

Στο αναμεταξύ, για να υποβοηθήσει αυτή τη συμφιλίωση και για να ρίξει στάχτη στα μάτια του κόσμου, συνέστησε στο Ρομπέρ να προηποληθεί τη γυναίκα του και η ίδια της φρονόταν επίσης με μεγάλη λεπτότητα και σχεδόν με τρυφερότητα.

Το ίδιο ευγενική και καλή δεινόταν απέναντί της και η Λευκή, μ' όλο που αυτή η υποκρισία την άδίαζε και την στενοχωρούσε.

Αλλά ο Ρομπέρ, παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάφερε να φανή τρυφερός στη γυναίκα του. Και η Λευκή είχε αρχίσει να καταλαβαίνει πως δεν θα μπορούσε πια να τον αποσπάσει από τα νύχια της σειρήνας. Η μοναδική της ελπίδα ήταν ίσως να τον έδιωχνε μιά μέρα η ίδια η μαρκισσία.

Στ' αλήθεια, ο Ρομπέρ είχε αλλάξει έντελως τον τελευταίο καιρό. Είχε γίνει νευρικός, άποτος και φαινόταν ακατάπαστος άφορημένος. Μόνο όταν βρισκόταν κοντά στη μαρκισσία, το βλέμμα του ζωήρευε κάπως και ξανάβρισκε την ευθυμία του.

Ένα πρωί, ο κόμπος ντε Μαλτρού μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιο της γυναίκας του.

—Θα ήθελα να σου ζητήσω κάτι, αγαπητή μου, είπε.

Η Λευκή προσοιθάνθηκε ότι κάποιος σοβαρός κίνδυνος την απειλούσε και ωπλίσθηκε με όλη της τη δύναμη για να τον αντιμετωπίσει.

—Έχω ανάγκη από μερικά χρήματα, εξακολούθησε ο Ρομπέρ, αλλά, όπως ξέρετε, δεν μπορώ να σηκώσω τις καταθέσεις μας, που βρίσκονται στη Τράπεζα, χωρίς και την δική σου υπογραφή: Θα είχα, λοιπόν, την καλωσύνη...

—Δεν πρόκειται να σου άρνηθώ τίποτα, Ρομπέρ, απάντησε η νεαρή γυναίκα.

—Είσαι πολύ καλή, Λευκή...

—Έχω όμως έναν όρο, συνέχισε η κυρία ντε Μαλτρού.

—Τον δέχομαι προκαταβολικά.

—Ο όρος μου είναι να φύγω με άμέσως από το Ροσεμώρ! Θα επιφορτίσει το συμβολαιογράφο μας να κανονίσει όλες τις υποθέσεις μας κι' έμεις θα φύγουμε για την Έλβετία ή για την Αγγλία... για όπου θέλεις, τέλος. Θα λείψωμε ένα χρόνο...

Ο Ρομπέρ είχε γίνει κατακίτρινος.

—Ένα τέτοιο ταξίδι μαζί σου, είπε, θα ήταν πολύ εύχρηστο. Δυστυχώς, όμως, η παρουσία μου στο Παρίσι είναι απαραίτητη αυτή τη στιγμή.

Η Λευκή είχε χάσει την υπομονή της.

—Ο λόγος δεν είναι αυτός, Ρομπέρ, είπε. Θα έπρεπε να είσαι περισσότερο ειλικρινής μαζί μου. Δεν θέλεις να φύγεις γιατί είσαι έραστής της μαρκισσίας ντε Σάντα-Ρέμ. Γι' αυτήν σπατάλησε την περιουσία μας, έτσι που σήμερα βρισκόμαστε στα πρόθυρα της καταστροφής...

—Αν τουλάχιστον σ' έβλεπα εύτυχισμένη... Αλλά ούτε αυτό συμβαίνει, γιατί η μαρκισσία δεν σε αγαπάει.

—Δεν μ' αγαπάει; Έκαμε ο Ρομπέρ, μ' έναν άπατιστο μορφασμό.

—Όχι, απάντησε η Λευκή. Δεν σε αγαπάει, όπως δεν είχε αγαπήσει ούτε τον φίλο σου Υδών, που πέθανε εξ αιτίας της.

Τα μάτια του Ρομπέρ έλαμψαν από όργη.

—Δεν ήλθα εδώ για να ακούσω τις συκοφαντίες σου, φώναξε. Ήλθα μόνο για να σου ζητήσω τη συγκατάθεσή σου, έπειδή έχω ανάγκη από χρήματα!

—Για να τα σπαταλήσεις μαζί με την έρωμένη σου;

—Όχι. Για να σώσω την περιουσία μας που κινδυνεύει, έπειτα από έναν άσχημο χειρισμό, που έκαμα τελευταία. Λοιπόν, απάντησέ μου: Θέλεις να μου δώσεις την υπογραφή που σου ζητώ, ναι ή όχι;

—Όχι!

—Ανείσιςαι;

—Πρέπει να άρνηθώ!

Η όργη είχε παραμορφώσει τα χαρακτηριστικά του κόμπος ντε Μαλτρού, που ήταν έτοιμος να ξεσπάσει.

—Άκουσε, Ρομπέρ, είπε σε λίγο η Λευκή. Σου τα συγχωρώ όλα, γιατί σε αγαπώ ακόμη. Το μόνο που σου ζητώ είναι να...

Ο άνδρας της την σταμάτησε, όμως, με μιά άποτομη χειρονομία.

—Μη συνεχίσεις! φώναξε. Αφού εσύ μου άρνείσαι, θα βρω από άλλες πηγές τα χρήματα που μου χρειάζονται. Αλλά δεν θα ανεχθώ την προσβολή που μου έκαμες. Από σήμερα, δεν μας συνδέει πια τίποτα. Λες ότι μ' αγαπάς ακόμη. Είναι δικαίωμά σου. Έγώ, όμως, σε μισώ!

—Ρομπέρ!

—Σε μισώ! Ποτέ δεν σε είχα αγαπήσει!

—Ρομπέρ!

—Δεν σ' αγαπάω ποτέ! Ξαναείπε εκείνος. Είναι αλήθεια ότι κάποτε είχα την ήλιθιότητα να το νομίζω... Αλλά πώς θα ήταν δυνατόν να σε αγαπήσω;... Νομίζεις, λοιπόν, ότι αυτό που μου έδωκες είναι έρωτας;... Τί άστειο!... Ο έρωας είναι κάτι που έσύ δεν το ξέρεις, που δεν το γνώριζες κι' ούτε θα το γνώριζες ποτέ!... Έρωας είναι το να σβύνει κανείς μέσα στην άγκαλιά του ανθρώπου που αγαπάει, να λυώνη από πάθος και να εξαλυνώνται στην ίδια στιγμή, για να πεθάνει και πάλι, παίνοντας και δίνοντας φλογερά φίλια. Ο έρωας είναι μιά άδυσσος ήδονης, μιά κόλασις πόνου, ένας πασάδισος ευνυχίας!

—Θάνατι, θάνατι! φώναξε η δυστυχισμένη Λευκή. Λυπήσου με...

Αλλά ο Ρομπέρ ήταν εξαλλος πιά.

—Να σε λυπηθώ; είπε. Για ποιο λόγο; Γιατί άνοιξα να μου δώσεις τα χρήματα, που θα έκαναν ακόμη μεγαλύτερη την εύτυχία μου... Όχι, δεν πρόκειται να σε λυπηθώ... Θα ήταν προτιμώτερο για σένα, να φύγεις, να εξαφανισθείς...

Δεν θέλω να σε ξαναδώ ποτέ πια στα μάτια μου.

Λέγοντας αυτά, ο Ρομπέρ βγήκε από το δωμάτιο, χτυπώντας πίσω του με όλη την πόρτα.

Η δυστυχισμένη Λευκή είχε σωριασθή σε μιά πολυθρόνα.

Έμοιαζε περισσότερο με νεκρή παρά με ζωντανή.

Και η τελευταία της ελπίδα είχε χαθεί τώρα. Ποτέ πια δεν θα μπορούσε να ξανακερδίσει την αγάπη του ανθρώπου, που είχε αγαπήσει με όλη την αγνότητα της ψυχής της. Για ποιο λόγο άλλωστε να προσπαθούσε ν' αντιταχθεί στη μοίρα της; Δεν εύρισκε τώρα καμιά διάθεσι και καμιά δύναμη γι' αυτό.

Τα λόγια του Ροδεόρτου ξαναγύριζαν πάντα σ' αυτή της.

Θέλει να εξαφανισθώ! ψιθύρισε. Και πρόσθεσε σε λίγο:

—Ίσως αυτό να είναι το καλλίτερο και για τους δυο μας.

Μίλούσε με την παράξενη έκείνη ήρεμία που φέρονε η απόγνωση. Τα μάτια της ήταν ξερά και κανένας λυγμός δεν τάραιε το στήθος της.

Σε λίγο, σηκώθηκε από την πολυθρόνα και πήγε να καθήσει στο μικρό τραπέζι.

ΟΙΝΟΠΡΑΞΙΟΝ

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

—Εβρα δξω, χριστιανέ μου, που έπισαες από τώρα θέσι!... (Σκίτσος Π. Παυλ(5η)

που της χρησίμευε για γοάφιο. Πήρε τότε μιά κόλλα χαρτί και έγραψε μερικές λέξεις.

Όταν τελείωσε, δίπλωσε το γράμμα, το έβαλε σ' ένα φάκελλο και έγραψε πάνω την ακόλουθη επίγραφή:

«Κυρία κόμπος ντε Κερόλν

Πύργον Κερόλν

Παρά το Κεμπέρ»

Φώναξε κατόπιν μιά πριεστορία και την παρακάλεσε να το πάει άμέσως στο ταχυδρομείο.

Λίγη ώρα αργότερα, η Λευκή άρχισε να κάνει την τουαλέττα της.

Φόρεσε ένα δολολευκό φόρεμα, έβαλε ένα πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι της και κατέβηκε στο πάρκο.

Περνώντας μπροστά από τη βεράντα, άκουσε τις χαρούμενες φωνές των προσκεκλημένων της μαρκισσίας, που έπαιναν εκείνη την ώρα το πρόγευμά τους.

Η Λευκή ξεχώρισε τη φωνή του Ρομπέρ και το σατανικό γέλιο της Λυδίας.

Βιάσθηκε τότε να κρυφθί κάτω από τα δένδρα και πήρε το μικρό δομαίο που έφερε προς τη λίμνη του πάρκου.

Η νεαρή γυναίκα κοινοστάθηκε εκεί μερικές στιγμές, κυττάζοντας τα πρασινογάλαα νερά...

—Ένα δάκρυ κύλησε τότε από τα μάτια της. Αλλά, θέλοντας ν' αντιδράσει σ' αυτή την άδυναμία της, η Λευκή πήδησε άμέσως μέσα στο νερό.

Μερικοί κύκλοι σχηματίσθηκαν πάνω στην επιφάνεια της λίμνης... Τα μικρά κυματάκια ψαράκια σκόρπισαν εδώ κι' εκεί τρομαγμένα. Μερικές φουσαλίδες κατιν... Κι' έπειτα η ηρεμία απλώθηκε και πάλι, σαν να μην είχε τίποτα συμβεί.

Το πτώμα της Λευκής βρέθηκε μόνον έπειτα από δυο μέρες.

Το σκάνδαλο ήταν τρομερό. Οι προσκεκλημένοι της μαρκισσίας βρήκαν διάφορες προφάσεις για να φύγουν ένας-ένας από τον πύργο. Η άστυνομία έκαμε μιά διακοιτική ανάκρισι και οι εφημερίδες περιέγραψαν με όλες τις λεπτομέρειες το «σκοτεινό δράμα του Ροσεμώρ», όπως αποκαλούσαν την αυτοκτονία της Λευκής.

Η Λυδία ήταν πολύ στενοχωρημένη για όλα αυτά. «Όχι πως ένοιωθε τύψεις, Αλλά γιατί μάντεψε πως όλοι, την θεωρούσαν υπεύθυνη για τον τραγικό θάνατο της Λευκής.

Την ημέρα της κηδείας, την ώρα που η νεκρική πομπή έβγαινε από την εκκλησία, ένα μεγάλο κλειστό αμάξι σταμάτησε μπροστά στην πόρτα.

3

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβική αλυσίδα

Οι δεκαπέντε λέξεις που θα τοποθετήσετε στο παρακάτω σχέδιο έχουν όλες τρεις συλλαβές ή καθεμία. Η τελευταία

Α	Β	Γ
1	P	
2	P	
3	P	
4	P	
5	P	
6	P	
7	P	
8	P	
9	P	
10	P	
11	P	
12	P	
13	P	
14	P	
15	P	

(ταίτη) συλλαβή της πρώτης λέξεως, θα είναι η ίδια με την πρώτη της δεύτερας, ή τρίτη συλλαβή της δεύτερας λέξεως, ή ίδια με την πρώτη συλλαβή της τρίτης κ.ο.κ. Η κάθε λέξη δηλαδή, εκτός της πρώτης φυσικά, θα έχει για πρώτη συλλαβή την τελευταία της προηγούμενης της. Επί πλέον, όπως φαίνεται και στο σχέδιο, όλες οι κεντρικές (δεύτερες) συλλαβές αρχίζουν από «Ρ».

Και τώρα να η εξήγηση των διαφορών ληπτομένων λέξεων:

- 1) Παντοεμφανιζόμενη γυναίκα.
- 2) Ευχάριστο στην όσφρηση.
- 3) Χώρα της Β.Δ. Αφρικής (δημοτ.).

- 4) Χωριό της Αττικής περίφημο για την ρετσίνα του.
- 5) Μονόξυλο πλοίο των πρωτογόνων λαών.
- 6) Μαλακόστροκο εκ των αστακιδών (δημοτ.).
- 7) Η Παρείασας ήταν σύζυγος του...

- 8) Πνοή άνεμου κατάλληλη για να ταξιδέψει ένα καϊκι.
- 9) Έτσι αποκαλούσε ο Χίτλερ την γερμανική φυλή.
- 10) Βοήθεια, συνδρομή.
- 11) Ηλικιωμένη.
- 12) Είμαι ευχάριστος στους άλλους.

- 13) Σχηματίζεται πάνω στο άδικο σίδερο.
- 14) Τέλεια, εκλεκτότατη.
- 15) Προστάτης (μεταφορική σημασία).

Τα πεπνία

Ένας μανάβης πουλάει πεπνία. Περνώντας από ένα σπίτι, πουλάει τα μισά απ' τα πεπνία του καλαθιού του συν μισό πεπνίον. Σε δεύτερο σπίτι πουλάει πάλι τα υπόλοιπα συν μισό πεπνίον. Το ίδιο γίνεται και σε τρίτο σπίτι. Τέλος, του απομένει ένα πεπνίον. Σημειώτεον ότι και τις τρεις φο-

ρές δεν έκοψε κανένα πεπνίον. Πόσα πεπνία είχε στην αρχή;

Η σελίδα

Ένα βιβλίο έχει 100 φύλλα. Σε ποιο φύλλο βρίσκεται η σελίδα 49; Απαντήστε σε πέντε δευτερόλεπτα.

Η άφαιρέσις

Πόσες φορές μπορείτε ν' αφαιρέσετε το 21 απ' το 21.000.000.000;

Απρέεπτο

Πώς λέγεται το πράγμα εκείνο που μας επιτρέπει να βλέπουμε διά μέσου των τοίχων των σπιτιών;

Πάνω στην εφημερίδα

Πώς είναι δυνατόν ν' απλώσετε στο πάτωμα μια μονοφύλλη εφημερίδα, να πατήσετε στη μια άκρη της, να πατήσετε επείτα ένας φίλος σας στην άλλη άκρη της, κι' ο φίλος σας αυτός να μη μπορέ να σας άγγιξη;

Μιά παράξενη γλώσσα

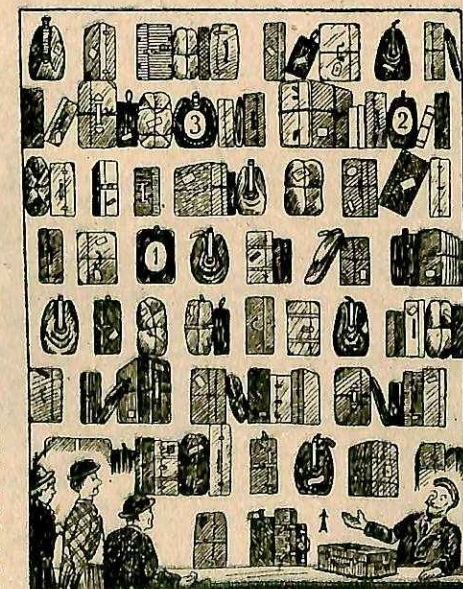
Υπάρχει μια γλώσσα, που δεν την μιλούν ποτέ, μολονότι την καταλαβαίνει πολλός κόσμος σε πολλές χώρες της ύπλητος. Δεν πρόκειται περί της Έσπεραντο. Ποιά είναι αυτή η γλώσσα;

Το βούτυρο

Η Μαρία αγόρασε 3 δκάδες φρέσκο βούτυρο, προς 18.000 δρχ. την δκά. Όταν έφτασε στο σπίτι της, βρήκε ότι το βούτυρο, πληγμένο καθώς ήταν απ' το ψυγείο, είχε στο κέντρο του μια κοιλότητα, που θα χωρούσε κανονικά 300 δράμια βούτυρο. Πόσο ζημιώθηκε απ' αυτό;

Στο τελωνείο

Ένας ταξιδιώτης θέλει να παραλάβει από την αποθήκη του τελωνείου τις τρεις αποσκευές του που έχουν τους αριθμούς 1, 2 και 3. Πρέπει να υπάκουσε εκεί που δείχνει το βέλος, να πιάσει τις βαλίτσες του από τη λαβή και να ξαναγυρίσει στη θέση του χωρίς να περάσει κατά τη διαδρομή του δύο φορές από τον ίδιο δρόμο. Πώς όμως θα το επιτύχει, μέσα σ' αυτόν το λαβύρινθο των αποσκευών;

Τα δυο ποτήρια

Απαντήστε στην παρακάτω ερώτηση σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο. Είσαθε έτοιμοι; Λοιπόν: Ποιο περιέχει περισσότερο νερό, ένα ποτήρι μισογεμάτο, ή ένα ποτήρι μισογεμάτο;

Το υπερφυσικό παιδί

Ένα παιδί, που ζύγιζε 3½ κιλά όταν γεννήθηκε, εξακολούθησε να μεγαλώνει ως τα 11 χρόνια του με την ίδια αναλογία αύξησης του πρώτου έτους της ζωής του... Μα είναι δυνατόν αυτό;

Η προτίμησης του κουρέως

Γιατί ένας κουρέας προτιμάει να ξυρίσει δύο Πειραιώτες, παρά έναν Αθηναίο; Απαντήστε σε 10 δευτερόλεπτα.

Το φιλί της νύφης

Είστε γρουσουζιά για μια νύφη να φιλήσει το σύζυγό της λίγο πριν απ' την τελετή του γάμου;

Τα ζάρια

Ξέρετε, βέβαια, ότι τα ζάρια έχουν 6 πλευρές, οριζοντιζόμενες απ' το 1 ως το 6. Με πόσους τρόπους λοιπόν μπορούν να πέσουν δυο ζάρια, ούτως ώστε να δίνουν πάντοτε άθροισμα 7;

Ο βάνιασος διευθυντής

Ο διευθυντής ενός ιδρύματος, όπου ζουν 100 παιδιά, τα τιμωρεί ακληρότητα και βαρβαρία για την παραμικρή αταξία τους. Κι' όμως κανείς πατέρας ή υπήκοος δεν του παραπονέθηκε ποτέ για την μεσαιωνική συμπεριφορά του. Πώς ούτος;

Το πήδημα

Ενώ βρισκόσθε πάνω στη σκεπή ενός βαγονιού μιας αμαξοστοιχίας, που τρέχει με ταχύτητα 50 χιλιομέτρων, η πηδή, κατακορύφως σε ύψος 1 μέτρου, θα ξαναπέσει στο ίδιο ακριβώς σημείο, απ' όπου πήδησε;

Μέ 4 τεσσάρια

Ποιές αριθμητικές πράξεις πρέπει να κάμετε, ώστε να χρησιμοποιήσετε γι' αυτές τέσσερες φορές τον αριθμό 4 και να βρείτε στο τέλος 15; Επίσης για να βρείτε τον αριθμό 10; Επίσης για να βρείτε τον αριθμό 5 και τον αριθμό 1;

Τα γάντια

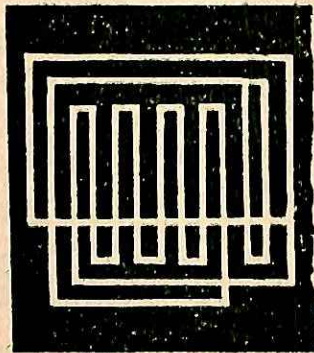
Ένας πονηρός εξαγωγέας έστειλε απ' την Αμερική στην Ελλάδα 100.000 ζευγών γάντια με δυο διάφορα πλοία. Έπειτα ο παραλήπτης δεν έμψενεσθηκε για να πληρώσει τον εισαγωγικό δασμό, το τελωνείο πούλησε σε πλειστηριασμό τη μία παρτίδα. Το ίδιο έκανε και για τη δεύτερη παρτίδα, πούλησε δυο μήνες αργότερα. Και τις δυο φορές, ο μοναδικός πλειοδότης ήταν ένας αντιπρόσωπος του εξαγωγέως - άγνωστος, βέβαια - ο οποίος κατώρθωσε να πληρώσει για τα γάντια ένα ποσόν αρκετά μικρότερο απ' τον εισαγωγικό δασμό, κι' έτσι κέρδισε ένα σημαντικό ποσόν. Πώς όμως συνέβη να μη προσφέρουν περισσότερα άλλα πλειοδότες;

Το φάρμακο

Ένας φαρμακοποιός είχε σε μια υποτίλια 10 ούγγιες ενός φαρμάκου και σε μια άλλη 10 ούγγιες απεσταγμένου νερού. Ήθελε να αραιώσει το φάρμακο. Έχυσε λοιπόν ένα τέταρτον της ούγγιας απ' αυτό μέσα στη υποτίλια του νερού, σχηματίζοντας έτσι ένα μίγμα από 40 μέρη νερό και ένα μέρος φαρμάκου. Έπειτα έχυσε στη υποτίλια του φαρμάκου ένα τέταρτο της ούγγιας απ' αυτό το μίγμα. Έτσι, κάθε υποτίλια περιείχε και πάλι 10 ούγγιες. Ποιά αναλογία φαρμάκου και νερού υπήρχε τώρα στη υποτίλια του φαρμάκου;

Μονοκονδυλιές

Μπορείτε να φτιάξετε με μια μονοκονδυλιά το σχέδιο που

βλέπετε. Έκ πρώτης όψεως σας φαίνεται λίγο δύσκολο. Μα με λίγη προσοχή θα το καταφέρετε.

Με τέσσερα 7

Ποιές αριθμητικές πράξεις θα κάμετε ώστε, χρησιμοποιώντας αποκλειστικώς και μόνον 4 φορές τον αριθμό 7, να βρείτε στο τέλος 56;

Το ντεπόζιτο

Για να γυμνάσετε ένα ντεπόζιτο χρειάζεστε 30 λεπτά της ώρας. Πόση ώρα θα χρειασθείτε, αν το ένα τρίτον του νερού χύνεται έξω απ' το ντεπόζιτο κατά το γέμισμά;

Πόσα πρόσωπα;

Ποιός είναι ο ελάχιστος αριθμός προσώπων που είναι αναγκατέμενα στη φράση: «Η χήρα ενός χήρου»;

Οι γαλοπούλες

Ένας πτηνολόγος θέλει να ζυγίσει 3 γαλοπούλες. Έχει όμως μια αυτόματη ζυγαριά που δεν δείχνει βάρος κατώτερο απ' τις 10 δκάδες. Ζυγίζει λοιπόν την πρώτη και δεύτερη γαλοπούλα μαζί και τις βρίσκει 14½ δκάδες, την πρώτη και την τρίτη 13½ δκάδες. Πόσο βάρος έχει η κάθε γαλοπούλα;

Τι είναι;

Υπάρχει στη Νέα Υόρκη ένα είδος μεταφορικών μέσων που φθάνουν τις 50.000 και που μεταφέρουν καθημερινώς τριπλάσιους τουλάχιστον επιβάτες από όλα μαζί τα τραμ λεωφορεία και «μετρό» αυτής της μεγαλοπόλεως. Ποιά είναι;

Η ηλικία

Σε 5 χρόνια, θάχω διπλάσιο ηλικία απ' όση είχα πριν 10 ετών. Πόσων ετών είμαι τώρα;

Οι λύσεις στη σελ. 52

Τα έρωτικά εγκλήματα

Η έγκληματική διάθεσις μεταξύ των έρωτευμένων και των δύο φύλων είναι περισσότερο συχνή από ό,τι συνήθως φανταζόμαστε. Είναι αρκετή και η πιο μικρή δυσανεξία ή προστριβή για να γεννηθεί. Άλλα — και αυτό είναι ένα μεγάλο εύρημα — πολύ σπάνια φθάνει ως την πράξη.

Οι στατιστικές παρατηρήσεις που έγιναν γύρω από τα έρωτικά εγκλήματα αποδεικνύουν ότι οι πιο επιρρεπείς σ' αυτά είναι οι ενστικτώδεις και οι διανοητικοί τύποι.

Αντίθετα, οι συναισθηματικοί τύποι είναι περισσότερο επιρρεπείς στη μεγαλοχολία και την απελπισία, αλλά ποτέ δεν καταλήγουν στο έγκλημα.

Στον ενστικτώδη τύπο, η αδιαφορία ή η εγκατάλειψις εκ μέρους του προσώπου που συγκεντρώνει την έρωτική του προτίμηση, δημιουργεί μέσα στην ψυχή του την έντυπωση ενός κενού, που τίποτε πια δεν υπορεί να το πληρώσει. Και, τότε, μια μοναδική σκέψις γεννιέται μέσα στο μυαλό του: να έγκλημάτη! Θα έλεγε κανείς πως το μόνο πράγμα που μπορεί να γεμίσει αυτό το κενό είναι το αίμα του ή της άπιστου.

Κλασσική στα ψυχιατρικά χρονικά έχει μείνει η περίπτωση ενός θερμοαστού βασιλιά, που, επί οκτώ ολόκληρα χρόνια, κατέδιε μια γυναίκα με την οποία είχαν άλλοτε συζητήσει επί μερικούς μήνες. Κατάρθωσε, τέλος, να την συναντήσει σ' ένα λιμάνι της Μεσογείου. Η συνάντησις τους δεν κράτησε περισσότερο από πέντε λεπτά. Η γυναίκα του είπε ότι δεν μπορούσε να τον ακολουθήσει γιατί «είχε ξαναφτιάξει τη ζωή της». Αμέσως εκείνος έβγαλε το πιστόλι από τον κόλπο και έστησε όλη την οικογένειά του και στο στήθος. Όταν τον ρώτησαν αν είχε μεταμελήσει για το έγκλημά του, απάντησε με απάθεια:

— Για ποιο λόγο; Τώρα, του-

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

—Με τι μπορούν να συγκριθούν τα μαλώματα των έραστών;

—Με τις ανοιξιάτικες βροχές. Όταν πάφουν ή φύσις φαίνεται πιο δροσερή.

★

—Ποιές κακές πράξεις συγχωρεί συνήθως η γυναίκα;

—Εκείνες που προκαλέσει ή όμορφιά της.

★

—Ποιές γυναίκες είναι σταθερές στον έρωτα;

—Εκείνες που δεν γνώρισαν ακόμη τον άνδρα που θα τις σπρώξει στην άπιστία.

★

—Από πού μπορεί η κατάστροφη στο νοικοκυριό;

—Από την πρώτη τρύπα που θ' άφισα ή νοικοκυρά στα άσπορροχά της.

λάχιστον, είμαι ήσυχος, γιατί έρω πως δεν μπορεί να άνηκη σε κανένα άλλον.

Εκείνο που φαίνεται πιο παράξενο είναι πως κι' οι διανοητικοί τύποι καταλήγουν στο έγκλημα. Κι' όμως αυτό είναι σωστό. Με μόνη τη διαφορά ότι χρειάζεται γι' αυτό μια κάποια διαστροφή, που οφείλεται σε παράνοια ή συνήθετερα σε μεγαλομανία.

Η εγκατάλειψις εκ μέρους εκείνου ή εκείνης που αγαπούν δεν τους είνε λιγότερο δονηρή από ό,τι στους ενστικτώδεις τύπους. Και μέσα στο μυαλό τους ή ιδέα του έγκλήματος γεννιέται αμέσως, μ' έναν τρόπο αβόρητο και αυτόματο σκεδόν.

Άλλ' εκείνο που τους ξεχωρίζει από τους ενστικτώδεις τύπους είναι ο τρόπος και ο χρόνος της εκτέλεσώς του. Ενώ ο ενστικτώδης τύπος φέρεται τυφλά προς αυτό και το πραγματοποιεί σε μια στιγμή εξάφως, αδιαφορώντας δόλετα για τις συνέπειες, αντίθετα, ο διανοητικός τύπος το προπαρασκευάζει με όλη του την άνεσι, μελετά όλες του τις λεπτομέρειες, το «προσπολαμβάνει νοερά» και το εκτελεί ψυχρά και μεθοδικά στην κατάλληλη στιγμή, παίρνοντας όλες τις προφυλάξεις για να μην ένοχοποιηθ.

Ο πρώτος ύπακούει τυφλά στο πάθος του. Ο δεύτερος κυριαρχείται από ένα ασδιτικό αίσθημα. Ο ενστικτώδης τύπος έγκλημάται, άλλ' αποδέχεται πρόθυμα και σχεδόν χωρίς διαμαρτυρία την τιμωρία του έγκλημάτος του. Ο διανοητικός τύπος θέλει ν' αποδύνη την τιμωρία, γιατί, διαφορετικά δεν θα μπορούσε ν' απολαύσει το έγκλημά του.

Ο διανοητικός τύπος δεν σκοτώνει ποτέ στα φανερά. Παραμονεύει το θύμα του και καρδοκί τη κατάλληλη ευκαιρία. Είτε επίσης εκλεκτικός στα μέσα που χρησιμοποιεί. Αποφεύγει τα βάρβαρα και συνήθισμένα μέσα. Αν μπορούσε να σκοτώσει το θύμα του με ένα λουλούδι ή με ένα άρωμα, θα το έκανε με πολύ μεγάλη ευχαρίστησι.

Οι γυναίκες δεν είναι λιγότερο επιρρεπείς στο έρωτικό έγκλημα από τους άνδρες.

Άλλα τα εγκλήματα τους παρουσιάζουν μια πρωτοτυπία. Πραγματικά, οι γυναίκες στρέφονται περισσότερο έναντιον της αντίληψης, παρά έναντιον του ανθρώπου που τις εγκατέλειψε. Αυτήν θέλουν να βγάλουν από τη μέση, γιατί αυτήν θεωρούν σαν την μοναδική υπεύθυνη. Όσο για τον άνδρα, είναι πρόθυμος να τον συγχωρήσουν, αρκεί να ξαναγυρίσει κοντά τους.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό των γυναικών εγκλημάτων είναι ότι είναι προχεδισμένα ψυχρά και προσεκτικά. Ο αυθορμητισμός λείπει δόλετα σχεδόν εδώ. Η γυναίκα που αποφασίζει να σκοτώσει δεν το κάνει ποτέ την ώρα της μεγάλης έξαφως. Έγκλημάτη αφού περάσει ή κρίσις. Είναι πιο πονηρή και πιο ψυχραιμή από τον άνδρα. Έχει σ' κόμη τη δύναμη να περιμένει. Και, κάποτε, εκδικείται την ώρα που δεν θα το περίμενε κανείς; έπειτα από μήνες ή από χρόνια.

Άλλ' όλοι οι υπολογισμοί και τα σχέδια της διαλύονται την τελευταία στιγμή. Ενώ είχε όλη την υπομονή να προπαρασκευάσει μεθοδικά το έγκλημά της, δεν έχει καμιά ψυχραιμία κατά τη στιγμή της εκτέλεσώς του. Το ένστικτο ξαναπαίρνει την υπεροχή του.

Και, έπειτα, η γυναίκα ενδιαφέρεται αρκετά για τη σκηνοθεσία. Της αρέσει το θέατρο, ή έντυπωση, ή «ήρωοποίησης». Γι' αυτό, πολύ σπάνια καταφεύγει σε λεπτους τρόπους εκδίκσεως. Προτιμάει το θόρυβο και δεν μπορεί να αντιληφθ την εκδίκησι της χωρίς τη δημιουργία ενός μικρού ή μεγάλου σκανδάλου.

Τα τρομερά δηλητήρια των Ιθαγενών της Αμερικής

Το «ποτό της λήθης» και το «φίλτρο της αγάπης»

Παρ' όλες τις προόδους της σημερινής τοξικολογίας, τα σκήπτρα στο ζήτημα των δηλητηρίων και των διαφόρων φίλτρων κατέχουν άναμφισβήτητοι οι άπολιτοι και ήμιαγριοι λαοί.

Ο καθηγητής Ρέκκο του πανεπιστημίου «Αθ. ναϊον», της πόλεως του Μεξικού, έπειτα από μια δεκαετή παραμονή μεταξύ των φυλών της κεντρικής και νοτίου Αμερικής, συγκεντρώνει ένα μεγάλο αριθμόν απ' αυτά, που ειδικά επιστήμονες τα αναλύουν ήδη για ν' ανακαλύψουν τη σύστασι των.

Πρέπει να σημειωθ ότι τα περισσότερα απ' αυτά τα δηλητήρια γίνονται από φυτικές ουσίες, με την άναμξι αίματος, ή κυμών από διάφορα μέρη του σώματος ζών, έρπητων, εντόμων κτλ.

Ένα από τα πιο περίεργα τοξικά δηλητήρια αυτού του είδους γίνεται από τις ρίζες και τή άνθη ενός άγριου φυτού, που μοιάζει με το γιόσμη.

Τα αποτελέσματά του είναι πολύ περίεργα. Βυθίζει τον άνθρωπο σ' ένα είδος καταληψίας, χωρίς όμως να επηρεάζει καθόλου τις αισθήσεις και τις διανοητικές του λειτουργίες. Δεν μπορεί, δηλαδή, να κάνει την παραμικρότερη κίνηση, ούτε να μιλήσει. Άλλα βλέπει, ακούει και αντιλαμβάνεται όλα όσα γίνονται γύρω του.

Το δηλητήριο αυτό χρησιμοποιείται από τους Ιθαγενείς σε περιπτώσεις ανατριχιαστικών εκδίκσεων. Ένας άνδρας, συνουδόμενος από μερικούς φίλους του, μπαίνει ξαφνικά στο σπίτι ενός έχθρου του και τον υποχρεώνει διά της βίας να πιη αυτό το ποτόν. Έπειτα, ενώ εκείνος μένει παράλυτος και δεν μπορεί να κινήθ, καταστρέφει ένα - ένα μπροστά στα μάτια του τα πιο πολύτιμα ή πιο προσφιλή αντικείμενα που βρίσκει ολόγυρά του, ή βάζει φωτιά στο σπίτι ή οργιάζει εις βάρος της γυναίκας ή των κοριτσιών του.

Ο δυστυχισμένος Ιθαγενής παρακολουθεί το παίσιον αυτό θέαμα, χωρίς να μπορεί να σαλέψη.

Ο καθηγητής Ρέκκο άποκαλεί ένα άλλο παρασκεύασμα των Ιθαγενών «ποτό της λήθης», όπως και είναι πραγματικά. Το ποτό αυτό κάνει τον άνθρωπο να χάνη δόλετα την προσωπικότητά του και να ξεχνάει ποιος είναι, που έμμενε πριν, ποιοι είναι οι οικείοι του κλπ.

Το ποτό αυτό υπάρχουν άπειρες παραλλαγές. Άλλες κάνουν τον άνθρωπο να ξεχνά τα πιο πρόσφατα γεγονότα της ζωής του, άλλες τα πιο μακρυνά, άλλες σβύνουν τις αναμνήσεις του από την τριτηνή ζωή του και ξαναγεννιούνται τις αναμνήσεις από την παιδική του ηλικία κτλ.

Μια πολύ περίεργη παραλλαγή είναι εκείνη που σβύνει όλες τις άλλες αναμνήσεις, ακόμη και των πιο πρόσφατων γεγονότων της ζωής και κάνει τον άνθρωπο να ζή μέσα στην άναμνησι μιας περιόδου που την θεωρεί σαν την πιο ευτυχισμένη από όλες. Η ζωή του κυλάει τότε σαν μέσα σε όνειρο.

Ο καθηγητής Ρέκκο υποστηρίζει επίσης ότι οι Ιθαγενείς της νοτίου Αμερικής γνωρίζουν ένα δολιχό φιλτρο της αγάπης, που το άποκαλούν «Ανιανισακά». Το αξιοσημειώτο είναι ότι το χρησιμοποιούν μόνο οι γυναίκες, γιατί ο έρωας αποτελεί εκεί ένα είδος αποκλειστικού προνομίου του φραίου φύλου. Οι άνδρες δέχονται παθητικά τον έρωτα, ενώ οι γυναίκες συνάπτουν άγριους και θηριώδεις αγώνες μεταξύ των για να εξασφαλίσουν τον έρωσιν της προτιμώμενης των.

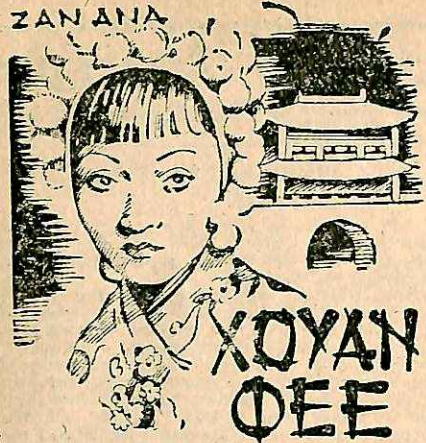
Ένα από τα μέσα που χρησιμοποιούν γι' αυτό το σκοπό είναι το φίλτρο της αγάπης που έχει την ιδιότητα να κάνει έναν έρωσιν τυροπερό και πιστό.

Ο καθηγητής Ρέκκο λέγει ότι οι άνδρες που έχουν ποτισθ μ' αυτό το ποτόν μοιάζουν σαν αυτόματα. Όλη τους ή σκέψις είναι συγκεντρωμένη στη γυναίκα που τους κρατεί υποδουλωμένους στον έρωτικό πόθο της. Μόνο κοντά της νιώθουν τον εαυτό τους ευτυχισμένους. Όταν συμβή ν' άπομακρυνθούν, γίνονται άμέσως περιλυτοί και κάνουν τα πάντα για να ξαναγυρίσουν κοντά της.

Ένα άλλο ποτό, το «Πεύότλ», που παράγεται από ένα ώριμο είδος μεξικανικών κάκτων, έχει την ιδιότητα να δημιουργεί παραλήψεις σ' εκείνον που το πίνει και να τον κάνει να βλέπη γύρω του περίεργες όπτασιες και φαντάσματα ακόμη και κατά την ημέρα.

Το «Πεύότλ» είναι ένα τρομερό μέσον εκδίκσεως, όπως επίσης και το «Ολολοϊκού», που άφαιρεί δόλετα από τον άνθρωπο τη θέλησι του και τον κάνει υποχείριο σ' έναν άλλον. Εκείνος που θα ποτισθ μ' αυτό το ποτόν γίνεται πραγματικά έτεροκίνητος, ένα άψυχο σώμα δηλαδή, που το κινεί μια άλλη θέλησις.

Οι Ιθαγενείς άποκαλούν αυτά τα δηλητήρια και τα φίλτρα μαγικά. Η μαγεία των λέγει ο καθηγητής Ρέκκο, συνίσταται από το ότι οι Ιθαγενείς γνωρίζουν πολύ καλύτερα από μας τις ιδιότητες διαφόρων φυτών και έχουν ανακαλύψει άπειρα μεθόδους για να τις συνδυάζουν μεταξύ των μ' έναν τρόπο άριστοχημικό. Εκείνο όμως που δεν μπορεί ν' άρνηθ κανείς, παρατρεί ο Μεξικανός επιστήμονας, είναι ή άποτελεσματικότητα αυτών των παρασκευασμάτων, που είναι πραγματικά ακατάβλητα.

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

19ον — Δεν πρόκειται μόνο για σένα, είπε, Σκέφου, Κόγκι. Σύν. Μπορεί σ'αγαπάει ο Χουάν. — Η Γεονάλα. — Ταί είνε γεροντία. Ποσα χρόνια θα ζήσιν ακόμα; Μία μέρα θα πεθάνη, και τότε, εσύ φυσικά θανεθής στο θρόνο. — Ισως τότε μπορούσε να πραγματοποιήσας τα όνειρά σου. —

Την έκοψε με μία απότομη κίνηση. — Και πάλι σου λέω πως χάνεις τα λόγια σου, Σινάν. — Κιάγκ. — Η μόνη μου επιθυμία είναι να ζήσω με τη Χουάν. — Φέε. — Κι' ενώ τον κύτταζε με άπειρη απογοήτευση, με μισό μαζί κι' άγανη, της γύρισε την πλάτη κι' έφυγε γρήγορα.

Φυλκισμένος στο Βανουσάιν

— Όλα παιδιά είχαν τελειώσει. — Η Γεονάλα είχε φερθεί στην περίπτωση αυτή με αστανικότητα κι' είχε νικήσει. Ποιός τολμούσε πλέον να παρακούσιν στις διαταγές της; —

Ο Κόγκι. — Σύν, ο μάρτυς πρώην αυτοκράτορας θα ζούσε πάλι κλεισμένος στο Βανουσάιν. — Η διαταγή της Γεονάλας σκεπτικώς ήταν ρητή. —

Στο Βανουσάιν ο Κόγκι. — Σύν θα είχε μαζί του τη ληστρευτή του Χουάν. — Φέε. Αυτό ήταν γι' αυτόν μία παρηγοριά. — Άλλα η σκέψη συγχρόνως της στερησεως της ελευθερίας του τον συνέντριβε. —

Με βαρεία καρδιά βγήκε από τα ανάκτορα και τράβηξε για τον τόπο της εξορίας, και της φυλακισέως του συγχρόνως. — Όταν έφτασε εκεί αναζήτησε τη Χουάν. —

— Εκείνη άντελήφθη την άφιξή του κι' έτρεξε κοντά του βαθεία συγκινημένη. —

— Έπεσαν στην αγκαλιά ο ένας του άλλου, και ώρα πολλή δεν μπορούσαν γ' αρθρώσουν λέξη. — Ήταν η πρώτη στιγμή που τους άφαινε μόνους. Μέσα στα άνακτορα του Πεκίνου παρακολουθούσαν όλη την ώρα, κάθε τους λέξη, κάθε τους κίνηση. — Έδω, στο έρμηκο Βανουσάιν όμως, τους έπείρεψαν να μείνουν μόνου. Τους έδωσαν να καταλάβουν ότι οι φρουροί τους άγρυπνούσαν απ' έξω, και τους δήλωσαν ότι αν έκαναν την ελάχιστη άπείπειρα να δραπέτευσουν ή διαταγή ήταν ρητή: Οι φρουροί θα τους σκοτώναν. — Η Χουάν. — Φέε. —

— Γιατί κλαίς άγανακτική μου; ρώτησε ο Κόγκι. — Σύν, με φωνή ραγισμένη. Τώρα που είμαστε μαζί, κλαίς; —

— Δεν κλαίω για μένα, αποκρίθηκε η κοπέλλα. Κλαίω για σένα. — Έγώ κοντά σου θα ήμουν εύτυχισμένη, όχι μονάχα εδώ, αλλά και στο σκοτεινό κελλί όπου με είχαν κλείσει. — Έου όμως, τα θυσιαστές όλα για μένα. —

— Τη φίλησε, ενώ τα μάτια του βούρκωναν, πιο μεγάλη της είπε, Τι χάνω εγώ; — Ένα ματικότητα. — Η στιγμή που ποτέ στην πραγματικότητα. Μονάχα η νύκτα σου ή εικόνα, στα ύστατα άνη των ώρων σου, ή εικόνα σου που έρχόταν έλη την ώρα μπροστά σ'αδώς ως το τέλος. Τώρα, όμως, να βγαι χαμένος, ζωντανός νεκρός, — Ο κόσμος έόσνα, κι' έτσι είναι σαν να μην έχασα τίποτα. — Τι θα μ' ώφελεσε αν κέρδιζα όλα τα βελούδια του κόσμου κι' έχανα έόσνα; — Ακούμπησε το μάγουλό της δακρυμένο στο δικό του. —

— Τόσο παλύ μ' αγαπάς λοιπόν; — Γλυκεριά μου! — Δεν το ξέρεις άκόμα; — Δεν το νοιώθεις; — Δεν είσαι μονάχα η νύκτα σου αγαπά, Χουάν. — Φέε. Είσαι για μένα η όμορφιά, η ελευθερία. — Έου

μου πρωτοξύνησες τον πόθο ν' αλλάξω. — με τη ζωή μας. — Άγωνιστική, νικήθηκε. — Μα δεν λυπάμαι. — Φάνει που δεν έχασα έόσνα. — Και κάποτε, κάποιος άλλος θα βρεθεί να κάνει για τον τόπο μας αυτό που θέλησα, μα δεν το κατωρθώσα εγώ. —

— Προχώρησαν προς το άνοιχτό παράθυρο. — Μπροστά τους άπλωνόταν ο παραδεισένιος κήπος. Πουλιά πολύχρωμα φτερούγιζαν από δέντρο σε δέντρο, και κελαηδούσαν έρωτευμένα. — Τα φύλλα ήσαν όλοπράσινα. — Πέρα, τα Μεγάλα Τείχη σέρνονταν σαν φίδι χρυσαφί κάτω από τον ήλιο. —

— Νά η ζωή μας! — είπε ο Κόγκι. — Σύν. — Βλέπεις ποση όμορφιά; — Κι' όμως είναι κλεισμένη μέσα στα βάρεια τείχη. — Αυτά τα τείχη κλείνουν και την ψυχή μας, αγαπημένη μου, και μονάχα η άγάπη μας δίνει φτερά να πετάξουμε πάνω από τον κόσμο. —

— Έτσι άρχισαν να κυλάνε οι ήμέρες για τους φυλακισμένους του Βανουσάιν. — Στην αρχή έκλαιγαν πολλές φορές μαζί, ο Κόγκι. — Σύν κι' η Χουάν. — Φέε. —

— Όταν θυμόταν τους φίλους τους, όταν αναπολούσαν τις ώριμες ήμέρες που είχαν περάσει πριν ακόμα παντρευτούν, όταν θυμόταν τον πατέρα της ή Χουάν. — Φέε, και τον Τσούν, τον άδελφό του, ο Κόγκι. — Σύν, η καρδιά του έκτειλιζε από πόνο και νοσταλγία. —

— Σίγα, σίγα, όμως η γαλήνη του τοπίου χυνόταν και στην ψυχή τους. — Και άρχισαν να συνθίζον στην φυλακή τους. —

— Είπατε σαν τα πουλιά, έλεγε ο Κόγκι. — Σύν πικρά. — Στην αρχή χτυπιούνται στα σίδερα του κλουβιού τους. — Στο τέλος όμως συνθίζον. —

— Έπαψαν να μιλάνε για τους ανθρώπους που τους είχαν κάνει κακό. — Για τη Γεονάλα και για την Σινάν. — Κιάγκ. —

— Μία μέρα όμως ο Κόγκι. — Σύν έλαβε κρυφά μήνυμα από την Σινάν. — Κιάγκ. — Τον ρώτησε αν άλλοτε γνώμη, και τον διεβεβαίωσε πως αν αποφάσιζε να διώξη από κοντά του τη Χουάν. — Φέε, —

— δα μπορούσε να μεσολαβήσει στη Γεονάλα για να τον συγχωρήσει. —

— Ο Κόγκι. — Σύν έσχεσε το γράμμα, και είπε ξερά στον άνθρωπο που του το είχε φέρει, να πη στην αυτοκρατορία Σινάν. — Κιάγκ πως δεν είχε άπάντα. —

— Πέρασε πάλι κάμποσος καιρός, και μία μέρα έλαβε πάλι άλλο σημείωμα της Σινάν. — Κιάγκ ο Κόγκι. — Σύν. —

— «Η ζωή μου χωρίς σένα, είναι μαρτυρική, τούγρφε. — Σ' αγαπώ, — θα ήθελα να κόνω κάτι για σένα. — Άλλά δεν βρίσκω τίποτα να κάνω αυτό που θα μπορούσε να σου δώσει λίγη χαρά. —

— Κι' ο Κόγκι. — Σύν της άπάντησε με δυο λόγια ξερά. —

— «Το μόνο που θα μπορούσε να μου δώσει χαρά, θα ήταν να μπορούσα να ζήσω σ' έναν τόσο τόπο μακρυνό, ελεύθερος με τη Χουάν. — Φέε. —

— Κι' οι ήμέρες κυλούσαν γλυκές και πικρές μαζί για τους φυλακισμένους. —

Η θυσία της Σινάν - Κιάγκ

— Ήταν ένα χλιαρό σοφούρο. — Οι κορφές των δέντρων χάνονταν κίχλας μέσα στο γκριζό αέθρα. — Η Χουάν. — Φέε έπαιζε ένα λυπημένο τραγούδι, γεμάτο νοσταλγία, στο φλάουτο. — Κι' ο Κόγκι. — Σύν την άκουγε βαρύνθυμος. —

— Άξαφνα, από το άνοιχτό παράθυρο, ένα πετραδάκι έπεσε μέσα στην κάμαρά τους. —

— Τι είναι αυτό; ρώτησε ο Κόγκι. — Σύν παραξενεμένος και το άπλωσε. —

— Γύρω στην πέτρα, ήταν τυλιγμένο ένα χαρτί. —

— «Κόγκι. — Σύν, έγραφε κάποιος με χέρι βιαστικό. — Αν φύγης αυτή τη στιγμή από την πόρτα που άντικρύζει τη γαλάζια παγόδα, ή ελευθερία σου είναι εξασφαλισμένη. —

— Καμιά ύπογραφή. — Τίποτα άλλο. —

— Έδειξε το γράμμα στη γυναίκα του ο Κόγκι. — Σύν. — Κι' άποκρίθηκε κλυμψή η κοπέλλα. — Μα... αν ήθελες να δοκιμάζω... —

— Άς δοκιμάσουμε, φώναξε βραχνός από την άγωνία ο φυλακισμένος αυτοκράτορας. —

— Κατέβηκαν στον κήπο. — Παραξενεύτηκαν που δεν συνάντησαν κανένα φρουρό. —

— Νά η πόρτα που άντικρύζει τη γαλάζια παγόδα! — ψιθύρισε ο Κόγκι. — Σύν. —

— Δύο βήματα τους χώριζαν από την ελευθερία. —

— Άν είναι παινίδα; — ψιθύρισε η Χουάν. — Φέε. — Αν τούτσιλε η ίδια η Γεονάλα για να βρη άφορμή να μας σκοτώσει; —

— Όσβάσαι! — τι ρώτησε ο άντρας της σιγά. — Προτιμάς τη σκαλιά; —

— Όχι, του αποκρίθηκε άποφασισμένη. — Καλλίτερα ο θάνατος, παρά η σκαλιά. —

— Και τον τράβηξε από το χέρι προς την καγκελλένια πόρτα. —

Τη διάβηκαν, άνατριχιάζοντας. — Μπροστά τους άπλωνόταν το άσος. —

— Γρήγορα! — ψιθύρισε ο Κόγκι. — Σύν. —

— Άρχισαν τ'άτρεχουν στο μονοπάτι που βρέθηκε μπροστά τους. — Ήξεραν ότι θα έφθαναν στο ποτάμι, προχωρώντας σ' αυτή τη διεύθυνση. —

— Πραγματικά, μετά λίγα λεπτά της ώρας άντικρυσαν τα ήουκα νερά του ποταμού. —

— Σωθήκαμε! — ψιθύρισε η Χουάν. — Φέε. —

— Όχι ακόμα, αγαπημένη μου. — Κάθε στιγμή ο θάνατος κρέμεται άπάνω από τα κεφάλια μας. — Άν μας άντικρύσει κανένας σκοπός από πάνω από τους λόφους, θα μας χτυπήσει. — Η μόνη σωτηρία είναι να παρούμε αυτή τη βάρκα που βρίσκεται σά να μας περιμένει μπροστά μας, και να φύγουμε. —

— Έτρεξαν προς τη βάρκα. — Κι' άξαφνα, άθελα τους έβγαλαν μία μικρή κραυγή τρόμου. — Μέσα στη βάρκα άντικρυσαν μία γυναίκα, που ήταν κουλουριασμένη και φαινόταν σαν να τους περιμένει. — Ήταν σκεπασμένη μ' ένα πέπλο, κι' από μακριά δεν την άναγνώρισαν. — Μα τώρα, την είδαν καλά. — Ήταν η Σινάν. — Κιάγκ. —

— Όρθώθηκε μπροστά τους, σοβαρή. —

— Κόγκι. — Σύν, είπε, χωρίς να ρισκί ούτα μία ματιά στη Χουάν. — Φέε. — Είμαι εύτυχης που άέχθηκες να άπρατεύσεις. —

— Σινάν. — Κιάγκ, τραύλισε ο Κόγκι. — Σύν, σοτισμένος. — Δεν καταλαβαίνω. —

— Ποτέ δεν κατάλαβες τίποτα από μένα, — αποκρίθηκε πικρά. — Μα δεν πειράζει. —

— Δεν έχωμε ώρα για να εξηγηθούμε Κόγκι. — Σύν. — Συμφατά ότι δεν μπορούσα να ζήσω χωρίς σένα. — Και δεν μου άπάντησες. — Η μόνη σου επιθυμία, μου είπες, ήταν να ζήσης μακριά από δω με την Χουάν. — Φέε. —

— Λοιπόν, τώρα, Κόγκι. — Σύν, θα μπορούσε να ζήσης μακριά από δω, με τη Χουάν. — Φέε. — Νά, αλλάζετε γρήγορα ρούχα. — Και πάρτε αυτή τη βάρκα. —

— Την κύτταζαν απολήθωμένοι καθώς τους έδινε ρούχα άπλών χωρικών. —

— Σινάν. — Κιάγκ. — τραύλισε ο Κόγκι. — Σύν. — Πως; — Έου μας άοηθείς να άπρατεύσουμε. —

— Σου φαίνεται άπιζύνο, έ; — γέλασε η αυτοκράτειρα πικρά. — Κι' όμως, είναι τόσο άπλό. — Για μένα, η ζωή είναι άδύνατον έτοι κι' άλλοιώς. — Γιατί να βασανίζομαι κι' εσύ; — Έκανα ότι μπόρεσα για να μ' αγαπήσεις. — Και το κακό, και το κακό. — Η άγάπη σου όμως δεν ήταν άρκετη και για μένα, και για τη Χουάν. — Φέε. —

— Αποφάσισα λοιπόν να φύγω έχω από τη μέση. — Κι' ο μόνος τρόπος να φύγω από τη μέση, είναι να πάσω να ζώ. —

— Σινάν. — Κιάγκ. —

— Πες πως είμαι κι' όλος νεκρός. — Το δηλητήριο πούχμ παρείς θα με θανατώσει σε λίγες ώρες. — Ο θάνατος θα έρθη άρνά, χωρίς πόνους, αλλά θάρη σιγούρα. —

— Όχι, όχι, δεν πρέπει να γίνει αυτό, φώναξε ο Κόγκι. — Σύν. — Δεν θέλουμε να θυσιαστής προς χάριν μας. —

— Είπε άργά πεία. —

— Ποτέ δεν είναι άργά, καλή μου Σινάν. — Κιάγκ. — Πες μου το δηλητήριο που πήρε και θα βρούμε το αντίδοτο. —

— Η Σινάν. — Κιάγκ άναστενάξε. —

— Δεν θέλω να ζήσω είπε. — Η μόνη μου επιθυμία ήταν να σας σώσω και να πεθάνω. —

— Σινάν. — Κιάγκ, σε παρακαλώ, σε ικετεύω. —

— Μη χάνης τα λόγια σου, Κόγκι. — Σύν. — Πες μου τ' όνομα του δηλητηρίου. —

— Τι άφελής που είσαι, καλέ μου Κόγκι. — Σύν! — Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν πως η μόνη καταφυγή για μένα πλέον είναι ο θάνατος; — Δεν θέλω να ζήσω, όπως σου είπα. — Άλλά κι' αν το ήθελα δεν συλλογίζεσαι τη θεοι μου ύστερα από αυτό που κάνω; — Βεβαία η Γεονάλα μ' αγαπά, έχει άδυναμια σε μένα. — Μα όπωδηποτε ή απόδρασί σας θα την κάνει ήλιο κι' ο θεός ξέρει τι είναι ικανή να κάνει πάνω στην όργη της. —

— Μα δεν θα σ' άφήσουμε εδώ, καλή μου Σινάν. — Κιάγκ. —

— Τι έννοεις, Κόγκι. — Σύν. —

— Θέλω να πω ότι δεν θα σ' εγκαταλείψουμε. — Θα σε πάρουμε μαζί μας. —

— Μαζί σας; —

— Η Σινάν. — Κιάγκ χαμογέλασε λυπημένα. — Δεν μιλάς, Σινάν. — Κιάγκ; — Τι σκέπτεσαι; —

— Εκείνο που δεν μπορείς να σκεφθής έού, καλέ μου σύζυγε. —

— Εξηγήσου γρήγορα. — Ο χρόνος που φεύγει είναι πολύτιμος. —

— Δεν μπορείς να ρθω μαζί σας, Κόγκι. — Σύν. —

— Γιατί; — Τι σ' έμποδίζει; — Δεν θές ν' άποφύγης λοιπόν την εκδίκηή ή και τα πικρά λόγια και τις κατάρες της αυτοκράτειρας; —

— Πόσο άφελής είσαι, Κόγκι. — Σύν! —

— Κατάλαβέ το καλά επί τέλους, φίλε μου. — Δεν μπορείς να ρθω μαζί σου. —

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: — Η συνέχεια

Μία περίεργη αίρεσις

Μία από τις πιο περίεργες αίρεσεις, που διατηρούνται ως τις ήμέρες μας, είναι των «Σκόπτζυ». — Οι περισσότεροι από τους παλινούς άμαζάδες της Βουδαπέστης άνήκαν σ' αυτή. — Σήμερα, τα μέλη της στρατολογούνται μεταξύ των άχθοφόρων, των υπαίθριων πωλητών, καίτων κολλυβιστών της σύγγορικής πρωτεύουσας. — Η αίρεσις έχει επίσης όπαδους μεταξύ των χωρικών άρισμένων περιοχών της Ούγγαρίας, της Μοραβίας και της Τσεχοσλοβακίας. —

— Η όνομασία «Σκόπτζυ» είναι ρώσικη και σημαίνει «ένουχοι». — Άλλά μεταξύ των μέλη της όργανώσεως άποκαλούνται «Λευκές περισσότερες», «νέες ψυχές» ή «άκακα άογιά». —

— Είνε άφάνταστος ο φανατισμός των ανθρώπων αυτών, που πιστεύουν ότι θα κυριαρχήσουν σ' όλο τον κόσμο μόλις φθάσουν τον άριθμό 144.000. — Άλλά φαίνεται ότι, μ' όλες τις προσπάθειές τους, δεν τον έφθασαν ποτέ. —

— Συνηθέστερα, οι «Σκόπτζυ» σ'ετορούν τον έαυτό τους από την ικανότητα της τεκνοποιίας, άφου άποκτήσουν ένα παιδί είτε άγόρι είτε κορίτσι. —

— Ο Γάλλος δημοσιογράφος και συγγραφέας Εγγένιος Λεμπέκ, που παρηκολούθησε τα ήη και ήθια των «Σκόπτζυ», περιγράφει το Βάναυσο και άποτρόπαιο τρόπο με τον όποιον ύποβάλλονται σ' αυτό το μαρτύριο. — Χορηγισπούν γι' αυτό το σκοπό μαχαίρια, ψαλλίδια, τσεκούρια, σπασμένα γυαλικά κλπ. — και φαίνονται όλότελα ανάίσθητοι στον πόνο. —

— Άλλ' έκτός από τους έκούσιους προσήλυτους καταφεύγουν επίσης και σε διάφορα άλλα μέσα για ν' αύξήσουν τον άριθμό τους. —

— Οι «Σκόπτζυ», μ' όλο που ως άτομα δεν είναι πολύ πλούσιοι, κατορθώνουν πάντα να συγκεντρώνουν σημαντικά κεφάλαια στο κόινό ταμείο της όργανώσεως. — Αυτά τα χρήματα διατίθενται για την άπόκτησι νέων όπαδών. —

— Πολλές φορές πληρώνουν στους νεοπροσηλύτους σημαντικά ποσά. — Άλλοτε πάλι τους παραχωρούν αυτά τα χρήματα ύπό μορφή δανείου. — Ο όφειλέτης όφείλει να τα έπιστροφήσει σε όρισμένη προθεσμία. — Μπορεί, όμως, ν' άποφύγη την έξοφλήσι δεχόμενος να γίνει μέλος της όργανώσεως. — Έάν ο όφειλέτης διατάζει να ύποβληθι ο ίδιος στο τρωμερό αυτό μαρτύριο, μπορεί να παραχωρήσι ένα από τα παιδιά του. —

— Στην ύπαιθρο, οι «Σκόπτζυ» καταφεύγουν σε μέσα άκόμη πιο έγκληματικά. — Συνηθέστερα, διαλέγουν τα θύματα τους μεταξύ των χωρικών, των βοσκών κλπ. — και τους έπιτίθενται την ώρα που συμβαίνει να κοιούνται άνύποπτοι στην άκρη ενός δρόμου ή στη σκιά ενός βράχου. — Πλησιάζουν τότε άθρουστα και ρίχνουν πάνω στο πρόσωπό τους ένα παύι βρογμένο μ' ένα ναρκωτικό άόσμου. — Έπειτα, μ' ένα μαχαίρι ή μ' ένα ψαλλίδι άποκόπτουν τα γεννητικά όργανα του θύματος των και τα θάβουν μέσα στη γή. — Τα θύμα άναγκάζεται να γίνει μέλος της όργανώσεως, που πληρώνει πάντα ένα σημαντικό ποσό γι' άποζημίωση στον προσήλυτο. —

— Το πιο καταπληκτικό είναι ότι ύπάρχουν έπισης και γυναίκες μεταξύ των «Σκόπτζυ». —

— Οι γυναίκες που είναι μέλη αυτής της όργανώσεως ύποβάλλονται σε μία σειρά άνατριχιαστικών έπεμβάσεων. —

— Πρώτα — πρώτα τους χαράζουν στο στήθος διάφορα συμβολικά σχήματα με καυτό σίδερο ή με διάφορα καυστικά άφάρμακα. — Έπειτα τους κόβουν τις άκρες από τα στήθη των. — Στο τρίτο στάδιο, τα στήθη άφαιρούνται όλότελα. — Τέλος, κατά το τέταρτο στάδιο, ύποβάλλονται σε μία όδυνηρή στρέβλωση των γεννητικών όργάνων, που τις κάνει άνικανες να τεκνοποιήσουν. —

— Οι «Σκόπτζυ» έχουν δυο μεγάλες γιορτές το χρόνο, μία στην αρχή της άνοιξέως και μία δεύτερη κατά τα μέσα του φθινοπώρου. —

— Κατά τις γιορτές αυτές, ένας από τους «Σκόπτζυ» προσφέρει την κόρη του, που πρέπει να είναι ηλικίας 15-16 έτών. — Την σφοαίζουν τότε με καυτό σίδερο στο στήθος και στους μηρούς και την άνεβάζουν πάνω σ' ένα βωμό, όπου την προσκυτούν σαν θεά. —

— Η νέα αυτή ύποβάλλεται τον έπόμενο χρόνο στις βάναυσες χειρουργικές έπεμβάσεις που περιγράφουμε παραπάνω και περνάει στην τάξη των «Λευκών άγγέλων», όπως άποκαλούνται οι νέες που παραμένουν παρθένοι σ' όλη τους τη ζωή. —

— Οι «Σκόπτζυ» ήσαν άλλοτε πολυάριθμοι στη Ρωσία και περιελάμβαναν στις τάξεις τους άριστοκράτες πλούσιους γαιοκτήμονες, έπιστήμονες και ιδίως ιατρούς, ύπαλληλους, στρατιωτικούς κλπ. — Σήμερα, όμως, έχουν έξαφανισθι όλότελα από εκεί και η δράσις των περιορίζεται μόνο σε όρισμένες περιοχές της κεντρικής Εύρώπης, όπου κατορθώνουν πάντα να προσηλυτίζουν όπαδούς. —

Η άντοχη στην πείνα

— Το ρεκόρ άνήκει άναμφισβήτητα στα ψυχράσια ζώα. — Μερικά έρπετα της Κεντρικής Άφρικής μπορούν να ζήσουν δυο όλόκληρα χρόνια χωρίς να βάλουν καμμία τροφή στο στόμα τους. — Οι καυλίες μπορούν να άνθέξουν 2-3 μήνες, άλλα συνήθως η άντοχή τους δεν ξεπερνάει τις 15-25 ήμέρες. — Τα σκυλιά του Άγιού Βερνάρδου μπορούν να μείνουν νηστικά επί 65 ήμέρες. — Το άλογο άντέχει 20 περίπου ήμέρες, ο λαγός 12, ο ίνδικός κοίρος 6, ο ποντικός 2, τα περισσότερα πτηνά μόλις 24 ώρες. —

— Η άντοχή του ανθρώπου εξαρτάται από πολλές συνθήκες: τη σωματική του διάπλασι, τον τρόπο της ζωής του, την προτιμήσι του προς τις ζωικές ή φυτικές τροφές, την κατάσταση του όργανισμού του κτλ. — Κατά μέσον όρο, ο άνθρωπος μπορεί να μείνι νηστικός δυο ήμέρες. — Οι γυμνοί της πείνας άρχίζουν από την τρίτη ήμέρα. — Πολλοί άνθρωποι, όμως, έχουν καταρριφεί αυτό το ρεκόρ. —

— Γιατί, φίλε μου, Δεν έχει δικαίωμα και τ' άλογο να δρ λιγάκι κινημάτογρφο; —

το μέγεθος του. Οι κομμένες άκρες των αιμοφόρων αγγείων του οργάνου συνδέονται με λεπτούς γυαλινούς σωλήνες, στους οποίους καταλήγει η «καρδιά». Κι έτσι το κόκκινο αίμα διοχετεύεται μέσα σ' αυτό κυκλοφορεί στους ιστούς του, τους δίνει θρεπτικές ουσίες και οξυγόνο, παραλαμβάνει το ανθρακικό οξύ και τις τοξίνες, βγαίνει χρωματισμένο μπλε και ξαναγυρίζει προς την καρδιά. Στο δρόμο, περνάει από ένα φίλο δοχείο γεμάτο με γυαλινές μπαλλίτσες. Μέσα σ' αυτό το κυκλοφορεί οξυγόνο. Το αίμα διώχνει το ανθρακικό οξύ, παίρνει καινούργιο οξυγόνο, κι' αρχίζει νέο γύρο.

Οι θήκες περιέχουν μέσα στο γύφο ηλεκτρικά κύματα που τις θερμαίνουν στη θερμοκρασία του ανθρώπινου σώματος. Ένας θερμοστάτης διατηρεί σταθερή τη θερμοκρασία αυτή, για να μείνει στη ζωή το όργανο.

Για τα πείραματά αυτά χρησιμοποιήθηκαν ιδίως όργανα ποικίλων έπειδή είχε ζωα μικρά, που τρέφονται όπως κι' οι άνθρωποι, έχουν τον ίδιο «μεταβολισμό» στον οργανισμό τους και τα εσωτερικά τους όργανα μοιάζουν πολύ με ανθρώπινά σε μικρογραφία.

Ο δόκτωρ Λονγκ έχει πειραματισθεί άμετρες φορές με στομάχι, έντερα και πάγκρεας ποικίλων. Όλα διατηρήθηκαν ζωντανά. Τα έντερα εκτελούσαν ακόμη και τις χαρακτηριστικές «περισταλτικές» κινήσεις τους, που χρησιμοποιούν συνήθως για ν' αδειάζει το περιεχόμενό τους. Διατηρήθηκαν επίσης επί πολλές ώρες στη ζωή μια ολοκληρωμένη ποικιλία ποικίλων, με τις ιδιότητες της. Εξαιρετικά λεπτά ήταν τα πείραματά μου έμβρυο ποικίλων. Ο Λονγκ ένωσε τις λεπτεπίλεπτες ομφαλικές αρτηρίες του με τη γυαλίνη καρδιά και το κράτησε ζωντανό επί ώρες.

Τώρα ο δόκτωρ Λονγκ σκοπεύει ν' αρχίσει να πειραματίζεται με όργανα μεγαλύτερων ζώων και ανθρώπων.

N. TZENNINΓKΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Σκέψεις του Βισμάρκ

Μεταξύ των χειρογράφων που άφησε ο Βισμάρκ, υπάρχει κι' ένα βιβλιαράκι που περιέχει σκέψεις και γνώμη του. Να δυο απ' τα πιο πρωτότυπα περιεχόμενά του: «Το θέμα ενός οδοντογιατρού που υποφέρει απ' τα δόντια του, είναι αληθινά παρήγορο». «Η άρνια είναι μητρη πάσης κακίας». «Αν η Εύα, αντί να τυμπηλιάζε στον 'Ιγνέιο Παράδεισο, άσχολεται να φτιάχνει ένα ρούχο από φύλλα, σ'αρκεί για το σύζυγό της, δεν θα την ξεμυαλίζει ο όφις».

Ο 'Ίψεν μισογύνης

Πριν γίνει περίφημος δραματικός συγγραφέας, ο 'Ίψεν έκανε το φαρμακοπώ. Ήταν συγχρόνως άπονος μισογύνης. Κάποτε λοιπόν μπήκε στο κατάστημα του ενός χωρικού, που ήθελε να στείλει του χωριού του δυο φάρμακα, ένα για τη γυναίκα του και το άλλο για την νεράδα του. Ο 'Ίψεν του τώδεσε και το έλεγε:

— Πάρε, καλέ μου άνθρωπε. Πρόσεξε όμως! μην κάνεις λάθος! Αυτό το φάρμακο είναι για τη νεράδα κι' αυτό για τη γυναίκα σου. Πρόσεξε!... Δεν θάθελα να συμβεί τίποτε δυσάρεστο στην καυμένη τη... νεράδα σου!...

Η άδυναμία της Σάρας Μπερνάρ

Η ιδιοκτήτρια της ήθοποιου Σάρας Μπερνάρ ήταν παροιμιώδης. Όταν λοιπόν, το 1922, εξέτεθη από Παρίσι ένα πορτραίτο της, κομωμένο από κάποιο γνωστό ζωγράφο, που την είχε ζωγραφίσει δίπλα στον τεράστιο σκύλο της, ένας χιουμοριστής καρφωσε πάνω του ένα χαρτονάκι με τις λέξεις: «Το κόκκαλο κι' ο σκύλος του»!

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Φρεγάτα»

Αυτές τις μέρες κυκλοφόρησε σε πολύ τελεσίτη έκδοσή και με εικονογράφηση συλλογή ποιημάτων του 'Ορέστη Λάσκου με τον τίτλο «ΦΡΕΓΑΤΑ».

Το νέο αυτό βιβλίο του Λάσκου περιέχει τα καλύτερα ποιήματά του που έχει γράψει ως τώρα ο έλεγκτος ποιητής μεταξύ των οποίων και τα περίφημα τραγούδια των Νινών, τα επιγράμματα αρχαίων ελλήνων, το «Να φεύγεις πάντα», το «Πα- («Αγρίονες»), το «Χειμώνας», την «Υβει- Μικαίρα» τη «Συμφωνία», την «Τάα-Ρόα» και τόσα άλλα ποικίλων ποιημάτων του. Επίσης περιέχει και 20 εντελώς καινούργια ποιήματα μεταξύ των οποίων και την υπέροχη μπαλλάδα «Το Βάγκν».

Οι «φύλλες της αρετής», τα «πανέρι», τα κρινολίνα

Παρ' όλα όσα υπέφερε απ' τον πόλεμο και τη γερμανική κατοχή, το Παρίσι μείνει πάντα η πρωτεύουσα της γυναικείας μόδας. Ωστόσο οι γυναίκες όλου του κόσμου, που ακολουθούν τις προτάγες της μόδας, δεν φαντάζονται τί τραδήσαν οι Παριζιάνες για το χατήρι της. Αντιμετώπισαν πόνο, κόπο, προσβολές, φυλακίσεις, μαρτύρια και... πνευμονίες, για να δώσουν στην πόλη τους τα πρωτεία στο λανσάρισμα της γυναικείας μόδας. Το 17ο αιώνα π. χ., όταν συνθιζόντουσαν οι λεπτότατες μέρες, φορούσαν ξυλινούς κορσέδες, που ξέδεσαν και μάστιγαν το λεπτοκαμωμένο σώμα τους. Τον 18ο αιώνα, συνθιζόνταν τόσο ψηλά χτενίσματα, ώστε, όταν ταξίδευαν με το λεωφορείο, αναγκάζοντουσαν, να γονατίσουν στο πάτωμα για να χωρέσουν!

Ο Πάπας τις απείλησε κάποτε με αφορισμό για το υπερβολικό ντεκολτέ τους κι' ο Βασιλέας Λουδοβίκος 13ος έστεισε μια γουλιάρη κρασί πάνω στο φόρεμα μιας κυρίας, εις ένδειξιν αποδοκιμασίας για το πολύ ξεσκέπαστο στήθος της!

Τη χαρακτηριστικότερη νότα του γυναικείου ντυσίματος έδινε τότε... φουσκάκια που το ξεφούσκωμα της φούστας! Πράγματι, το 1530, έκαναν την εμφάνισή τους κάτι πλατύτατα φουστανία, εσθριασμένα εσωτερικά με σκελετό ξύλινου ή σιματινίου. Ήσαν τα ίδια περίπου, που άνωμασθήκαν αργότερα κρινολίνα. Η πρώτη τους άνομασία όμως ήταν «βερτυκαντέν» — σύμβολο για το υπερβολικό ντεκολτέ τους κι' η από δυο λέξεις που σημαίνουν «φύλλες της αρετής». Κάτω απ' αυτά, οι κυρίες έκρυβαν κάποτε διάφορους άντρες, για να τους γλυτώσουν απ' τους έχθρους των — ή από κάποιο ζηλιάρη σύζυγο!...

Τρεις βασιλείς απαγόρευσαν τα «βερτυκαντέν». Άλλα οι Παριζιάνες αντίστηκαν για πρώτη φορά στο νόμο, προς χάριν της μόδας. Φυλακίσθηκαν, πλήρωσαν πρόστιμα... κι' εξακολούθησαν να φορούν επί 100 χρόνια φουστανία με περιφέρεια 4 μέτρων! Κάποτε μία απ' αυτές, Βεβαίωσε στο δικαστήριο ότι οι υπερβολικές διαστάσεις των γοφών της ήταν φυσικές!... Καθώς δε δεν μπορούσε να γίνει πραγματογνώμοσύνη, οι δικαστές την άδωσαν!

Έπειτα η μόδα αυτή υπεχώρησε επί μερικές γενιές και ξαναγύρισε το 1711. Τώρα τα φουστανία ονομάσθηκαν «πανέρι» κι' απόκτησαν περιφέρεια 6 μέτρων! Ένας ναύτης, που συνάντησε σ' ένα στενό δρόμο δυο κυρίες με τέτοια φορέματα, έπειδή δεν χωρούσε να περάσει σκαρφάλωσε σ' ένα στύλο και πήδησε πάνω απ' τα κεφάλια τους!... Οι διανοούμενοι της εποχής έγραφαν ποιήματα και λιβέλους κατά των «πανεριών».

Έπειτα από καινούργια εξάφάνισή, η μόδα αυτή ξαναγύρισε το 1854 και διατηρήθηκε 15 χρόνια. Κατόπιν τα κρινολίνα — όπως λεγόταν — τώρα τα «πανέρι» — έδωσαν ξαφνικά τη θέση τους σε στε-

νότατα φουστανία κινέζικου στύλ. Πάντα οι Παριζιάνες διακρίνονταν για τις εκκεντρικότητες τους στο ντύσιμο. Όταν έφτασε στο Παρίσι η πρώτη ζωντανή καμυλοπαρδαλίσ, το 1827, έγιναν της μόδας φουστανία και καπέλλα που τις έμοιαζαν στα χρώματα. Επίσης μετά την πρώτη άποτυχημένη απόπειρα άνωψωσης άεροστατού, τα φορέματα έγιναν φουσκαλωμένα σαν μπαλόνια. Και, στα χρόνια του ρομαντισμού του 19ου και του Βυζαντίου, οι κομψές Παριζιάνες φορούσαν μαύρα, ενώ μετά την πυρκαγιά της 'Οπερας έπεκράτησε ένα καινούργιο χρώμα, που λεγόταν «Καμμένη 'Οπερα».

Σημειώτεον ότι το Παρίσι πρωτοστατούσε πάντα στις παραξένες άνομασίες χρωμάτων. Τον 17ον αιώνα, παρουσίασε το «νεκροζώντανο», τον «πίθκο που πεθαίνει», το «θανάσιμο άμάρτημα», τον 18ο την «κούρα του καναρινιού», τους «καινούργιοφρονέμενους», τον «μυρό της νύμφης», τον «έρωτευμένο φρύον», το «φοβισμένο μωγία», την «άραχνη που προσχεδιάζει έγκληση», «Ολα αυτά τα άλλόκοτα όνόματα είχαν δοθεί σε διάφορα χρώματα.

Για ν' ακολουθήσουν τη μόδα, οι κομψές Παριζιάνες δεν λογάριζαν ποτέ το χρήμα. Πριν απ' την 'Επανάστασι, χρησιμοποιούσαν σφετά 4.000 πούλιων για να στολίσουν ένα φόρεμα. Και μία βασιλική τουαλέττα ήταν κάποτε στολισμένη με 32.000 μαργαριτάρια και 3.000 διαμάντια!

Έννοείται ότι η δίαιτα αυτή της πολυτελείας ήταν επικίνδυνη για τις γυναίκες των κατωτέρων τάξεων, που ένωρούσαν με κάθε τρόπο να ντυνόμναι με τη μόδα. Χρειάζοντο λοιπόν να εκδοθούν ειδικοί νόμοι, που τους απαγόρευαν τον καταστρεπτικό συναγωνισμό με τις ανώτερές τους. Οι γυναίκες των έργοτικών τάξεων δεν μπορούσαν πια να φορέσουν μεταξάνια, και στις συζύγους των έμπόρων απαγορεύονταν το βελούδο, το σατέν και τα χρωματιστά μισοφόρια. Και πάλι δικασ οι Παριζιάνες επαναστάτησαν κι' άρνήθηκαν να συμμορφωθούν μ' αυτούς τους περιορισμούς.

Η Μαρία Αντουανέτα λανσάρισε τη μόδα του στολισμού των μαλλιών με φτερά, που ήταν κάποτε τόσο ψηλά, ώστε... έπαιρνε ο αέρας αυτές που τα φορούσαν! Για τα περίτεχνα χτενίσματα της εποχής αυτής χρησιμοποιούντο ψεύτικα μαλλιά, τα οποία αγοράζαν οι κομμωτές από χωριάτοπούλες, για 10 φράγκα το κιλό ή δίνοντας εις ανταλλάγμα χρωματιστά μπαμπούκαρά ύφασματα. Το 1873, πωλήθηκαν έτσι 100 τόνοι γυναικείων μαλλιών, μολονότι είχαν γίνει πια λιγότερο όγκωδη τα χτενίσματα.

Οι κομμωτές της εποχής αυτής ήταν καλλιτέχνες και φορούσαν σπαθί και σπιρούνια. Σ' ένα χτενίσμα που έπινόνσαν, φορώνταν το κεφάλι της κυρίας με διάφορα λαχανικά! Και σ' ένα άλλο, το μετέβαλαν σε... άνοράκτημα, που είχε ακόμα κι' έναν άνεμομυλο που λειτουργούσε κανονικά! Η 'Επανάστασις έγινε αφορμή να μεταφερθεί στο Λονδίνο ο θόνος της γυναικείας μόδας. Αργότερα όμως, το Παρίσι ξαναπήρε τα σκήπτρα του και λανσάρισε φορέματα αρχαία έλληνικά και ρωμαϊκά. Ένα απ' αυτά ήταν τόσο άραχνόφωτο κι' άφινε τόσο έκτεθειμένο το στήθος, ώστε πνιγμένες Παριζιάνες πέθαναν από πνευμονία εξ αίτιας του!

Αργότερα, η μόδα έπέβαλε τους βασιανιστικούς κορσέδες, μολονότι ένας γιατρός της εποχής έπέδειξε ότι ήταν επικίνδυνοι γιατί... συγκέντρωναν ηλεκτισμό στο στήθος! Τότε ακριβώς έκαναν την εμφάνισή τους κι' οι βεντάλιες, που χρησιμοποιούν στις γυναικείες κυρίες για να κρύβουν τη δυσφορία τους που τους προκαλούσαν οι στενωτάτοι κι' αλύγιστοι κορσέδες!

Ένα δαυμάσιο ΧΑΡΤΙ

Χάρτινες πετσέτες, σεντόνια, αδιάβροχα σπιτία

Τον 'Ιούλιο του 1943, δόθηκε στο διακήτη μιας μηχανοκίνητης αμερικανικής μονάδας ένας χάρτης φτιαγμένος από καινούργιο είδος χαρτί, με την έντολή να τον υποβάλει σε κάθε είδους κακομεταχείριση. Μία βδομάδα αργότερα, ο αξιωματικός ανέφερε ότι: 1) είχαν μουσκέψει το χάρτι στο νερό 20 φορές και τον είχαν στρίψει δυνατά, 2) τον είχαν τσαλακώσει και κοπανήσει, 3) τον είχαν άλειψει λίπος, 4) τον είχαν βουτήξει σε βενζίνη, 5) τον είχαν λασπώσει, 6) τον είχαν βράσει με σποινάδα και τριβή με σκληρή βούρτσ, 7) τον είχαν άφρισε στο πάτωμα της τραπεζαρίας για να πατήσουν πάνω του ένα ολόκληρο σύνταγμα, 8) είχαν βάλει να περάσει από πάνω του ένα τάνκ, κι' όμως, μ' όλα αυτά, ο χάρτης δεν έπαθε το παραμικρό!

Ήταν η πρώτη πρακτική δοκιμή ενός χαρτί που άντεχει στην υγρασία. Μοιάζει σαν το συνηθισμένο χαρτί, αλλά οι ίνες του είναι συγκολλημένες μεταξύ τους με μικρή ποσότητα πλαστικής ουσίας. Η πλαστική αυτή ουσία είναι από κείνες που χρησιμοποιούνται για τα «καφουλάρια» που βουλώνουν τα μπουκάλια. Ανακατεύεται άλλως με τη χαρτόμαξα, χωρίς καμμία προετοιμασία. Έπειτα το μίγμα περνάει απ'τους συνθιζόμενους θερμούς κυλίνδρους, που το στεγνώνουν και το μεταβάλλουν σε λεπτό φύλλο χαρτί, συγχρόνως δε ξεραίνουν την πλαστική ουσία, που συνενώνει μεταξύ τους τις ίνες του χαρτί.

Το νέο αυτό χαρτί δεν είναι αδιάβροχο. Βρέχεται, σαν όλα τα άλλα, χωρίς όμως να χάνει διόλου τη συνοχή του, χωρίς να λυγίσει ή να ξεριζοίται εύκολα. Μπορεί ωστόσο να αδιαβροχοποιηθεί, με κατάλληλη κετρυγασία. Από τέτοιο αδιαβροχοποιημένο χαρτί, αποτελούμενο από πολλά στρώματα, κατασκευάσθηκε τελεσίταις μια σακούλα, γεμίστηκε με 25 κιλά αλεύρι και ριχθηκε στους καταρράκτες του Νισγάρα. Έμεινε 7 1/2 ώρες μέσα στο νερό, το ρεύμα την χτύπησε με όρμη πάνω στους βράχους, κι' όμως, όταν την «ψάρεψαν», βρήκαν το αλεύρι τελείως στεγνό!

Με το καινούργιο χαρτί φτιάχθηκαν 300.000.000 χαρτες, που χρησιμοποιήθηκαν κατά τον πόλεμο, στην απόβασι της Νορμανδίας και στις υγρότατες ζούγκλες του Νοτίου Ειρηνικού — όπου το συνηθισμένο χαρτί λιώνουν σε λίγες ώρες. Επίσης το χαρτί αυτό χρησιμοποιήθηκε απ' το Στρατό και το Ναυτικό της 'Αμερικής για διάφορα άλλα είδη που έρχόντουσαν σ' έπαφ με υγρασία, π.χ. για κουτιά χαρτονένια με τρόφιμα κι' άλλα εφόδια, που έπλεαν στο νερό χωρίς να πάθουν τίποτε, ή έμειναν επί μήνες στο ύπαιθρο και στις βροχές.

Οι ειρηνικές εφαρμογές του νέου χαρτί θα είναι πολυάριθμες κι' ένδοιμους. Για χάρτινες πετσέτες που δεν λιώνουν με το σκούπισμα των υγρών χειρών για χάρτινα σακουλάκια μέσα στα οποία μπορούν να μεταφερθούν φρέσκοι και υγροί χορταρικά, για φυλτζάνια του τσαγιού που δεν παθαίνουν τίποτε μέσα σε βροχή στο νερό, για δοχεία των σκουπίδων, κλπ. Πολύ χρήσιμο θα είναι το χαρτί αυτό στους τοίχους και πατώματα που μπορούν να πληρουν σεντόνια χάρτινα, αδιάβροχα παμψηφία από χαρτί α-

διαβροχοποιημένο — οι άνδρες των «κομμάτων» μεταχειρίζονταν τέτοια κατά τις έπιχειρήσεις στη Γαλλία. Ένα άμερικανικό εργοστάσιο άρχισε να κατασκευάζει χάρτινα κλινοσκεπάσματα για εκδρομές, ανθεκτικά στο νερό και ακαυστα, τα οποία δεν παθαίνουν τίποτε αν μείνουν 12 ώρες μέσα στο νερό. Επίσης σκεπάσματα καθισμάτων αυτοκινήτων και στρωμάτων απ' το ίδιο υλικό.

Στην πόλη 'Αμπλετον έχει σπηθεί ένα σπιτί, φτιαγμένο από χαρτόνι τέτοιου είδους. 'Αποτελείται από ένα δωμάτιο και κοστίζει μόνο 50 δολάρια. Οι τοίχοι του έχουν πάχος 2 1/2 πόντων και τόση αντοχή ώστε δεν χρειάζονται ιδιαίτερες «κάσες» για να στερεώσουν τις πόρτες και τα παράθυρα. Το σπιτί αυτό έχει μείνει εκτεθειμένο ήδη επί 2 χρόνια στο ύγρο κλίμα αυτής της περιφέρειας, δίχως να πάθει το παραμικρό. Έχουν καταρτίθει σχέδια κατασκευής τέτοιων σπιτιών σε μεγάλη κλίμακα για προσωρινή στέγη.

Το νέο χαρτί δεν πρόκειται να στοική ακριβότερα απ' το συνηθισμένο. Σημειώτεον ότι έχει πάντοτε, και ως στεγνό, εξαιρετική αντοχή. Για να μην το αντοχή το συνηθισμένο χαρτί, πρέπει να φτιαγμένο από ξύλο με μακρές ίνες. Τα ξύλα όμως αυτά είναι σπάνια και ακριβά. Με την καινούργια λοιπόν μέθοδο, κατασκευάζεται χαρτί εξ ίσου ανθεκτικό από ξύλο με κοντές ίνες, που υπάρχει σε άφθονο.

Λ. ΣΤΟΥΓΕΡ

Τι ξέρετε για την άγαπη;

1) Μπορεί ν' αγαπήσει κανείς μετά τα 50;

Ναι. Άντρες και γυναίκες μπορούν ν' αγαπήσουν και ν' αγαπηθούν αληθινά μετά τα 50 και μπορούν επίσης ν' αποκτήσουν παιδιά.

2) Μπορεί να μάθετε ν' αγαπάτε ένα πρόσωπο, αν μείνετε πολλόν καιρό μαζί του;

Ναι. Έξαρτάται όμως απ' το πρόσωπο. Η γυναικα μπορεί πιο εύκολα να μάθει ν' αγαπάει.

3) Μπορεί η αγάπη ν' άρρωστη τον άνθρωπο;

Ναι. 'Ο φόβος κι' η λαχτάρα που νοιώθουν πολλοί, τους άρρωσταίνουν ψυχικά.

4) 'Ο έρως είναι μία καλή προετοιμασία κατά της τρέλλας; Ναι. Οι τρέλλοι είναι περισσότερο μεταξ των ανύπαντρω, παρά μεταξύ των ευνυχισμένων παντρεμένων.

5) Μπορεί να έρωτευθεί κανείς σίμχα αντικείμενο;

Ναι. Το πάθος για τις συλλογές κι' οι παρόμοιες μονιές αποκτούν κάποτε μορφή έρωτικής σ' ώριμα άτομα.

6) Τα παιδιά αγαπούν εξ ένστικτου τους νονεις των;

Όχι. Οι γονείς πρέπει να κερδίσουν την αγάπη των παιδιών τους.

7) Ο άνθρωπος έρωτευόμναι εύκολότερα τους αντίθετους των τύπους;

Όχι. Οι περισσότεροι παντρεύονται ν' ένα πρόσωπο που πιστεύουν ότι τους μοιάζει από εσωτερικών άποψευ.

8) Η νένηποις των παιδιών ελαττώνει την αγάπη που ένωγει τους γονείς;

Όχι. Η αγάπη πός τα παιδιά είναι έντελως διαφορετική απ' τη συζυγική.

Λέσχη κίονοβίων

Στην Αύγουστο της 'Αμερικής υπάρχει μία λέσχη κίονοβίων. Για να γίνει κανείς μέλος σ' αυτή πρέπει να έχη συμπληρώσει τα έκατό. Τα μέλη της είναι 23 γυναίκες και 10 άνδρες. Ο παρ'όλ'αυτος μετ' έξι άλων είναι ένας απόστρατος πλοίαρχος 111 χρόνων.

Μία πετυχημένη φάρσα

— Όχι! Σε μένα δεν περνάει τέτοια άσπεια, είπε ο 'Αρ- θούρος, παρ' όλο που το τηλεφώνω του ήταν 47-12.

— Πού είναι λοιπόν οι άποσκευές μου, κύριε!

— Ποιές άποσκευές; ρώτησε ο 'Αρθούρος.

— Δεν είν' εκεί το Ξενοδοχείο «Μάξεστικ»;

— Ναι!

— Σεις δεν είστε ο νυχτοφύλακας;

— Ο ίδιος.

— Έ, λοιπόν, αντήχησε εξαγριωμένη η φωνή, έδώ σας μιλάει ο κ. Μπρούνο, έμπορος από τη Μασσαλία. Έμεινα άχ'α μέρες στο Ξενοδοχείο σας, πληρώσα μόλις σήμερα το μεσημέρι το λογαριασμό μου, και μου ύποσχεθήκαν να μου στείλουν έγκάρως τις άποσκευές μου στο σταθμό, για να φύγω με το νυχτερινό τρέινο. Σε πέντε λεπτά, φεύγει το τρέινο, κι' οι άποσκευές μου δεν φάνηκαν άκόμα.

— Πώς να φανούν;

— Τι θα πη αυτό;

— Θα πη πως οι άποσκευές σας είναι έδώ.

— Στείλτε τις γρήγορα. 'Ακούτε;

— Δεν μπορούμε να τις στείλουμε! απάντησε ο 'Αρθούρος. Την όρεξί σου νομίζεις πως έχω;... Να ρθης να τις πάρεις, κύριε Μπρούνο.

— Έκλεισε κατόπιν το τηλεφώνο και ξαναπλάγιασε στο κρεβάτι του, ένθουσιασμένος στη σκέψη, πως ο κύριος του σταθμού στέκοταν εκεί εξαγριωμένος, χωρίς άποσκευές. Τον φανταζόταν να κάνει χίλιες δυό έκ-

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε εξαγριωμένος, ευπνώντας από ένα βαθυστόν όνειρο. Νειρεύονταν πώς παντρεύονταν με το ώραιότερο κορίτσι της πόλεως. Έκεί τον βόηκε το κουνούισμα του τηλεφώνου.

— Μπρός, μπρός! στρίγ- γλισε εξαγριωμένος.

— Το 4711 εκεί; άκούστη- κε μία βιαστική, άντρική φωνή.

— Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα.

— 'Ο '

δικητικές σκέψεις για το νυχτο-
φύλακα του ξενοδοχείου, ο ό-
ποιος θα κάπνιζε τώρα, αντίθε-
τος το τσιγάρο του. Στο τέλος,
ο Άρθουρος αποκοιμήθηκε μ' έ-
να χαιρέκακο καυτόνελο στα
χειλή του, σκηνωθέντας με τη
φαντασία του τη φιλονικία του
κυρίου του σταθμού και του ά-
θώου νυχτοφύλακα.

Λογάριαζε χωρίς τον ξενοδό-
χο όμως.

Πρωί-πρωί, την άλλη μέρα,
του ανήγγειλαν έναν κύριο που
ζήτηγε να του μιλήσει.

— Μιλω με τον κύριο Άρ-
θουρο Τιερέ; τον κράτησε ο ά-
γνωστος σοβάρα, όταν τον δέ-
χθηκε.

— Μάλιστα. Τι θέλετε;

— Είμαι ο ιδιοκτήτης του
ξενοδοχείου «Μάζεστικ», απάν-
τησε εκείνος κυθωπός. Άπόμε
κάνασε μια ήλιθια τηλεφωνική
φάρσα.

— Πώς σας ήθε στο μυα-
λό... έκανε να πη ο Άρθου-
ρος.

— Μη μιλάτε! τον διέκοψε
ο άλλος. Αφήστε με να πω ό-
τι θέλω... πρώτα. Ένας κάποιος
πελάτης μας, τηλεφώνησε από-
ψε για τις αποσκευές του. Λά-
θεσε όμως στο νούμερο και πή-
ρε το 4712 αντί το 4711. Κι
εσείς, του απαντήσατε αδιάν-
τοπα λέγοντας πως είσατε ο
νυχτοφύλακας του ξενοδοχείου
μου. Έχουμε βεβαιώσει του τη-
λεφωνικού Κέντρου πως ο κύ-
ριος μιλήσε με το 4712, το δι-
κό σας τηλεφώνω δηλαδή. Ο
κύριος αυτός αναγκάστηκε να
ρθή ύστερα στο ξενοδοχείο και
δεν κακοθύησε να ταξειδέψει.

— Πάρα με το δεύτερο πρωινό
τοαίνο. Μου ανέθεσε να σας κά-
νω μνήνη και με απείλησε πως
δεν θα έαναπατήση το πόδι
του στο ξενοδοχείο μου. Τώρα,
μπορείτε να μιλήσετε, κύριε
φορσέ.

Τι να πη ο Άρθουρος;...
Είχε γίνει, με τη σειρά του,
άτυχος, πράσινος, κατακόκ-
κινος και, τέλος, άσπρος σαν το
πανί.

— Όστε έτσι... μουρμού-
ρισε, χωρίς να κάνει την παρα-
νοήκη προσπάθεια, για να υπε-
ρασπίση τον εαυτό του.

— Το παραδέχεσθε λοιπόν;
— Ήταν ένα μικρό άστείο...
— Ένα ήλιθιο άστείο, κύ-

ριε, που θα σας κοστίση πολύ
ακρίβια, είπε ο ξενοδόχος. — Ε-
να μονάχα σας μένει, για να
το επανορθώσετε. Να τοξέετε
αμέσως στον πελάτη μου, να
ζητήστε συγγνώμη και να κα-
νονιάστε το πράγμα απ' ευθεί-
ας μαζί του.

Ο Άρθουρος ανάσανε με ά-
νακούφισι.

— Ευχαρίστω! Πολύ ευχα-
ρίστω!... είπε. Και που βρί-
σκεται ο κύριος Μπουρνού;

— Στη Μασσαλία!

— Μα, είναι 14 ώρες ταξεί-
δι με το τραίνο! είπε ο Άρ-
θουρος κατατρομαγμένος.

— Κι' ακόμα 14 ώρες για
την επιστροφή! συμπλήρωσε
χαιρέκακα ο άλλος. Το ελατή-
ριο κοστίζει πανακρίβια. Άρκε-
τά καλή τιμωρία για την άνο-
ησία σας! Θά πάτε λοιπόν;...

— Και τί άλλο θα μπορούσα
να κάνω;... μουρμούρισε ο
Άρθουρος συντετριμμένος.

— Να πάρετε, λοιπόν, το
μεσημεριανό τοαίνο. Έτσι θα
μπορέσετε να βούσκετε ασιό
βράδυ, πάλι εδώ. Ρωτήστε στο
ξενοδοχείο «Ένωσις» στη Μασ-
σαλία. Εκεί θα τον βρείτε.

Τα μεσάνυχτα της ίδιας ή-
μέρας, ο Άρθουρος έφτανε στη
Μασσαλία. Είχε κάνει ένα το-
μερό ταξίδι. Του πονούσαν ό-
λα του τα κόκαλα. Κι' η ω-
ραία του Κυριακή;... Την εί-
χε θυσιάσει κι' αυτή!... Και
μαζί μ' αυτή και πολλές άλλες
Κυριακές, έπειδή τα έξοδα του
εισιτηρίου του ξετινάχοντο
στο φως του βαλάντιο.

Κατευθύνθηκε αμέσως στο
ξενοδοχείο «Ένωσις».

— Μπορώ να μιλήσω στον
κύριο Μπουρνού; ρώτησε.

Ο θυρωρός, άφηκε να τον
περιμένει. Πήρε απ' τις γραμ-
ματοθυρίδες ένα γράμμα, του
το έδωσε και του είπε:

— Δεν μένει εδώ κανένας κύ-
ριος Μπουρνού. Έδώ όμως εί-
νε ένα γράμμα με την επιγρα-
φή: «Για τον κύριο, που θα ζη-
τήση τον κύριο Μπουρνού, το
Σαββατόβραδο». Άσφαλώς εί-
νε για σας!

Ο Άρθουρος έσχισε, παρα-
ξευμένος το φάκελλο και διά-
βασε:

«Αγαπητέ Άρθουρε, πως τα
περνάς στη Μασσαλία; Δεν ή-
τανε φώνα ή ιδέα μας να σου
τηλεφωνήσουμε την νύχτα, και
να σου στείλωμε σήμερα το
πρωί για ξενοδόχο, τον καλό
μας φίλο τον Πώλ, που έσύ δεν
τον γνωρίζεις προσωπικά...
που δέχτηκε να μας βοηθήσει...
Περιμένουμε με αγωνία, να
δούμε τι θα μας φέρης για δώ-
ρο απ' τη Μασσαλία. Πήγες να
κάνης φάρσα και την έπαθες
να αγράμματος!...

Η πίστη σου συνοτροφία
Τα έφτα εύθυμα γεροντοπαλ-
λήκαρα»

ΖΑΝ ΝΤΥΠΟΝ

Οι ακρίδες και
οι ινδιάνοι

Ένα νέφος ακρίδων επέπεσε
εξαφικα έναντιον ενός κοπαδιού
ινδιάνων στο χωριό Χάλ, της
πολιτείας Νεμπράσκα, στην
Αμερική. Μετά την αναχώρη-
ση των ακρίδων, τρώγαν απ' αύ-
τους τους ινδιάνους βοθόκαν ό-
λότελα ασημένιοι από τα φτε-
ρά τους.

ΠΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ ΖΟΥΣΑΝ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ;

Οι υπερβολές του θρύλου και η επιστημονική
αλήθεια

Ένώ ο Ρώσος δόκτωρ Μπου-
κοβίτς, ο εφευρέτης του
πελυθρύλητου «όρου της μα-
κροβιότητας», πέθανε — τι εί-
ρωνεία! — σε ηλικία 64 μόνον
ετών, υπάρχουν ο' όλο τον κό-
σμο αρκετοί άνθρωποι υπε-
ραιωνόβιοι, που έχουν ζήσει
ήδη περισσότερο από 100 χρό-
νια χωρίς να μεταχειρισθούν
κανένα φάρμακο...

Ένας Νοτιοαφρικανός, ο Πέ-
τερ Πίνγκλ, γιόρτασε πρό δυό
μηνών την 116η επέτειο των
γενεθλίων του. Η Ρωσίδα
Κετακάνουνα Γκουσεϊνόβα έξ-
άσως είναι η γεροντώτερη γυ-
ναίκα του κόσμου, ηλικίας 130
ετών. Κατοικεί σε μία μικρή πό-
λη του Άτζερμπαϊτζάν και
παρ' όλα της τα χρόνια, δια-
τηρεί την ευκίνησία και την
πνευματική της διαύγεια. Η
γεροντώτερη Γαλλίδα τέλος εί-
νε η κ. Φόρτερ, 106 ετών.

Όσοι, όλοι αυτοί είναι έ-
ξαιρεσεις. Σπάνια ο άνθρωπος
φτάνει στα 100 χρόνια. Κι' άς
δούμε πόσο έζησαν διάφορα
πρόσωπα της ιστορίας, ή του
θρύλου, που σημιζόντουσαν
για τη μακροβιότητά τους, για
να διαπιστώσουμε αν άλλαξε ή
διάρκεια της ζωής από τους
αρχαιολόγους χρόνους ως ση-
μερα:

Πριν απ' τον κατακλυ-
σμό. Άδμυ, 930 χρόνια. Σήθ,
912. Ενώς, 965. Καϊμάν, 919.
Μαλακιά, 895. Ζαράδ, 962. Μα-
θουσάλας, 969. Λάμεχ, 777.
Νωε, 950.

Μετά τον κατακλυ-
σμό. Σήμ, 600. Άφραζάτ, 338.
Σαλέ, 443. Χέμπερ, 464. Ο-
λέγκ, 239. Σαρούν, 230. Να-
χόρ, 143. Ταξέ, 205. Άδραμ,
275. Σάρα, 127. Ισμαήλ, 137.
Ισαάκ, 180. Ιακώβ, 147. Ιω-
σήφ, 110. Ίωθ, 217. Αμράμ,
137. Μωυσής, 120. Άαρών, 110.

Στην αρχαιότητα. Έ-
πιμενίδης, 157. Ήπποκράτης,
104. Γαλήνης, 140. Δημόκριτος,
104. Αλκίνοος, 200. Σοφοκλής,
130. Σωκράτης ο ρήτωρ, 106.
Άσκληπιάδης, 150. Τούσκο,
βασιλεύς της Γερμανίας, 173.
Δάδων, βασιλεύς της Ήλλυρας,
500. Νέστωρ, 300. Σίβυλλα της
Έρυθραίας, 1.000. Σίβυλλα της
Σάμου, 500.

Ο Πλίνιος αναφέρει ότι ο
μουσικός Ξενοφίλος, στα 130
χρόνια του φαινόταν 50 μόνο
κι' ότι οι Ινδοί ιθαγενείς ζού-
σαν 400 χρόνια γιατί τρέφον-
ταν με εκίδους. Προσθέτει δε
ότι τα έρπετα παρατείνουν τη
ζωή γιατί γεννώνται ζωντανά
κι' όχι από αυγά! Μιλεί τέλος
για γυναίκες αιωνόβιες της
ρωμαϊκής εποχής, όπως η Τα-
ρεντία, κόρη του Κικέρωνος
(103 ετών), η Κλαυδία (115 ε-
τών, 25 παιδιά), η Γαλερία
(104), η Σάμουλα (110).

Ο Κάτων έζησε 95 χρόνια,
ο Διονύσιος 90, ο Ήρακλείτος
96, ο Ίσοκράτης 98, ο Τορέν-
τιος, ο Θαλής, ο Ζήνων, ο Σο-
φοκλής περισσότερο από 90, ο
Ανακρέων, ο Πίνδαρος, ο Πλά-
των, ο Πολύβιος, ο Σόλων, ο
αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος, η
αγία Έλένη, ο Ίουβενάλης, ο
Στράβων, περισσότερο από 80.

Οι πληροφορίες για την μα-
κροβιότητα διαφόρων προσώ-
πων των πρώτων ετών του Χρι-
στιανισμού και του Μεσαίωνα
είνε πολύ αθέβαιες. Μας λένε
πάντως ότι ο Ματθαίος (ένος
απ' τους Μακκαβαίους) έζησε
146 χρόνια, ο επίσκοπος της
Ίερουσαλήμ Κλεώπας σταυρώ-
θηκε 120 ετών, ο διάδοχός του

Νάρκισσος πέθανε 166 ετών, ο
επίσκοπος της Άγγλιας Δαυίδ,
170, ο Άττίλας 124.

Μπορούμε να πούμε λοιπόν
ότι απ' τη ρωμαϊκή εποχή ως
σήμερα η διάρκεια της ανθρώ-
πινης ζωής έμεινε ή ίδια, έφ-
θον και στην εποχή μας άνα-
φέρονται περιπτώσεις ατόμων
που περνούν λίγο τα 100 χρό-
νια. Πρέπει ν' ανεβούμε στις
εποχές του θρύλου, για να αυ-
ναντήσουμε ανθρώπους που έ-
ζησαν πολλούς αιώνες. Όσο-
σο, στην Παλαιά Διαθήκη, ή
προσευχή του Μωυσή, τονίζον-
τας τη συντομία της ανθρώπι-
νης ζωής εμπρός στην αιωνιό-
τητα του Θεού, λέει ότι ή διάρ-
κεια της είναι 70 - 80 χρόνια.

Οι αντίφασεις λοιπόν αυτές
μάς κάνουν να πιστεύουμε ό-
τι, όταν μιλούσαν για ηλικίες
800 ή 900 ετών, δεν μετρού-
σαν το χρόνο με την ίδια ση-
μερινή μονάδα. Εφόσον επί χι-
λιάδες χρόνια μένει στοθερή ή
διάρκεια της ζωής, είναι πα-
ράλογο να πιστεύουμε ότι, με-
ρικούς αιώνες ενωρίτερα, ήταν
δεκαπλάσια. Φανταία λοιπόν
ότι το έτος δεν ήταν τότε όσο
το σημερινό, αλλά πολύ μικρό-
τερο. Στα χρόνια του Άδραμ
π.χ. δεν περνούσε τους 8 μί-
νες.

Συγχρόνως, από διαφορετι-
κές πηγές, μαθαίνουμε τους
έξους αριθμούς, που δεν είναι
πιά υπερβολικοί: Δαυίδ, 71 ε-
τών, Σαμουήλ, 78. Ησαΐας, 84.
Μωυσής 90, Τοβίας, 98.

Κατά τον Μένονικφ, το με-
γαλύτερο όριον ανθρώπινης
ζωής στην ιστορία ήταν τα 180
χρόνια. Ένα κοντινό αριθμό
(140 χρόνια) μας δίνει ή «συγ-
κριτική ανατομία», με την έξε-
ταση του σχηματισμού του σκε-
λετού και της εμφάνισης της
σεξουαλικής ωριμότητας.

ΡΟΖΕ ΣΙΜΟΝ

Αθλητικόν Έπιστημονικόν
Έργαστήριον

Βερνζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν
δύων των δυσμορφιών του
προσώπου, ως και την ριζικήν
αποτομήν. Εξαφανίζει τας
ρυτίδας, ούλας, έγκυμματα,
στιγματα (πανάδες), στίγματα
ευλογίας και θεραπεύει την
τριχόπτωσην.

ΦΑΚΙΔΕΣ
Δόκτωρ Ι.ΜΑΤΑΡΑΖΙΟ

Θεραπεύει ριζικά και με έν-
γυμνον τις φακίδες (εμφλίδες)
έντός ολίγων ημερών.
Πληροφορίες δωρεάν
Δέχεται 10-1 και 4-7
ΟΔΟΣ ΠΙΠΙΝΟΥ 38
Τηλέφ. 85.089

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ Ζέρσευ άν-
τοχής και έμφανισής
σε διάφορες ποιότητες και φθη-
νές τιμές ΚΑΛΤΣΕΣ γυν. (Ά-
ράχνη) ζωϊκές έξτρα μόνον
50χ. 14.900 (λόγω έποχής ευ-
καιρίας). Αποθήκη ΘΗΣΕΩΣ 17
(πάρδος Κολοκοτρώνη) πλε-
σίον οδού Λέκκα).

Κανόνες της ευγενείας στους διαφόρους λαούς

	Αμερική	Αγγλία	Γαλλία	Ιταλία	Γερμανία	Ισπανία	Σκανδινα- βικοί χώροι	Ανατολή
ΣΤΟΥΣ ΔΗΜ. ΧΑΙΡΟΥΣ	Μεγάλος σεβα- σμός προς τις γυναίκες, στις πολλές οι άνδρες τα ρα χωρούν πάντα τη θέση αυτών στα τραί- να, αυτοκίνητα κτλ. Οι άνδρες βγά- ζουν το καπέλο προς τις γυναί- κες.	Υπερβολική ευ- γένεια στο δρό- μο και τους δη- μόσιους χώρους. Οι άνδρες πα- ραμερίζουν πάν- τα εμπρός στη γυναίκα. Η γυ- ναίκα χαιρετάει πρώτη τον άν- δρα.	Οι Γάλλοι μι- λούν γρήγορα και ρωτούν ταυ- τόχρονα για γί- νια δυό πράγ- ματα. Έξαιρε- τική ευγένεια προς τις γυ- ναίκες. Ο άν- δρας χαιρετάει πρώτος τη γυ- ναίκα.	Μεγάλη έπίδει- ξις και πομπώ- δεις εκφράσεις. Η γυναίκα δει- χάται ποτέ πρώτη. Οι άν- δρες είναι πάντα εύγενικοί στους κατωτέρους των.	Μεγάλος σεβα- σμός προς τους κατέχοντας άξι- ώματα και ιδίως τους στρατιωτι- κούς. Στις γυ- ναίκες συνήθει- ται ή χαιρετι- σμός: «χαίρετε μήν δεσποινίς ή κυρία, χαίρετε!»	Πομπώδεις έκ- φράσεις. Ο τί- τλος ή ή ιδιότης του άτόμου δει- χάται αλειτουργία δράς. Ο άν- δρας όφείλει πάντα να πη έ- να φιλοφρόνημα στη γυναίκα που χαιρετάει.	Ψυχρός χαιρε- τισμός, χωρίς οικειότητα. Οι άνδρες χαιρε- τούν πρώτοι και, όταν στέκουν εί- να σμύδουν τα πόδια και να χτυπήσουν τις φτέρνες.	Όρραίες έκ- φράσεις συνο- δούσαν πάντα ή- να χαιρετισμό. Το περφόρημα «Σαλαμαλή» των άραβικών λαών σημαίνει: «Η καρδιά μου, οι εύχες και οι σκέψεις μου είναι μαζί σου».
ΧΕΙΡΑΨΙΑ	Η χειραψία δει- κνύει καλή συμ- περιφορά. Αμε- ρική. Αποτελεί περισσότερο ή έξαιρεσι παρά κα- νόνα.	Η χειραψία εί- νε σπάνια μετα- ξύ άνδρών, στις επειρές και τις εργασίες. Αμε- ρική. Αποτελεί έξαιρεση. Η γυ- ναίκα δίνει τη χείρα της σ' έναν άνδρα, μα όχι στην πρώτη τους συνάντησι.	Χειραψία θερμή και με μεγάλη εγκάρδιότητα. Οι άνδρες βγά- ζουν πάντα τη γάντι τους για να χαιρετήσουν μια γυναίκα. Με- ταξύ άνδρών της ίδιας τάξεως δει- χάται έπίσημη χαιρετική χει- ραψία, μα όχι στην πρώτη τους συνάντησι.	Θερμή και γρή- γορη χειραψία. Είνε άδιάφορο ποιός θα δώση πρώτος το χέρι.	Οι Γερμανοί για να χαιρετήσουν στέκονται σι- γής, ή άφ' όψεως προσέγγις και χτυπούν δυνατό τας φτέρνες τους. Στις γυναίκες φέρονται με με- γάλη ευγένεια. Οι άνδρες χαι- ρετώνται γαντω- μένοι.	Η χειραψία εί- νε θερμή και παρα- τεταμένη. Εί- νε άπαραίτητο να βγάλη κανείς το γάντι για να χαιρετήση.	Ο άνώτερος δι- νεί πρώτος το χέρι στον κατώ- τερο. Η γυναι- κά πρώτη στον άνδρα. Οι άν- δρες βγάζουν πάντα το γάντι όταν πρόκειται να χαιρετήσουν. Για τις γυναίκες δεν είναι υποχρε- ωτικό.	Η χειραψία δεν συνήθει- ται στους άνα- τολικούς λαούς. Χαιρετούν με το χέρι, μόνον όταν βρίσκον- ται μεταξύ Ευ- ρωπαίων.
ΧΕΙΡΟΦΙΛΗΜΑ	Επίσης έντελώς αυτή ή έπίσημη συνήθεια είναι στον Νέο Κό- σμο και το χει- ροφίλημα.	Και στην χώρα αυτή ή έπίσημη συνήθεια είναι καθόλου το χειρο- φίλημα.	Όχι πολύ συν- θιμισμένο. Η πα- λιά έθιμοσυνή- θεια θεωρούσε ή ποχρτωτικό για τις κυρίες.	Ένας άνδρας μπορεί να φιλήση το χέρι μιας κυ- ρίας, όχι όμως μιας δεσποινί- δος.	Πολύ λίγο συν- θιμισμένο. Ιδίως μεταξύ των κό- κλων της παλαιάς χριστοκρατίας. Υποχρεωτικό ά- πέναντι των γυ- ναϊκών.	Στη χώρα των Ισπανών αντίθε- τως το χειροφι- λημα είναι όπο- χρεωτικό άπέν- αντι των γυναι- κών.	Και στις χώρες αυτές το χειρο- φίλημα των γυναι- κών είναι έν- τελώς άσυνήθη- στο.	Η συνήθεια εί- νε άγνωστή στους άνατολι- κούς λαούς.
ΓΕΥΜΑΤΑ	Οι Αμερικανοί τρώνε χωρίς ή- πισημοτήτα. Σε τραπέζι δεν ή- πάρχει τραπέζι- μάντιλο, αλλά μικρές κεντητές πετσέτες μπο- ρούν σε καθένα από τους συν- δαιτημούς. Ο καφές σερβίρε- ται από πριν στο τραπέζι. Η ευ- γένεια για ένο- πρ άσκεκλημένο άπαιτεί να μην δείξω δατόελο το πιάτο του.	Οι Άγγλοι εί- νε πολύ τυπικοί στην φαγητό. Σε όλες τις τάξεις ιππότητων με γάλη προσοχή για να καθίσουν στο τραπέζι. Γρελλαινοίται ή πίσημη για τα θή και τα πολυ- τελή σερβίτσια στην άριστοκρα- τία οι άνδρες φο- ρούν σμύκιν και οι γυναίκες στο- λίζονται με τα καλύτερα κοσμή- ματά των.	Τα γεύματα δεν έχουν μεγάλη σημικότητα. Η κοδέσποινα σερ- βίζει πρώτα τους άλλους και τε- λευταία τον έαυ- τό της.	Η οικοδέσποινα σερβίρεται πρώ- τη και σερβίρε- ται από τους προσκεκλημένους της. Τα όργανα γευσίας γεύματα δεν έχουν καμιά έπίσημοτητα.	Οι προπόσεις εί- νε άπαραίτητες στα γεύματα. Οι προσκεκλημένοι τις άκούουν με βηρσκειυτική ελάδεια. Εκείνος που κάνει την προπόσι σηκών- νεται, χαμογε- λάει και κάνει μια υπόκλιση προς το μέρος ή κεντρον που θέλει να τιμήση. Ο τελευταίος όφεί- λει ν' απαντήσει αμέσως.	Καμιά έπίση- μοτητα στα γεύ- ματα, εκτός μό- νο στους κύ- κλους της πα- λαιάς άριστοκρα- τίας.	Οι Σκανδιναβοί τρώνε στις 8 το πρωί, στις 4 το άπόγευμα και στις 8 το βράδυ. Έπειτα από κά- θε πιάτο, οι προ- σκεκλημένοι ευ- χαριστούν τους οικοδέσποτες: «Ευχαριστούμε για την καλή τροφή». Το ίδιο κάνουν και τα παιδιά στους γε- υμας των.	Οι Μουσουλμά- νοι όταν θέλουν να γευματίσουν ένα έσθον, δια- λέγουν το κα- λύτερο κομμάτι και το πο- ρρωσιάζουν με τα χέρια τους.
ΓΑΜΟΙ	Μόνον ο θρη- σκευτικός γάμος τελείται με έπι- σημοτήτα. Συνη- θέστερα, δεν ή- πακολουθεί δε- ξίωση στο σπίτι. Οι άνδρες δεν φορούν τη βέρα. Οι γυναίκες, ό- μως, είνε υπο- χρεωμένες να την φορούν πάντοτε.	Ο γάμος παν- γυρίζεται χωρίς μεγάλη πομπή. Σύμφωνα με μια παλιά συνήθεια κρεμούν στα σύ- τοκίνητα που με- ταφέρουν τους νυμφικούς δια- κόσμους διά- φορα έτερόκλητα πράγματα: σχι- σμένα παπού- τσια, σκούπες, τενεκέδες κ.τ.λ. για γούρι.	Ο θρησκευτικός γάμος γίνεται με μεγάλη έπίσημο- τητα. Έπακο- λουθεί δεξίωση, χορός και δια- σκεδάσεις, άκό- μη και στις λαϊ- κές τάξεις.	Στις μεγάλες πόλεις ο γάμος γίνεται στο μέ- γαρο της έπισκο- πής. Με την ευ- καιρία αυτή μοι- ράζουν άφθονα γλυκά στους προσκεκλημένους.	Η νύφη στολίζε- ται με πολλά μυρτιά. Οι γα- μοί γίνονται με μεγάλη τυπικό- τητα. Με την πε- ρίθαλψη στρατιω- τική θα μπορού- σε να πη κα- νείς προκειμένου για τη χώρα αυτή.	Ο γάμος γίνε- ται στην έκκλη- σία χωρίς πομπή. Έπειτα από κά- θε διασκεδάσει στο σπίτι του γα- μού όπου συν- τρέφονται οι συγγενείς και οι φίλοι.	Ο γάμος γίνε- ται στην έκκλη- σία χωρίς πομπή. Έπειτα από κά- θε διασκεδάσει στο σπίτι του γα- μού όπου συν- τρέφονται οι συγγενείς και οι φίλοι.	Η τελετή του γάμου εί- νε πολύ σημική και δι- αφέρει από τη μια νύφη στην άλλη. Στις μου- σουλμανικές χώρες ή νύφη στην νύφη δεν νυμφί- ζει από πριν το μνηστήρα της. Σε ή μερικούς λαούς, ο σύζυ- γος κλέβει ή κομμάτια της νύφης που θέλει να πάρη.
ΠΕΝΘΗ	Ο νεκρός μετα- φέρεται στην έκ- κλησία. Κανείς δεν πηγαίνει στο σπίτι στο μεταξύ του θανάτου και της ταφής δια- στήμα. Οι δια- βάτες άποκαλύ- πτονται εμπρός στη νεκρική πο- μπή.	Ο ένταφιασμός είνε άπλος και σύντομος. Οι συγγενείς και φί- λοι ακολουθούν μετα σε ατάκτι τάση. Οι δια- βάτες άποκαλύ- πτονται εμπρός στη νεκρική πο- μπή.	Η έγκορρά γίνε- ται από το σπίτι του νεκρού. Οι οικείοι του κρα- τούν βαρύ πέν- θος. Για τους άλλους συγγε- νείς, το πένθος παραίει άπαρα- ήρητο σχέδον.	Ο νεκρός μετα- φέρεται άμέσως στην έκκλησία. Τυπικά συλληπη- τήρα χωρίς βο- ρεωδεις έκδη- λώσεις. Οι δια- βάτες δεν άπο- καλύπτονται έ- μπρός στο φέρε- τρό.	Ο νεκρός μετα- φέρεται άμέσως στην έκκλησία. Τυπικά συλληπη- τήρα χωρίς βο- ρεωδεις έκδη- λώσεις. Οι δια- βάτες δεν άπο- καλύπτονται έ- μπρός στο φέρε- τρό.	Η νεκρική άκο- λουθία ψάλλεται μεσα στο δωμά- τιο του νεκρού. Μόνον οι άνδρες ακολουθούν τέ- φερτρο.	Το πένθος πε- νάει άπαραήρη- το σχέδον. Συνη- θέστερα κείνουν το σώμα του νε- κρού. Στα νε- κροταφεία δεν ή- πάρχουν ούτε σταυροί, ούτε μνημεία. Οι τά- φοι έξασφινζον- ται κάτω από το άσθ.	Οι άνδρες άφή- νουν τα μαλλιά και τα γενειά- τους να μεγα- λώνουν. Οι γυ- ναίκες δεν βγαίνουν καθό- λου έξω. Δεν ή- πάρχει έπίσημη πένθος ένδυ- μα. Οι Περ- σιανέζοι άναγ- νίζουν το θά- νατο ενός οί- κείου των χό- μολώνοντας για να μην κείνουν το συνοπλήτη τους να λυπη- θώ.

Τρεις καρδιές

«Όταν ο νέος πέρασε δλο το δρόμο, που τόν σόλιζαν δεξιά κι' αριστερά πασχαλίες, βρέθηκε σε μία μικρή πλατεία. Μπροστά του άνοιγαν τρεις δρόμοι.

Στη γωνία του κάθε δρόμου στεκόταν κι' από μία κόρη.

Η πρώτη ήταν ξανθιά, η δεύτερη μελαχρινή κι' η τρίτη καστανή. Η ξανθιά είχε γαλανά μάτια, η μελαχρινή πράσινα κι' η καστανή μαύρα.

Η πρώτη κρατούσε στο χέρι ένα μικρό μπουκέτο βιολεττές. Η δεύτερη είχε βάλει στο κοράκι της ένα μπουκέτο γαυροφάλλα. Και η τρίτη κρατούσε ανάμεσα στα δόντια της ένα τριαντάφυλλο κόκκινο σαν το αίμα!

Η πρώτη είχε περήφανη κορμοστασιά. Η κυριολεκτική ολιγοπία της είχε παρθενική χάρη. Τό βλέμμα της ήταν άδολο, τό μέτωπό της άγνο και τό πρόσωπό της είχε τό λεπτότατο και σεμνό χρώμα της ντροπής.

Η δεύτερη ήταν ψηλή. Τό μέτωπό της κορμί είχε κάποιο αριστοκρατικό μεγαλείο. Τα μάτια της έλαμπαν παράξενα και τό δροσερό πρόσωπό της φαινόταν σαν να φρικιούσε από τόν πόθο.

Η τρίτη ήταν κοντούλα, πεταχτή, χαριτωμένη. Τό κορμί της λυγίσε με προκλητική χάρη. Τα μάτια της ήταν φλογερά από τήν ήδυνάθεια και η έκφραση του προσώπου της είχε κάτι τό παθητικό, κάτι τό φιλάρεσκο, τό σατανικό.

★

Η πρώτη κόρη είπε στο νέο:

— Είμαι η μνηστή σου! Είμαι εκείνη που σε καρτερεί δειλά, κι' υπομονετική απ' τόν καιρό που η ντροπική καρδιά της χτύπησε στο άκουσμα κάποιας άγνωστης και μυστικής φωνής.

«Είμαι εκείνη που ανατριχιάζει και μόνο όταν σε συλλογιστή και που θα παραδοθώ στο νικητή της κόκκινης απ' τη ντροπή, με φοβισμένο χτυποκαρδί. Είμαι εκείνη που θα σε σκέπη πάντα με τήν εύλαβη αγάπη της και τη θερμή σφοδρή της. Δική σου είναι η ψυχή μου. Σίμαι η πίστη σου συντρόφισσα στο δύσκολο και κουραστικό δρόμο της ζωής. Εγώ θ' άφορνίζω για τό σπύτι σου, εγώ θ' αναστήσω τά παιδιά σου, τά παιδιά μας που θα κάνουν πιδ ζωνάτη τήν ένωση μας.

»Είμαι η μνηστή σου, νέε!... θά σ' αγαπώ πάντοτε πιστά, είλι κρινά.

★

Μίλησε κατόπιν η δεύτερη κόρη κι' είπε τού νέου:

— Είμαι η φίλη σου! Είμαι εκείνη που σε περιμένει με περιέργεια απ' τόν καιρό που γνώρισε τις χάρεις αυτού του κόσμου. Είμαι εκείνη που φέγγεται από έρωτα όταν συλλογίζεται τά γερά σου, τά σιδερένια μπράτσα σου. Είμαι εκείνη που θα σου δώρη μιάς στιγμής ευχαρίστηση, μαζί μ' ένα μικρό μέρος της καρδιάς της.

»Είμαι η συντρόφισσα τού γλυκού σου, είμαι εκείνη που θα σε φαιδρώνη όσο καιρό θα βαστάξη η πρόσκαιρη ένωση μας.

»Είμαι η φίλη σου, νέε... θά σ' αγαπήσω για λίγον καιρό!...

★

Και είπε τέλος κι' η τρίτη κόρη τού νέου:

— Δεν είσαι ούτε η μνηστή σου, ούτε η φίλη σου. Είμαι εκείνη που δεν σε περιμένει ποτέ, επειδή ποτέ δεν χτύπησε η καρδιά της. Είμαι εκείνη που γελάει από οίκτο όταν σε βλέπει με τό νού της, είμαι εκείνη που σε κοροϊδεύει πάντα, Εσένα, τόν ταπεινό της σκλάβο. Είμαι εκείνη που θα προσποιηθώ ότι σ' αγαπάει, ενώ κατά βάθος σε απειδιάζει, σε μισεί.

»Είμαι εκείνη που θα σε βασανίση πάντα με τις ιδιοτροπίες και τις απαιτήσεις της, που θα σε κάνει να λυώνης και να μαραινώσαι από αγάπη, χωρίς να μπόρεσης να συγκινήσεις μία κορδιά της καρδιάς της.

»Γιατί δεν έχω καρδιά. Είμαι η γυναίκα της μιάς και μόννης νύχτας....

»Είμαι η εφήμερη συντρόφισσα σου, που θα σε κουρεύλιαρη και θα σε απατάρη όσον καιρό θα βαστάξη η κρυφή μας ένωση.

»Είμαι κάποια που δεν έχει όνομα... Ποτέ μου δεν θά σ' αγαπήσω!...

★

Ο νέος κύτταξε με προσοχή και τις τρεις κόρες.

Η πρώτη έπεσε σε μία πέτρα κι' άρχισε να κλαίη πικρά.

Η δεύτερη ανασήκωσε μ' αδιαφορία τούς ώμους της και ξεκίνησε σιγά σιγά να φύγη.

Η τρίτη άφησε κάτι τρελλά κι' αδιάντροπα γέλια κι' άρχισε να τρέχη. Ο νέος έτρεξε σαν τρελλός από πίσω της. Τη θερμοκρασία καλούσε να σταθή λίγο, να της πη τό πόσο τήν αγαπούσε, να της πη πως η ζωή του ολόκληρη της άνηκε, πως τήν ελάτρευε τρελλά, πως μόνον αυτή τόν είχε γοντεύσει....

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

♦♦

Με τη βοήθεια τού πάγου

Πρό όλιγων έτών, κάποιος πλούσιος πελάτης αγόρασε ένα τεράστιο άγαλμα, έκτεθειμένο στο δεύτερο πατώμα μιάς ιδιωτικής «Εκθέσεως τέχνης» της Νέας Υόρκης. Όταν όμως έφθασαν οι άνθρωποι του γιά να τό παραλάβουν, έξακριβώθηκε ότι, μετά τήν εγκατάστασή του άγάλματος, είχαν γίνει διάφορες διαρρυθμίσεις τού κτιρίου, κι' έτσι τό πελώριο καλλιτέχνημα δεν χωρούσε πιά να περάση από πουθενά γιά να κατεβή στο ίσογειο. Άφου σκέφθηκε πολύ, ο διευθυντής της Έκθέσεως βρήκε μιά λύσι. Παράγγειλε να τού φέρουν πολλές μεγάλες κολώνες πάγου κι' έστρεψε μ' αυτές ένα ψηλό κανονικό σωρό, πουψτανε απ' τήν επίφανεια τού δρόμου ως τό παράθυρο τού δευτέρου πατωματος. Έπειτα σκέπασε τό άγαλμα με πανιά, τό έβγαλε απ' τό παράθυρο και τό τοποθέτησε πάνω στο σωρό. Καθώς η ημέρα ήταν ζεστή, ο πάγος έλυνεως γρήγορα... και τό άγαλμα κατέβηκε σιγά σιγά και με ασφάλεια ως τήν επιφάνεια τού δρόμου!

ΤΡΩΤΕ ΓΡΑΣΙΔΙ!

Τά βρεπτικά συστατικά του

Με τόν πολεμικό υποσιτισμό, έγινε μεγάλη κατανάλωση τεχνητών βιταμινών σε χάρτια ή σε σταγόνες — ιδίως γιά τά παιδιά. Δεν άρκούσαν όμως βέβαια οι βιταμίνες αυτές, λίγες σχετικώς, γιά τόσα έκατομμύρια ανθρώπων που υπέφεραν από άβιταμίνωση. Έ, λοιπόν, όλοι αύτοί θα μπορούσαν να βρουν άσθονες βιταμίνες, έντελώς δωρεάν, άποταμειυμένες απ' τη Φύση στο κοινό, στο ταπεινό γρασιδί!

Πρό έτών, είχε έξακριβωθί απ' τούς επιστήμονες ότι τό γρασιδί περιέχει διάφορα βρεπτικά συστατικά: καρωτίνη, ασθεότιον, θειαμίνη, ριμποφλαβίνη, νιασίνη, βιταμίνες Β και Γ... Ο κόσμος που διάβασε τήν είδηση αυτή στις έφημερίδες, ένθουσιασθηκε. Θά μπορούσε επί τέλους να έξασφαλίση άρκετές βιταμίνες στη διατροφή του, έντελώς άνέξοδα! Δεν θάταν πιά άναγκασμένος να τις ακριβοπληρώνη στα φαρμακεία, όταν υπέφερε από άποβιταμίνωση. Κάθε άνθρωπος θα εύρισκε άσθονες βιταμίνες στον κήπο του ή στο διπλανό χωράδι...

Άλλά τά μεγάλα εργοστάσια τεχνητών βιταμινών, που δεν έννοούσαν βέβαια να χάσουν τά κέρδη τους, άρχισαν νιάν αντίθετη και έντονη προσπάθεια. Διακήρυξαν ότι τό γρασιδί έχει παρά πολλές ίνες κι' είναι συνεπώς ακατάλληλο γιά τό ανθρώπινο στομάχι, ότι περιέχει πολύ νερό, ότι έχει άσχημη γεύση, ότι δεν υπάρχουν στα έντερα τού ανθρώπου οι κατάλληλοι μικροοργανισμοί που θα συντελούσαν στη χώνευση του... Τόνισαν τέλος τόν κίνδυνο να φάη κανείς κατά λάθος και χόρτα βλαβερά άνακατεμένα με τό γρασιδί.

Όστόσο οι ίδιοι αύτοί αντίπαλοι τού γρασιδιού έξεθειάζαν τό σπανάκι, τό σέλινο, τό μαρούλι, τό λάχανο, κλπ. Κι' όμως δλ' αυτά τά χορταρικά θάπρεπε, κατά τήν κοινή λογική, να παρουσιάζουν τά ίδια μειονεκτήματα με τό γρασιδί. Άλλά οι ένδιαφερόμενοι τά συνιστούσαν, ακριβώς γιαντί δεν είναι άσθονα και εύκολοεύρετα σαν έκείνο.

Έν τώ μεταξύ έφτασε ο πόλεμος, πριν άκόμη ξεκαθαρισθί ποιά απ' τις δυο άπόψεις ήταν ή σωστή. Κι' έτσι τά έκατομμύρια τών Ενωπαίων δεν πρόλαβαν να μάθουν και να έκμεταλλευθούν τά πολύτιμα συστατικά τού γρασιδιού.

Στό τελευταίο τεύχος ενός άμερικανικού ύγιεινολογικού περιοδικού κάποιος Φράνκ Ρόζ περιγράφει περίοφια και πειστικώτατα πως βεβαιώθηκε γιά τήν βρεπτική αξία τού γρασιδιού. Η γυναίκα του είχε άρρωστήσει. Έταχε από άτονία, στομαχικές διαταραχές, δυσκοιλιότητα, πονοκεφάλους, ζαλάδες. Ο γιαντρός της συνέστησε να πάρη διάφορες βιταμίνες. Άλλά ο σύζυγος ήταν άνέργος τότε και δεν είχε τά μέσα να τις πληρώσει. Θυμήθηκε λοιπόν όσα είχαν γρασθί γιά τις βιταμίνες τού γρασιδιού κι' άποφάσισαν με τη γυναίκα του να δοκιμάσουν.

Έκοψαν φρέσκο και καθαρό γρασιδί, τό καθαρίσαν με προσοχή απ' τά άλλα άγριοχόρτα, τόπλυναν καλά, τό φιλόδοψαν και τό ανακάτεψαν με τή σαλάτα τους. Διαπίστωσαν τότε με έκπληξη ότι, αντί να της χαλάη τη γεύση, της έδινε άπεναντίας ένα καινούριο και περίφημο άρώμα.

Έπειτα απ' τήν επιτυχία αυτή, άρχισαν να προσθέτουν κατά διαφόρους τρόπους γρασιδί στο φαγητό τους: Τόρριχναν στο βραστό κι' εύρισκαν ότι τό έκανε νοστιμώτερο. Τό ζέρισαν στον ήλιο, τό κοπάζαν κι' ανακάτεψαν τη σκόνη του στις σούπες, στο σπιτικό ψωμί, στα ζυμαρικά. Ανακάλυψαν έτσι, ότι δεν υπήρχε σχεδόν φαγητό, που να μην καλύτερευη στη γεύση και στην περιεκτικότητα βιταμινών, με τήν προσθήκη γρασιδιού.

Έπειτα από μερικές βδομάδες, όλες οι έννοχλήσεις της κυρίας πέρασαν τελείως κι' απέκτησε μιά πρωτοφανή ζωτικότητα. Άλλά κι' ο σύζυγος επίσης παρατήρησε μιά φανερά καλύτερησι της υγείας του. Ένοήθη περισσώτερη ένεργητικότητα, κουραζόταν πιδ δύσκολα...

Τά θαυματούργα αυτά άποτελέσματα έκούσαν τούς δυο σύζυγους να προσοδεύουν πιά νιωνίως στη διαίτα τους τό γρασιδί.

Δεν θά χάσετε τίποτε, άν δοκιμάσετε και σείς. Τό πείραμα δεν θά σας στοιχίση πεντάσα. Κι' άν δεν σας ώφέληση, δεν πρόκειται να σας βλάψη.

Τό «μάτι τού γερακιού»

Όταν θέλουμε να πούμε γιά έναν άνθρωπο πως έχει καλή όραση, λέμε συνήθως πως έχει «μάτι γερακιού». Άλλά πόσο ακριβά βλέπει τό γεράκι! Τά πείραματα που έγιναν στο πτηνολογικό ίνστιτούτο τού Σαιν Λιούις απέδειξαν ότι τό γεράκι διακρίνει καθαρά ένα ολόλευκο περιστέρι σε άπόσταση χιλίων μέτρων. Στην ίδια άπόσταση έχρωρίζει επίσης τό κατάνυρα φτερά ενός κόρακα.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

22ον

Η Λωράνς τήν έφίλησε στο πρόσωπο. — Θά πάμε προς τό θάνατο, Γκριόσιλ, της είπε, κι' ίσως σε κάτι πιο τρομερό. Άκομη και νικώντας, μπορεί να πέσωμε θύματα!

— Θά σώσωμε όμως τη ζωή... — Τού Ζάν. Ναι! Άν ξερωμε να πεθάνωμε...

— Πάμε, Λωράνς! Η ώρα περνά!

Η Παίλι άνοιξε τήν πόρτα. Η Γκριόσιλ πέρασε πρώτη. Πλησίασε τόν Σαμπο, που κάπνιζε ένα τσιγάρο, καθισμένος σε μιά καρέκλα. Βλέποντάς τήν, ο νέος σπύρηκε, πέταξε τό τσιγάρο του κι' ήταν έτοιμος να τήν ρωτήρη σε τι μπορούσε να της φανή χρήσιμος.

Έξαφνα έκείνη τού έπιασε με τό ένα μόνον χέρι της τό δικό του, τό έσφιξε κι' είπε ψυχρά: — Μη βιάζεστε λέξι! Μη φέρετε άντίσται! Ένεργούμε γιά τό καλό τού Σαινκλαίρ!

Ο νέος είχε σαστίσει. Η Γκριόσιλ έπωφεληθηκε, γιά να τόν δέση χειροπόδαρα και να τόν φιδώση. Έπειτα τού είπε, ξεπλύνοντάς τόν σε μιά γωνία της καμπίνας: — Μετρήστε ως τά χίλια, Σαμπο. Όταν τελειώσετε, θά μπορούστε εύκολα να έλευθερωθείτε. Άν έρθη κανείς πριν τελειώσετε τό μέτρημα, μη κινηθήτε καθόλου, ώστε να μη σας αντίληφθί... Είναι γιά τό καλό τού Σαινκλαίρ!

Η Λωράνς ήταν έτοιμη. Βοήθησε τήν Γκριόσιλ να φορέση γρήγορα τις γούνες. Στη γέφυρα, ο πλοίαρχος Σαινσέρ παρακολουθούσε ό,τι γινόταν στην ζήρα. — Σιωπή! μουρμούρισε η Λωράνς, σφιγνόντας τό χέρι της Γκριόσιλ.

Ο άδωμάτικος τούς γύριζε τήν πλάτη. Η Γκριόσιλ σήκωσε τά χέρια της και τό κουνήσε πάνω απ' τό κεφάλι της. Ήταν τό σύνθημα, που είχαν συμφωνήσει με τόν Ρόμσκι. — Αμέσως δυο άνθρωποι άρχισαν να εργάζωνται γύρω από ένα αεροπλάνο, που βρισκόταν λίγο παράμερα απ' τά άλλα. Οι τροχοί του άντικαταστάθηκαν αμέσως με πλωτήρες. Καί τό Ρ. Σ. 3 γυμνάστηκε πάνω στην ή σιχη θάλασσα.

— Μπα! Τι κάνει αύτός έκεί; φώναξε ο Σαινσέρ. Εί! Ρόμσκι!... Πού πάτε; — Αποπλάνω περάσε κολιπά σχεδόν απ' τό υποβρύχιο. Δεν χρειάστηκε καν να σιματήση. Η Λωράνς κι' η Γκριόσιλ άρπάχθηκαν με εύκρινσία απ' τό άριστερό φτερό. Κοι, μερικές στιγμές άργότερα, ήταν καθισμένες στις άδειανές θέσεις, πίσω απ' τόν Ρόμσκι.

Ο Σαινσέρ είχε μείνει άπολιθωμένος απ' τήν κατάπληξι, ενώ απ' τήν ζήρα άντηκούσαν φωνές δυνατές. — Όταν είδε τό Ρ. Σ. 3 να χάνεται στο σύννεφα, φώναξε: — Μα είναι τρελλές!... τρελλές!...

Πόνος άνέκφρατος ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του. Έσφιξε σπασμωδικά τά χέρια τού Λουρμέλ, που στεκόταν κοντά του, και τού είπε με φωνή τρεμουλιαστή: — Μαντέψτε τώρα! Πηγαίνουν στον Έωσφόρο! Πηγαίνουν προς τη θυσία, γιά να με σώσουν, γιά να μάς σώσουν όλους! Ω, άν νικήσωμε, δεν θά μπόρεσω να ζήσω, έπειτα από μιά νίκη που θά τήν έχη διεκδικήσει η ήρωική θυσία δυο γυναικών!

Γύρισε στους άλλους και πρόσθεσε, με μιά τρομερή ήρεμια: — Ό,τι και άν πρόκειται να κάμουν η Λωράνς, η Γκριόσιλ κι' ο Ρόμσκι, δέ, αλλάζουν καθόλου τά σχέδιά μου. Θά ξεκινήσω στις 9 ακριβώς. — Ζήτη ο Σαινκλαίρ! φώναζε κάποιος.

Αντίκρινε μιά θύελλα από ζητωκραυγές. Ο Νυκτάλως συνέδεσε τόν Λουρμέλ ως τό υποβρύχιο και ψιθύρισε, σφιγνόντας του τό χέρι: — Καλή τύχη, φίλε μου! — Ένα τέταρτο άργότερα, τό «Ουπεραλ» ξεκίνησε. Στις 9 ο Σαινκλαίρ είπε στον διοικητή τού σταθμού: — Ό,τι κι' άν συμβή στη Λωράνς και στη Γκριόσιλ, ο Έωσφόρος δεν θά μπόρεση να τήν υπνηλιώη και να μάθη τά μέσα που θά μεταχειρισθώμε γιά να νικήσωμε, γιαντί τό έξορμε μόνον εγώ, έσείς και ο Λουρμέλ.

— Ασφαλώς! Οι εργάτες που έφτιασαν τά μεταλλίνα κουτιά και έφθισαν στα σκάφανδρα, εργάστηκαν με τήν επίθλωση μου, έτσι ώστε δεν μπορούσαν να καταλάβουν τη σημασία και τό σκοπό της εργασίας. Βεβαιώθηκε έπειτα εγώ ο ίδιος ότι κάθε σάκκος περιείχε τό σκάφανδρο του. Μόλις δοθή τό σύνθημα οι άνθρωποι μάς θά τό φορέσουν και θ' άνοιξουν τις στρόφιγγες... — Έν τάξει!... Θά ήμουν άπόλυτα ίκανοποιημένος τώρα, άν η Λωράνς και η Γκριόσιλ δεν είχαν τήν ηρωική τρέλλα να άμφιβάλλουν γιά τήν επιστημονική ιδιορμία τού Λουρμέλ και γιά τό καλό μου άστρο!

Όλα ήταν έτοιμα. Τά πληρώματα τών αεροπλάνων είχαν τήν έξής κατανομή: Στο Ρ. Σ. 4 ο Σαινκλαίρ, ο πλοίαρχος Ζιράρ, ο διοικητής τού σταθμού Όλντα, ο Κορρά κι' ο Πιλού. Στο Ρ. Σ. 2 ο πιλότος Ντυποι, ο Αίμάρ, ο Γκαρκέ κι' ο Μπερζ. Στο Ρ. Σ. 1 ο λοχαγός Μπερτόν, ο Μπομπάρ, ο Σουλαβί, ο Ντόπ κι' ο Κάρτερ. Όλοι ήσαν τις θέσεις τους. — Με τη βοήθεια τού θεού! φώναζε ο Σαινκλαίρ.

Οι έλικες άρχισαν να γυρίζουν και τά αεροπλάνα ξεκίνησαν προς τόν Πόλο.

Η άναχώρησι

Ο Σαινκλαίρ είχε παρακολουθήσει όλη αυτή τήν άστραλιά σκηνή.

— Τι τρέχει; είπε, γιαντί άνέβηκαν στο αεροπλάνο τού Ρόμσκι;

μια κατάκρησι. Η μοναδική άδυναμία που ήταν η φιλοδονία. Άγαπούσε τις γυναίκες κι' ήθελε να τόν αγαπούν κι' αυτές. Η Λωράνς έπήγαγε τώρα να τόν βοηθί, γιά να τού δώρη όχι τόν έρωτα, αλλά τό θάνατο, με τήν άπατηλή εμφάνισή τού έρωτος! Κι' έτρεφε από άνημπορησία, κάτω απ' τη ζεστή γούνα της.

Ο Ρόμσκι οδηγούσε τό αεροπλάνο με ήσυχία και ασφάλεια.

Έπί τέλους, τό Ρ. Σ. 3 κατέβηκε, βγήκε μέσα απ' τά σύννεφα που έκρυβαν τη γη και τούς πάνους.

— Τό φρούριο Βάρτεκ! φώναξε η Λωράνς.

Μακριά άκόμη, έλαμπε ένας φάρος.

— Άν δεν αλλάξη η ώρα τού ζηνήματος τού Γκλό, θά φτάσωμε όταν θά κοιμάται άκόμη, είπε η Γκριόσιλ.

Ο Ρόμσκι διάλεξε μιά κατάλληλη, έπιέση έκτασι, και προσγειώθηκε επίδεξια. Γύρισε έπειτα στις δυο γυναίκες, που είχαν σπκωθί κι' όλας όρθιες. — Είναι 2 και 20', τούς είπε.

Η Γκριόσιλ τόν έδεσε γρήγορα μ' ένα σχοινί και τόν έριξε στη θέση τού μηχανικού.

— Τι θά κάνωμε τώρα; ρώτησε.

— Θά κατεβούμε και θά προχωρήσωμε προς τό φρούριο! άπάντησε άποφασιστικά η Λωράνς. Ρόμσκι, φίλε μου, σάς εύχαριστώ με όλη μου τήν καρδιά!

— Τώρα μπορώ να πεθάνω! μουρμούρισε ο νέος άναστενάζοντας.

— Δυο γυναίκες διευθύνθηκαν προς τό φρούριο. Σαφνικά, τις έλυνε η λάμψη ενός προβάλεως, ακούσθηκε ένα σφύριγμα κι' έπεςε κάτι κοντά τους, πάνω στον πάγο: ένα μαύρο πράγμα, που άνοιξε άθρόυβα.

— Ένα βλήμα! είπε η Λωράνς, σταματώντας.

— Έχει μέσα ναρκωτικό άέριο! πρόσθεσε η Γκριόσιλ. Πώς δεν τό είχα προβλέψει!...

Δεύτερο βλήμα σφύριξε στον άέρα, έπεςε κάτι άνοιξε δίπλα τους. Έπειτα, έφτασαν και άλλα, γύρω τους και γύρω απ' τό αεροπλάνο.

Ένας πικνός καπνός τις τριγύρισε. Έχασαν τις αισθήσεις τους κι' έπεςαν ναρκωμένες.

Ένα δυνατό ρεύμα άέρος, που έρχόταν απ' τό φρούριο, διέλυσε τόν καπνό. Δέκα άνδρες με μάσκες βγήκαν από μιά πόρτα τού έξωτερικού τοίχου.

Είκοσι λεπτά άργότερα, η Λωράνς, η Γκριόσιλ κι' ο Ρόμσκι ήταν ξεπλωμένοι ο' ένα στο ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Γιατί θύμωσε ο Άνανίας

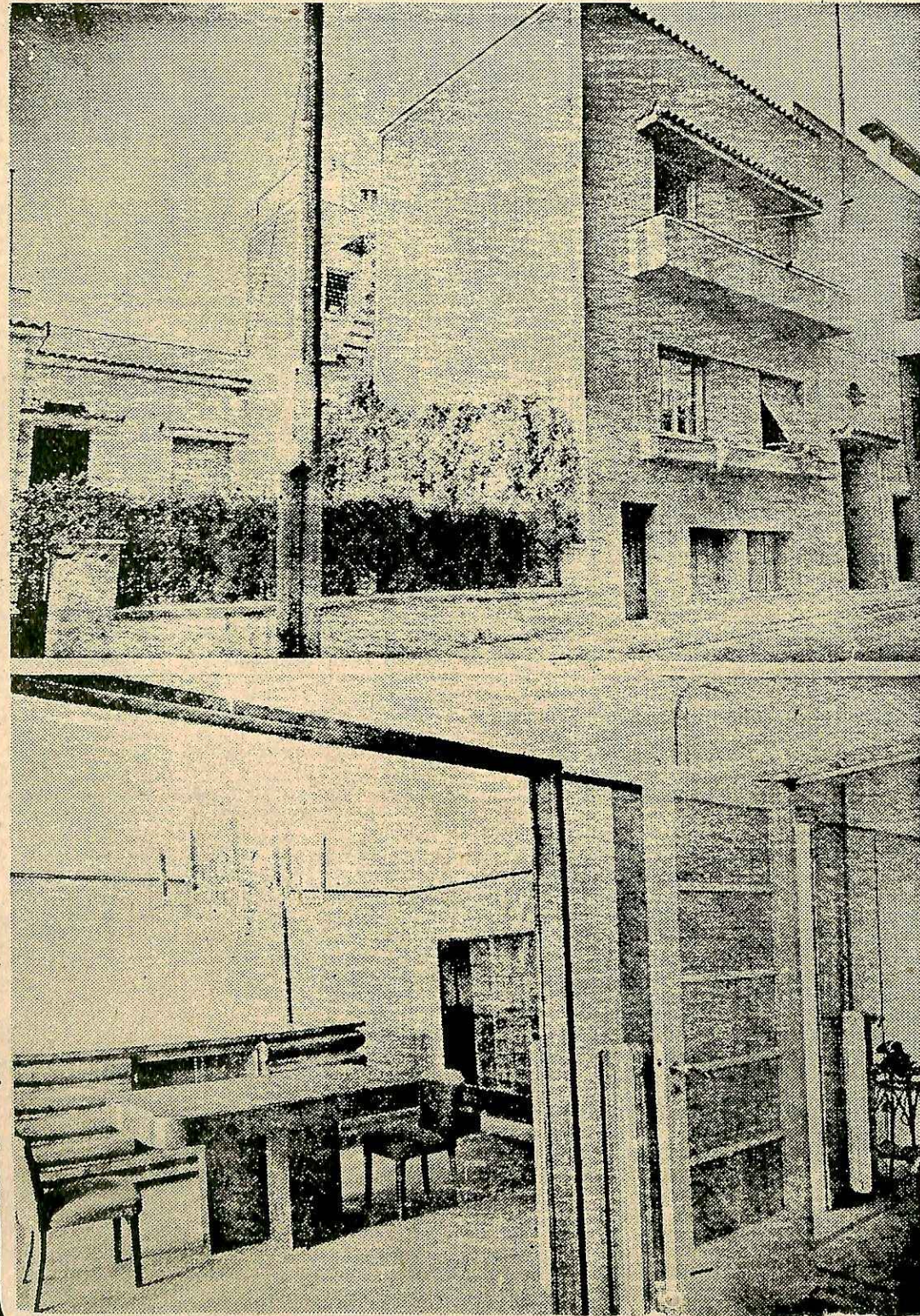
Ο κύρ Άνανίας τό «κοπανούσε» στην ταβέρνα κι' έφθασε στο σπύτι του τυφλά στο μεθύσι. Έκεί τόν υποδέχθηκε με συγχρητηρία ή μαμμή και τόν πληροφορήσε ότι έγινε γιά έβδομή φορά πατέρας. Τού έδειξε μάλιστα τό χαριτωμένο μωρό που κρατούσε στα χέρια της.

Ο κύρ Άνανιος όμως αντί να χαρή άγρίεψε κι' άρχισε να βλαστημάει τούς και ανθρώπους. Έβριζε τη γυναίκα του, τη μαμμή, τήν υπηρέτρια, κι' όλους... τούς κατοίκους τού πλανήτη μας! Με μιά λέξι έδειξε άφαντασι ή ανριότητα μπρος στο μωρό που τούδειχνε η μαμμή τυλιγμένο στο φακό. Παρ' όλιγο μάλιστα να χειροδικήση, να τή σπάρη στο έζυλο.

Τό πρωί της έπομένης ο κύρ Άνανίας είχε κάπως ουνέθει από τό τρομερό μεθύσι του και θημηθηκε τά πατρικά του καθήκοντα. Στάθηκε λοιπόν με καμιά μπρος στην κούνα, κύτταζε κάπως έσφραμισμένος τό μωρό και είπε: — Καλά... και πού είναι τό άλλο;

Ο καυμένος ο κύρ Άνανίας, μεθυμένος όπως ήταν, άγρίεψε γιαντί νόμιζε πως τού γέννησε η γυναίκα του δίδυμα. Είχε όη τό υιογέννητο... διπλό!...

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΑΝΩ: Η επί της οδού Κύπρου 17 παρά την Πλατεία Αμερικής, τριώροφος, αγορασθείσα υπό της Ένώσεως Συντακτών άντι 120.000.000 δραχμών, η όποια δα δόδη είς τόν πρώτον τυχερόν του ΛΑΧΕΙΟΥ.
ΚΑΤΩ: Τό έσωτερικόν ενός έκ των διαμερισμάτων της τριωρόφου.

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ λαθρεμπόρων

Τά φέρετρα με τους νεκρούς... από νερί.

Οί Αμερικανοί είνε περήφανοι γιά τά «μπουλντγκ» των τελωνείων των. Άλλ' εκείνο πού θα έπρεπε νά θαυμάση κανείς περισσότερο είνε ή επίσημη πολιτική των λαθρεμπόρων, πού αλλοιώνουν διαρκώς τά συστήματα, τίς μεθόδους καί τά μέσα πού χρησιμοποιούν. Καί, μ' όλο πού δεν είνε ασύλληπτοι, ή αλήθεια είνε ότι κατορθώνουν πάντα νά βρίσκονται ένα βήμα μπροστά από τους διώκτας των.

Από κάμποσο καιρό τώρα, κανένα ζωό, καί ιδίως τά σκυλιά καί οί γάτες δεν μπορεί νά βγύ στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, αν δεν υποβληθή προηγουμένως σέ... καραντίνα. Με απλούστερα λόγια, αν δεν εκτελέση, τή φυσική ανάγκη του μέσα σ' ένα ειδικό θάλαμο προωρισμένο γιά τό σκοπό αυτό. Γιά νά τό διευκολύνουν, τού δίνουν ένα δραστήριο καθαριστικό, πού δεν αφήνει τίποτε στον οργανισμό του καί τό καθαρίζει μέσα σέ λίγες ώρες.

Μέτρον υγιεινής: Κάθε άλλο, Άλλά πρίν από λίγο καιρό συνέβη τό εξής:
Μιά κυρία πού ερχόταν μ' ένα πορτογαλικό πλοίο είχε μαζί της ένα μεγάλο σκυλί, πού τó έφερε κοντά της με μιά αλυσίδα.

Η εξέτασις των άποσκευών της καί ή σωματική έρευνα πού της έγινε δεν απέδειξε τίποτε τó ύποπτο.

Άλλά, εσφινικά, ό «Φλίκ» — αυτό ήταν τó όνομα του σκύλου — λύγισε τά πισινά του πόδια καί... Η κυρία ώρμησε άμέσως πάγω του, φωνάζοντας του πώς αυτό πού έκανε ήταν άπρόεπια. Είχε μάλιστα τήν υπερβολική ευγένεια νά βγάλη τó μαντήλι της καί νά προσπαθήση νά μαζέψη τήν άκαθαρσία του ζωού...
Άλλ' αυτή ή υπερβολική της ευγένεια τήν κατέστρεψε. Γιατί οί τελωνειακοί υπάλληλοι υποψιάστηκαν άμέσως. Καί, χωρίς νά διστάσουν καθόλου, άρχισαν νά εξέταζουν τίς άκαθαρσίες. Καί δεν άργησαν ν' ανακαλύψουν εκείνο πού ζητούσαν: δύο χοντρούς αδάμαντες, βάρους πολλών καρατιών.

Άλλ' αυτή ή υπερβολική της ευγένεια τήν κατέστρεψε. Γιατί οί τελωνειακοί υπάλληλοι υποψιάστηκαν άμέσως. Καί, χωρίς νά διστάσουν καθόλου, άρχισαν νά εξέταζουν τίς άκαθαρσίες. Καί δεν άργησαν ν' ανακαλύψουν εκείνο πού ζητούσαν: δύο χοντρούς αδάμαντες, βάρους πολλών καρατιών.

Άλλ' όλα τά πράγματα έχουν ένα τέλος. Μιά μέρα, τά «μπουλντγκ» του λιμανιού της Νέας Υόρκης έκαμαν τήν Ιερόσυλία νά ψάξουν ένα φέρετρο. Καί ανέκάλυσαν μέσα ένα σωρό πράγματα, ως καί σάβδους γουσου άκούη.

Από τότε, ή μακάβρια αυτή βιομηχανία σταμάτησε.

Άλλά οί λαθρεμπόροι βρίσκουν άλλους τρόπους άπάτης πού δεν τους ανακαλύπτουν εύκολα οί τελωνοφύλακες.

Πώς, έξάφνα, θα μπορούσαν νά φαντασθούν πώς ένα σπαούνι ή μιά όδοντόπασα ή ένα μπουκαλάκι με μπριγιάντινη των πιο φημισμένων οίκων της Ευρώπης θα μπορούσαν νά κρύβουν στο έσωτερικό τους πολυτίμια αντικείμενα;

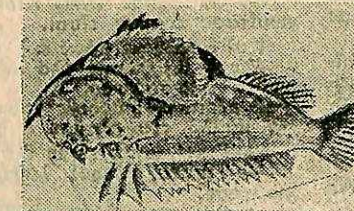
Γι' αυτό τήν παθαίνουν πολλές φορές όσο ν' ανακαλύψουν τήν νέα πονηρία των λαθρεμπόρων.

Κατρίνα
ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΝΕΙΑΤΑ, ΥΓΕΙΑ, ΩΜΟΡΦΙΑ
Ζητήστε τα επί μυστών
ΙΩΑΝ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ
ΤΗΛ. 33.801

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΨΑΡΙΑ του νοτίου ήμισφαιρίου

Ο «δανδής» της θαλάσσης των Κοραλλίων

Ο περίεργος κόσμος των υδροβίων καί αμφιβίων όντων, πού ζουν στις άκτές του «μεγάλου φράγματος» της θαλάσσης των Κοραλλίων, πρós τά βορειοανατολικά της Αυστραλίας, αποτελεί άνεμφισβήτητα ένα από τά μεγαλύτερα καπρίτσια της φύσεως.
Τά πιο τερατόμορφα καί άπείροτα ψάρια ζουν εκεί πλησί άλλά, πού ή άρμονία των γραμμών τους, ή σωματική τους διάπλασις, οί χρωματισμοί τους,

Τό «άκανθόψαρον», τó πιο τερατόμορφο ψάρι της θαλάσσης.

άκόμη ως κι αυτές οί κινήσεις τους, πού είνε προσεκτικές καί χαριτωμένες, προκαλούν τήν έκπληξι καί τó θαυμασμό. Θα έλεγε κανείς πώς ή φύσις θέλησε νά μετρήσει τίς δυνάμεις της στις θαλάσσιες αυτές καί γι' αυτό έφθασε άποφασιστικά στα δύο άκρα, της άποκρουστικής άσκημιάς καί της άπαράμιλλης ωραιότητας.

Στίς θαλάσσιες αυτές ζή τó «άκανθόψαρον» πού είνε ένα αληθινό τέρας, με τίς αναδιδιλούμενες πτυχές του κορμιού του, τó τερατώδες κεφάλι του καί τó πελώριο στόμα του.

Τό ψάρι αυτό, μ' όλο τó σχετικώς μικρό μέγεθος του, είνε τόσο τρομερό, πού καί μεγάλα

Ο «άκροβάτης» πού αναρριχάται καί χοροπηδάει με τή μεγαλύτερη ευκολία.

κάπη άκόμη φεύγουν μόλις τó αντίληφθούν νά πλησιάση.

Πάνω στη ράχη του έχει τριάντα μακρές καί σουβλερές προεξοχές, πού μοιάζουν σάν καρφία. Μόλις πλησιάση ένα άλλο ψάρι κάνει μιά περιστροφική κίνησι γύρω του καί τó καρφώνει με ένα ή περισσότερα από τά καρφία του. Ένα τρομερό θηλητήριο ξεκύνει τότε μέσα στο σώμα του θύματός του, πού κυριεύεται άπό δυνατόν σπασμό, σάν νά είχε δεχθή μιά εκκένωσι ισχυρού ηλεκτρικού ρεύματος.

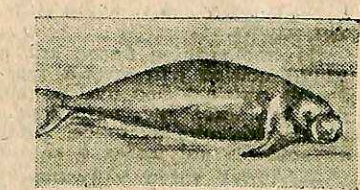
Τό «άκανθόψαρον» διαγράφει τώρα κύκλους γύρω από τó θύμα του καί παρακολουθεί με αληθινή ήδονη τήν άγωνία του. Αν είνε πεινασμένο τó τρώει. Δυσφορητικά, απομεκρύνεται, ευχαριστημένο γιά τó κατορθώμα του.

Στό άλλο άκρον, βρίσκεται ό όνιόκος, πού έχει άποκληθή «δανδής» της θαλάσσης των Κοραλλίων, γιάτί φαίνεται πώς ή φύσις έβαλε όλο της τó δυνατά γιά νά λαξέψη στήν έντέλεια τίς γραμμές του καί γιά νά τόν στολίση με τους καλύτερους συνδυασμούς χρωμάτων. Είνε ένα αληθινό όρε στούρημα. Οί κινήσεις του είνε κομψές καί χαριτωμένες, όπως ένας καλός πρέπαι κυριεύει νά βγαίνει νά κουνι τόν περιπατό του. Τά θηλυκά ψάρια

αυτού του είδους είνε άκόμη πιο χαριτωμένα. Θαλάσσιες γούσσες, πού σεριανίζουν με μιά κομψή νυχτέλεια, βέβαιες γιά τά θαυμαστικά βλήματα πού συγκεντρώνουν στο πέραςό τους...

Ένα άλλο περίεργο ψάρι της θαλάσσης των Κοραλλίων είνε ό «άκροβάτης», πού κάνει τίς άκροβατικές του έξω από τή θαλάσσο, γιάτί έχει τήν ικανότητα νά περπατά καί στήν ξηρά. Αναρριχάται με εξαιρετική ευκολία πάνω στις άποκρημες άκτές καί τά δένδρα, όπου παραμονεύει τά έντομα, γιά τά όποια φαίνεται ότι έχει ιδιαίτερη προτίμησι. Κάνει επίσης άλματα πού ξεπερνούν τó ένα μέτρο!

Τό ψάρι αυτό ζή σέ άρκετά μεγάλο βάθος κι' όταν θέλη νά βγύ στήν επιφάνεια στριφογυρίζει σάν αβούρα. Τό μοναδικό μάτι του βρισκεται πάνω σέ μιά άντέννα, πού τήν έκτινάζει έξω από τó κεφάλι του. Έτσι, όταν παραμονεύη τή λεία του πάνω σ' ένα δένδρο, κρύβει τó σώμα του άνάμεσα στα φύλλα καί αφήνει έξω μόνον αυτή τήν άντέννα — περι-

Τό «ντουκόνιο», πού διακρίνεται γιά τή μεγάλη στοργή πρós τά τέκνα του.

σκόπιο, πού δεν διακρίνεται καθόλου σχεδόν.

Ανάμεσα στα περίεργα ψάρια της θαλάσσης των Κοραλλίων είνε επίσης καί ένα αμφιβίο θηλαστικό, πού οί ιδανικές αυτές των περιοχών τó άποκαλούν «ντουκόνιο». Τό αξιοσημείωτο σ' αυτό τó ψάρι είνε ότι είνε... χορτοφάγο καί άνοζητεί έξω από τή θαλάσσο τήν τροφή του.

Τό μήκος του «ντουκόνιο» φθάνει τά δύο μέτρα καί τó βάρος του τó μισό τόνο.

Τά σισήματα στοργής καί άλληλεγγύης αυτών των ψαριών είνε αξιοθαύματα.

Οί θηλυκές κρατούν τά μικρά τους στο στήθος τους με δύο μακρά πτερύγια, σάν χείρια, πού έχουν κατω από τó κεφάλι καί, όταν αντίληφθούν ότι δεν μπορούν νά τά προστατεύσουν από έναν επικίνδυνό έχθρό, προτιμούν νά τó σκοτώσουν, παρά νά τ' αφήσουν στή διάθεσι του.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό αυτών των ψαριών είνε τó έξης: Όταν ένα «ντουκόνιο» πληγωθή από τó καμάκι ενός ψαρά, τά άλλα, συγκεντρώνονται όληγυρά του καί προσπαθούν νά τó σώσουν. Καί τó Ιδιο θα κάνουν άν άντι γιά ένα πληγωθών πέντε, δέκα ή καί περισσότερα. Οί κινήσεις δεν τά τρομάζει. Καί δεν έγκοτα, λείπουν ποτέ τους πληγωμένους συντρόφους των.

Οί ψαράδες της θαλάσσης των Κοραλλίων επωφελούνται από τó άσθημα αυτό άλληλεγγύης των «ντουκόνιο» καί, καθε φορά πού θα τύχη νά χτυπήσουν ένα άπ' αυτά τά ψάρια, είνε βέβαιοι ότι θα έχουν πλούσια συγκομιδή. Γιατί τά άλλα τρέχουν άμέσως γιά νά τó σώσουν καί πληρώνουν με τή ζωή τους αυτή τή συγκινητική άφοσίωσι τους.

Παρί γκορζαγκάν

— Ένα γκράμμα τὰ ντύσους εμένα ἀπὸ Ν. Τ. Κ. Ν. Α. Σ. Μ. Ι. Τ. Ο. Υ. Ν. Α. Τ. Η. Ν. Α. Σ. Π. Α. Μ. Ε. Ν. Α. Σ. Τ. Α. Μ. Π. Ο. Υ. Κ. — τσαμπουκ — τσαμπουκ ντου- λειά τὰ βρίσκουνε εμένα, ἔλεγε χα- ρούμενος ὁ Κιρκόρ στὴν Τακουίτσα του.

Κι' ἔτσι τὸ ζήτημα τῆς ἀνεργίας του θὰ ἐλύτο κατ' εὐχὴν.

Στὶς τοεῖς τὸν περιέμενε ἡ προί- σταμένη τῆς ἐπιτροπῆς, στὶς δυὸ κα- τεπλήσε ὁ Κιρκόρ, ἰδρωμένος κι' ἀ- λαφιασμένος.

— Σελᾶ ἀλέκ!
— Καλὸς τὸν Κιρκόρ.
— Χαϊδεμένο ἦκανες μπιλιέτο σου, γιάβρουμ!

— Ἐτοιμο εἶνε, Ἄϊντε, τὰ σὲ βολεύουνε ἐσένα σὲ μιὰ καλὴ ντου- λειά.

Ἦρσε τὸ σημείωμα ὁ Κιρκόρ, καὶ χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ τραβήξε γιὰ τὰ κεντοῖκα γραφεῖα τοῦ Παρί Γ. Κ. Ο. Ρ. Ζ. Α. Υ. Κ. Α. Ν., κοντὰ στὴν Ἀ- γία Εἰρήνη.

Ἡ προϊστάμενη ἔπρεσε καὶ πάλι μὲ τὰ μούτρα σὰ καροτιά της. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα σχεδὸν πού φέ- ρανε τὸν καφετὴν, πετάχτηκε σὰν νὰ τὴν δάγκωσε σκαρπιδός. Χτύπησε τὸ κουνουδί καὶ μπήκε ὁ κλητήρας.

— Ἀυάν! τρέχα γλήγκορα, γιά- βρουμ! τοῦ φώναξε. Ἐτῶσα Κιρ- κόρ σημείωμα λάτος, Ἀντί νὰ δώ- σω συστατικὸ μπιλιέτο ἔντωκα ἐ- κείνο τοῦ Σουτζουκιάν.

— Τοῦ σεροσερή!

— Ναί, μπρέ.

Ὁ Σουτζουκιάν ἦταν ἕνας Ἀμε- ρικανὸς ποὺχε πᾶθε παρακρούσι. Καὶ οἱ κυρίες ἀπ' τὸ Ν. Τ. Κ. Ν. Α. Σ. Μ. Ι. Τ. Ο. Υ. Ν. Α. Τ. Η. Ν. Α. Σ. Π. Α. Μ. Ε. Ν. Α. Σ. Τ. Α. Μ. Π. Ο. Υ. Κ. γιὰ νὰ τὸν στέλνανε στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ τὸν Βάλοιν' σ' ἕνα ψυχιατρεῖο. Δὲν ἦταν ἐπικίνδυνος τοελλός, ἀ- πλῶς μόνον νομίζε πως ἦταν ἡ μύ- τη του ἀπὸ υπαστουριά!

— Τρέχα τσαμπουκ — τσαμπουκ νὰ προστάξεις, γιάβρουμ, φώναξε πάλι ἡ προϊστάμενη.

— Ποῦ, μπρέ!

— Στὸ Παρί Γ. Κ. Ο. Ρ. Ζ. Α. Υ. Κ. Α. Ν., πρὶν ντύση ὁ Κιρκόρ τὸ μπιλιέτο τοῦ τοελλοῦ κι' ἔχει ταβα- τούρια καὶ ἱστορίες.

ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ
ΟΤΙ
1/2 ὥρα
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ
ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑ-
ΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗΝ
NELSON
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΕ-
ΛΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ
ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΟΝ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ

Ἐτρεξε ὁ κλητήρας ἀμέσως, ἀλ- λά δυστυχῶς, πολὺ ἀργά. Ἐν τῷ μεταξύ στὰ γραφεῖα εἶχε συμβῆ μιὰ κωμικοτραγικὴ σκηνή.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Παρί Γ. Κ. Ο. Ρ. Ζ. Α. Υ. Κ. Α. Ν., ἕνας ἀγαθὸς κι' ἀγαπητὸς ἄνθρωπος, ὅταν μπή- κε ὁ Κιρκόρ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γραμ- μα, τὸν δέχθηκε μ' ἕνα εὐγενικὸ χα- μούγελο.

— Κάθισε, παρακαλῶ.

— Φκοριστῶ, γιάβρουμ, εἶπε ὁ Κιρκόρ, καὶ μισοκάθισε σὲ μιὰ κα- ρέκλα.

Ὁ διευθυντὴς ἔβαλε τὰ γυαλιὰ του κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ. Εὐθὺς ὅμως ἄλλαξε ἔκφρασι τὸ πρόσωπό του. Κύτταξε κλειστά τὸν Κιρκόρ καὶ τοῦπε μὲ φόβο καὶ τρόμο:

— Εἰσαι ὁ Σουτζουκιάν;

— Ὄχι, μπρέ, ἐγὼ Κιρκόρ, Τα- κουίτσας ἀντρος εἰμαι.

Καὶ σηκώθηκε πᾶν ἐκπληκτός.

Μὰ ὁ διευθυντὴς ὅλο κι' ἀνησυ- χούσε περισσότερο. Κι' ὁ Κιρκόρ, πού πέρασαν διάφορες ὑπόνοιες ἀπ' τὸ μυαλό του ὥσπερ ἀγριεμένος:

— Γιατί, μπρέ, εἶπες ἐτσι ἐμένα;
— Τίποτα, ἀδερφέ, λάθος ἦκανα, ἡσυχάσε.

Καὶ συγχρόνως ἔρριχνε ἐρευνητι- κὰς ματιὰς στὸν Κιρκόρ καὶ τὸν ἑα- ναρώτησε:

— Κι' ὁ υπαστουριά;

— Τί λές, μπρέ;

— Ἡ μύτη σου ρωτᾶ.

Χλώμισε ὁ Κιρκόρ.

— Τί ἔχει μύτη μου;

— Τίποτα... εἶνε πολὺ ἐν τά- ξει, ἀλλὰ γιὰτὶ σοῦ καρφώθηκε ἡ ἰδέα πως εἶνε ἀπὸ υπαστουριά;

— Μπαστουριά — μαστουριά ὁ μύτη μου;

— Ἐσὺ ὁ ἴδιος τὸ λές αὐτό.

Ὁ Φουκαράς ὁ Κιρκόρ ἔφερε τα- ραγμένος τὸ χέρι στὴ μύτη του. Τὴν κουνούσε δεξιά, τὴν κουνούσε ἀρι- στερά, γοῦρλωσε τὰ μάτια του, ἀ- γρύψε κι' ἔξω φρονῶν φώναζε στὸ διευθυντή:

— Οὐλὲν σεροσερή τὰ λωλάνες ἐ- μένα; Ἀσε μπὲ μύτη μου καὶ ντιά- δασε γκράμμα πούθερα.

— Τὸ διάβασα, εἶπε ὁ διευθυ- ντὴς κι' εὐθὺς ἤρθε τὸ ἀκουστικόν, ζή- τησε τὸ ψυχιατρεῖο κι' εἶπε νὰ στεί- λουν ἀμέσως δυὸ νοσοκόμους. Σὲ κάμποση ὥρα ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήκαν δυὸ ψιλοὶ σὰν θηρία ἄνθρω- ποι, στοὺς ὁποίους ἔκανε νόημα ὁ διευθυντὴς.

Ποτὲ δὲν βρέθηκε σὲ δυσκολώτερη θέσι ὁ Φουκαράς ὁ Κιρκόρ. Κατά- πλεκτος κυττούσε μιὰ τοὺς δυὸ θεώ- ρατους ἀνθρώπους καὶ μιὰ τὸ δι- ευθυντὴ πού ἔλεγε:

— Προσέχετε, σὰς παρακαλῶ, γιατί τοῦ Κιρκόρ ἐφέντη ἡ μύτη εἶνε ἀπὸ υπαστουριά καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ τοῦ τὴν σᾶν κανεῖ!

Τότε πιά ξεερράγη ὁ Κιρκόρ κι' ἔντρομος ὥρμησε στὴν ἐξώπορτα, ἀλλὰ οἱ δυὸ γίγαντες τὸν γραπώσα- με γερά.

— Κάτσε φρόνιμα, γιατί θὰ σοῦ ἄμαε τὴ μύτη!

— Ἀυάν! Ἀυάν! Ντινὶνὶ ἱτανὶνὶ. Ἐγκῶ, μπρέ, τὴ ντικὴ σας τὰ φᾶω!

Τὸ γραφεῖο ἀναστατώθηκε, ἔγινε μεγάλο ταβатуρί καὶ πατιοντὶ. Εὐ- τυχῶς ἔφθασε ὁ κλητήρας ἀπ' τὸ Ν. Τ. Κ. Ν. Α. Σ. Μ. Ι. Τ. Ο. Υ. Ν. Α. Τ. Η. Ν. Α. Σ. Π. Α. Μ. Ε. Ν. Α. Σ. Τ. Α. Μ. Π. Ο. Υ. Κ. ὅλοι σκάσανε στὰ γέλια. Κι' ὁ Φουκαράς ὁ Κιρ- κόρ υπαίλιντισμένος, καὶ τσακισμέ- νος, ἔφυγε φαγουλεύοντας τὴ μύτη του.

— Βά!... Βά!... Μύτη μου λέει υπαστουριά ἐνκεῖ!... Τοελ- λοὶ ἄνθρωποι εἶνε, ἔορκιεμένους νὰ τοὺς ἰκάνω μὲ τὸν ἀπὴναντο!...

Σ. Ρ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικὴ ἄλυσσις

1) ΚΥΡΙΑ. 2) ΑΡΩΜΑ. 3) ΜΑΡΟΚΟ. 4) ΚΟΡΩΠΙ. 5) ΠΙΡΟΓΑ. 6) ΓΑΡΙΔΑ. 7) ΔΑΡΕΙΟΥ. 8) ΟΥΡΙΑ. 9) ΑΡΕΙΑ. 10) ΑΡΩΓΗ. 11) ΓΗΡΑΙΑ. 12) ΑΡΕΣΚΩ. 13) ΣΚΩΡΙΑ. 14) ΑΡΙΣΤΗ. 15) ΣΤΗΡΙΓΜΑ.

Τὰ πεπόνια

Δεκαπέντε. Πούλυνε στὸ πρῶτο σπῆτι 8, στὸ δεύ- τερο 4 καὶ στὸ τρίτο 2.

Ἡ σελίδω

Στὸ εἰκοστὸν πέμπτον φύλλο.

Ἡ ἀφαιρέσις

Μόνο μιὰ φορά. Γιατί, μετὰ τὴν πρώτη ἀφαίρεσι, μικραίνει ὁ μειωτέος κατὰ 21, συνεπῶς τὴ δεύτερη φορά δὲν ἀφαιρούμε καὶ πάλι τὸ 21 ἀπ' τὸ 21.000. 000.000, ἀλλὰ ἀπὸ μικρότερο ἀριθμὸ.

Ἀκρόεπτο

Παράθυρο.

Πάνω στὴν ἐφημερίδω

Ἄν σὰς χωρίξῃ μιὰ κλειστὴ πόρτα, κάτω ἀπ' τὴν ὁποία περνάει ἡ ἐφημερίδω.

Μιὰ πράξιν γλῶσσας

Ἡ γλῶσσα τῶν κωφαλάων, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ χειρνομίες.

Τὸ βούτυρο

Οὐτὲ μιὰ πεντάρα. Πλήρωσε 3 ὀκάδες, καὶ τόσο ἦταν πραγματικῶς τὸ βούτυρο, ἀδιάφορο ἂν εἶχε στὸ κέντρο του τὴν κοιλότητά.

Τὰ δυὸ ποτήρια

Καὶ τὰ δυὸ περιέχοντα τὴν ἴδια ποσότητα νεροῦ.

Τὸ ὑπερφυτικὸ παιδί

Τελείως ἄδύνατον. Συνήθως τὰ μωρά, στὸ πρῶτο ἔτος τῆς ζωῆς τους, τριπλασιάζουν τὸ βάρος πού εἶχαν ὅταν γεννήθηκαν. Ἄν λοιπὸν ἐξακολουθῆσθ τὸ παιδί ν' αὐξάνετο: μὲ τὴν ἴδια ἀναλογία, στὰ 11 χρόνια του θὰ πρέπη νὰ ζυγίσῃ περὶ τῆς 600.000 κιλά!...

Ἡ προτίμησις τοῦ κουρέως

Γιατί, ἀφοῦ θὰ ζυρίσῃ δυὸ πελάτες, θὰ πάρῃ τὰ διπλά χρήματα.

Τὸ φιλὶ τῆς νύφης

Αὐτὸ εἶναι ἄδύνατον. Πρὶν ἀπ' τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, ἡ νύφη δὲν ἔχει ἀκόμη σύζυγο, ἀλλὰ μόνον ἀρραβωνιαστικόν.

Τὰ ζάρια

Μὲ 6 τρόπους.

Ὁ βάνουσις διευθυντὴς

Τὸ ἴδρυμα εἶνε ὀφθαλμοτροφεῖο.

Τὸ πῆδημα

Θεωρητικῶς ναί, γιατί, ὅσο βρῖσκεσθε στὸν ἀέ- ρα, ἐξακολουθεῖτε συγχρόνως νὰ κινῆσθε πρὸς τὸ ἐμπρός, μὲ ταχύτητα ἰσὴ μὲ τοῦ τραινοῦ. Στὴν πρά- ξει, ὅμως, ἄλλοι παράγοντες προκαλοῦν μιὰ μικρὴ διαφορά.

Μὲ 4 τεσσάρια

1) 44 διὰ 4 οὐν 4 ἰσον 15.
2) 44 πλὴν 4 διὰ 4 ἰσον 10.
3) 4 οὐν 4 φορές 4 διὰ 4 ἰσον 5.
4) 4 οὐν 4 πλὴν 4 διὰ 4 ἰσον 1.

Τὰ γάντια

Γιατί ἡ μιὰ παρτίδα ἀποτελεῖται ἀπὸ 100.000 μο- νὰ νάντια, ὅλα δεξιά, κι' ἡ ἄλλη ἀπὸ 100.000 ὅλα ἀριστερά. Ποῖος λοιπὸν ἄλλος θὰ πλειοδοτοῦσε γιὰ τέτοιο ἐμπόρευμα;

Τὸ φάρμακο

Ἐνα μέρος νεροῦ μὲ 40 μέρη φαρμάκου.

Μονοκονδυλιές

Στὸ σχέδιο πού δημοσιεύσαμε παραπλευρῶς βλέπετε τώρα πως πρέπη νὰ τραβήξετε τὴ μονο- κονδυλιά.

Μὲ τέσσερα 7

7 διὰ 7 οὐν 7 ἐπὶ 7 ἰσον 56

Τὸ ντεπόζιτο

45 λεπτά τῆς ὥρας.

Πόσα πρόσωπα;

Τρία: Ὁ κῆρος, ἡ πρώτη του γυναῖκα καὶ ἡ δεύ- τερη.

Οἱ γαλοπούλες

Ἡ πρώτη 6 ὀκάδες, ἡ δευτέρα 8½ καὶ ἡ τρίτη 7½. Ἡ λύσις βρίσκεται μὲ μιὰ ἀπλὴ ἀλγεβρικὴ ἐξίσωσι.

Τί εἶναι;

Τὰ ἄσπασμα. Ὑπολογίζεται δι' ἀνεβοκατεβάζον 17.500.000 πρόσωπα κάθε μέρα.

Ἡ ἡλικίω

Εἰκοσιπέντε.

Οἱ ἡρωίδες τῆς ἑορτασίας

Τὸ πέμπτο σφύριγμα

— Γιαγκὶν Βασααάρ!... Φωτιά ἦπιασε ἑαφικὰ ὅτὸ συνοικισμὸ, καὶ κανεῖς δὲν μποροῦσε νὰ σιγουραριστῇ ἀπὸ πού καὶ πως ἄρχισε. Ἄλλοι λέγαγε πως πετάχτηκε μιὰ ἀσπίδα ἀπ' τὸ φούρ- νο τοῦ Καμπούχα, κι' ἄλλοι ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς Ζουμπουλουδενος. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε πως ἦταν Βαλῆτ, κι' ὄχι χατάς.

— Ἦδοι, καλέ, ἀδικία ὦρα νὰ τοὺς ἐρ- θῇ, ταῖσανε τὴν Ἀτλέντισα καὶ τοὶ ἀτ- ζέντηδες κι' ἠθάλανε μάσους νὰ μὰς κά- ψουνε — πού νὰ τοὶ κάψῃ ὁ Θεός! — σὰν τοὶ ποιντικοὶ στὴ φάκα! φώναζε ἡ ἑ- φταλία, καὶ βγήκε μὲ τὰ νυχτικά της, ξε- μαλλιασμένη, σερσε- μισμένη καὶ υπαίλ- τισμένη.

Οἱ λεύτερες βγά- ζανε τὰ προικιά τους ἀπ' τίς ταραχές κι' οἱ παντρεμένες πε- τοῦσαν τὰ παιδιὰ

τοὺς ἀπ' τὰ παναθῦρια! Γεμίσανε τὰ ντουρεκία ρούχα, φορτσέια, δεσπέντισες, κονσόλες καὶ μπόμπιλα τουρλοῦ τουρλοῦ. Οἱ ἄντροι μὲ υπαρκτά, μὲ κοινά, καὶ μὲ τσουμπλέκια κουδουλούσανε νερό καὶ μὲ ῥτυάκια καὶ κασιμάδες πολυεῦσαν νὰ τὴν μπαντάσουνε!

Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ πανηγύρι ἄκουγες καμπάνες, κλάμματα, φωνές, στριγγιές, λιγοθυμιές κι' ἕνα γκερεμὸ ὁ καπνὸς καὶ τὸ ντουμάνι καπλαντίζανε τὸ μαγαζά. Ἀπὸ τοὶ εἰδῶδες ὁ οὐρανός, καὶ τὰ βουνὰ βουτηγμένα σ' ἕνα κολοῖ κιρ- μίζι.

— Ἀχ, ποῦνε καλὲ ὁ Δραγῶνας; Ποῦνε τ' Ἀν Γιωργίου ὁ Κουλές; Ποῦνε τὰ νερά τοῦ Χαλκαμπούνα; φώναζε ἡ ἑφταλία ἀ- τελητισμένη καὶ γύρευε βοήθεια.

Εὐτυχῶς οἱ ντροῦπες μὲ τοὶ ντρουμ- πατζήδες, πήρανε τέλος χαμπάρι κι' ἦρα- νε ἀπ' τὴν Ἀθήνα μὲ τὸ ρεῖζι ἐπὶ κεφαλῇ. Κατάπληκτος ὁ Νικολάκης παρακολου- θούσε τοὺς πυροσβέστες πού ἐκτελούσανε μὲ σφύριγμα τὴ διαταγὴς τ' ἀρχηγοῦ τοῦς.

Κι' ὅταν τέλος ἦσθυσε ἡ φωτιά καὶ κάθε κατεργάρης γύρισε στὸν πάγκο του, ὁ δει- λὸς κι' ὑποταγμένος Νικολάκης πούδε τὸ δεσποτικὸ ὕψος τοῦ ρεῖζι, σκέφθηκε στὸ ἐξῆς νὰ ἐπιβάλλῃ κι' αὐτὸς τὴ θέλησί του στὴν ἑφταλία μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

— Θέλω, βρε γυναῖκα, τῆς εἶπε, ἀπὸ τῆς- ρα καὶ ὑπὸς νὰ συνηνομάστε καὶ μὲς μὲ σφύριγμα ὅπως κι' οἱ ντρομπατζή- δες. Γιατί νὰ σοῦ φωνάξω «Ἐλα νὰ φάμε» καὶ «ἔστρωσε νὰ κοιμηθῶμε» καὶ νὰ μὰς παίρνῃ χαμπάρι οὐλὸς ὁ μαγαζάς;

Ἡ ἑφταλία χαμογέλασε πονηρὰ καὶ τοῦπε:

— Γιατί ὄχι; Μπὰς ὅστουνε, Νικολάκη μου, πολὺ εὐχαρίστας.

— Λοιπὸν θὰ σοῦ σφυρίξω μιὰ, θὰ σοῦ βάζω ἕνα οὐζο, θὰ σοῦ σφυρίξω δυὸ, θὰ βάζω καὶ φάμε, θὰ σοῦ σφυρίξω τρεῖς, θὰ ξεστρώω τὸ κρεββάτι μας, θὰ σοῦ σφυ- ρίξω τέσσερις θὰ πέψουμε κατ' ἀπ' τὸ πᾶπλωμα, κατὰλαδες.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Νικολάκης καὶ χτύπησε τὴ γροθία του στὸ τραπέζι μὲ δύναμι.

Πραγματικῶς ἡ ἑφταλία, ἡ γρουσουζά, ἡ γκρινιάρω, ἡ ντρουκαμπάν, λὲς κι' εἶχε μεταμορφωθῇ, δὲν ἔφερε καμμία ἀντίρροσι.

Τὸ βράδυ λοιπὸν πού γύρισε ὁ Νικολά- κης ἀπ' τὴ δουλειὰ γύρευε νὰ βάλῃ σ' ἐνέργεια τὰ κόλπα, καὶ τὰ συστήματα τῶν ντρομπατζήδων.

Τὰ μάτια τοῦ ἑφταλίας λάμπανε πο- νηρὰ.

— Ἀχ! μωρὲ γεροεῦρα, νὰ δῆς τί θὰ σοῦ σκαρώσω, μουρμούρισε μὲ γινάτι.

Ὁ Νικολάκης σφυρίξε μιὰ φορά. Ἡ ἑ- φταλία ἀμέσως τοῦφερε γκουστουράντας τὸ οὐζο του. Σφυρίξε δεύτερη φορά.

— Κοπ' ἄστε! Ἐφάνιο! ἡ ἑφταλία. Τὸ οἶ ἦταν σεροδισμένο κι' ἡ ποιησί- α του βαλμένη στὸ πιάτο του.

Τοῦ Νικολάκη γελοῦσαν καὶ τὰ μουστά- κια του.

Σὲ λίγο σφύριξε τρίτη φορά, μὲ ὕφος ἀνθρώπου πού κέρδισε πιά τὴ μάχη.

Κι' εὐθὺς ἡ ἑφταλία σήκωσε τὸ τραπέ- ζι, ἔστρωσε, κι' ἦκανε νυχτικά στὸ κρεββά- τι τοῦς.

Ὁ Νικολάκης σφύριξε καὶ τέταρτη φορά.

Ἀμέσως κι' οἱ δυὸ ματζὺ γδυθῆκανε καὶ πέσανε στὸ γιγατάκι τοῦς. Ὅταν ὅμως τὸν κατάνιαζε τὸ Νικολάκη ὁ ὕπνος γλυκὰ- γλυκὰ, ἡ ἑφταλία πετάχτηκε σὰν φελὸς τῆς σαμπάνιας καὶ τοῦ σφύριξε δυνατὰ γιὰ πέμπτη φορά.

— Γιατί βρε γυναῖκα, σφυρίξεις; τὴν ὠρτήε κατάπληκτος ὁ Νικολάκης.

— Γιατί κι' ἐγὼ εἶδα τοὶ ντρομπα- τζήδες.

— Ἐ, λοιπὸν;

— Λοιπὸν... ἔξασες τὸ σπουδαίτε- ρο, τὸ πέμπτο σφύριγμα. Ἐλα λοιπὸν, ἀγκάλιασε με καὶ φίλησε με.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χιούμορ

— Ἀ! φίλε μου, μόνο μιὰ χώρα ὑπάρχει στὸν κόσμο, στὴν ὁποία μπορεῖς νὰ κάνης περιουσία.

— Ποιά; Ἡ Ἀμερική! — Ὄχι, καὶ μὲν ἡ Αἴγυπτος. Κι' ἂν δὲν πιστεύεις πάρε παράδειγμα ἐμένα. Ὅταν ἦγα, πρὸ 15 ἐτῶν, ἐκεῖ εἶχα σὴν τοεπη μου μονάχα τρία τᾶλλαρη.

— Καὶ τώρα;

— Τώρα ἔχω νέντε χιλιάδες λίρες χρὲν!

— Ὁ δάσκαλος: Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, Μανωλάκη, γιατί ὁ λέων οἰζνεται;

— Ὁ μαθητὴς: Γιατί ἔχει φαγούρα, κύ- ριε!

— Δὲν μοῦ λές, καταλαβαίνει ἀπὸ μου- οἰκή.

— Πᾶς! Πολύ!

— Τότε, γιὰ πές μου, τί παίζει αὐτὴ ἡ κυρία τώρα;

— Πιάνω!...

Ὁ Γιωργάκης γυρίζει σπῆτι τοῦ κλαμμέ- νος, μὲ προμένο μάτι καὶ σπασμένα μου- τρα.

— Τί χάλια εἶν' αὐτὰ; τὸν ρωτᾷ ἡ μα- μά του.

— Μάλωσα μ' ἕνα παιδί, μαμάκα.

— Μα καλὰ, δὲν σοῦ εἶπα, ὅτι ἄμα κατε- λάθος πως εἶσαι θυμωμένος νὰ στοματᾶς καὶ ν' ἀρχίζης νὰ μετράς ἀπὸ τὸ ἕνα ἕως τὸ ἑκάτο;

— Ὑέκατα μαμά.

— Ἐ, τότε γιατί σὲ δειράνε ἐτσι;

Αστυνομικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο παράλυτος

Ήμουν τότε ρεπόρτερ κι' είχα αναλάβει να διαφωτίσω τη μυστηριώδη αυτή υπόθεση για την εφημερίδα μου. Ή επιτυχία μου θα σήμαινε μία σπουδαία πρόοδο στο σταθμό μου. Γι' αυτό, ήμουν εξαιρετικά ευδιάθετος, όταν το τράινο με πήγαινε στο Βορρά, στον τόπο του εγκλήματος.

Επρόκειτο για μία περίπτωση, ανιχνευτή για την αστυνομία. Ο Τζορτζ Σάμουελ Νάιτ ήταν δίδυμος αδελφός. Είχαν μείνει ορφανοί από μικροί κι' είχαν κληρονομήσει απ' τον πατέρα τους μία σεβαστή περιουσία. Ζούσαν σ' ένα μεγάλο κτήμα τους. Τελευταίως, ο Τζορτζ είχε παντρευτεί. Ο Σάμουελ όμως, ανύπαντρος για πάντα, γιατί είχε πάθει προϊκή παράλυση, που τον είχε καρφώσει σε μία τροχοφόρο πολυθρόνα. Το άτυχμά του τον είχε κάνει κακό, γκρινιάρη, ταγκούν, δυσπιστό και ζηλιάρη. Πρό πάντων τάχαζε με τον αδελφό του, που είχε τελείως αντίθετο χαρακτήρα κι' αποτελούσε με τη γυναίκα του το πιο ευτυχισμένο ζευγάρι του κόσμου.

Όταν λοιπόν ο Τζορτζ είχε φρεσθ δολοφονημένος, με το πρόσωπο παραμορφωμένο από μία τουφεκιά, οι υποψίες είχαν πέσει αμέσως στο Σάμουελ. Εκείνος όμως είχε παρουσιάσει ένα γερό άλλοθι: Τη νύχτα του εγκλήματος είχε πάει με το αυτοκίνητο στη μικρή γειτονική πόλη Ροστόουν. Τον είχε συνοδεύσει η ίδια η Χάρριετ, η γυναίκα του θυμάτος. Όταν έγυρσαν οι δύο τους, το πρωί ένωρίς, οι υπηρέτες είχαν βρει ήδη νεκρό τον Τζορτζ στο κρεβάτι του. Στην είδηση αυτή, η Χάρριετ είχε πέσει αναίσθητη κι' είχε μείνει όλη την ημέρα στο κρεβάτι με πυρετό. Όταν σηκώθηκε, ήταν κατάχλωμη κι' έκλαιγε διαρκώς. Ο Σάμουελ έμενε πάντα καθήμενος στην πολυθρόνα του - κι' όπως βεβαίως ημερικοί, χαμογελούσε κάπου-κάπου παράξενα, διαβολικά...

Οι έρευνες της αστυνομίας δεν έδωσαν κανένα αποτέλεσμα. Η Χάρριετ φαινόταν σαν απολύτωτη απ' την οδύνη της. Απαντούσε στις ερωτήσεις μου με μία φωνή μακρινή, αδιάφορη. Όσο για τον Σάμουελ, μούδωσε πρόθυμα όλες τις πληροφορίες που του ζητήσα. Όπως είχε κάνει ήδη με την αστυνομία. Του πρόσφερε ένα τσιγάρο, αλλά αρνήθηκε.

Η άδωκτη του φαινόταν αδιαφιλονίκητη. Κι' όμως κάτι μου έλεγε ότι δεν ήταν αμέτοχος στο έγκλημα. Ή παρ' νουσα τη νύχτα στο κτήμα, σ' ένα περιπτερό κοντά στο σπίτι. Άργα το απόγευμα, ενώ σκεπτόμουν για δεκάτη φορά την υπόθεση εκείνη, είδα, πίσω από ένα απ' τα φυτρωμένα παράθυρα του σπιτιού, τη σιλουέττα του Σάμουελ. Ο παράλυτος καθόταν στην πολυθρόνα του. Και κάπνιζε ένα τσιγάρο!

Θυμήθηκα αμέσως ότι μου είχε δηλώσει το πρωί πως δεν κάπνιζε. Θυμήθηκα συγκρόνως

ότι ο δίδυμος αδελφός του ήταν μανιώδης καπνιστής, όπως έδειχναν οι αφθονες στακτοθήκες κι' ένα μεγάλο κουτί με τσιγάρα που είχα βρει στο δωμάτιό του. Έξ' άλλου, μία υπηρέτρια με είχε βεβαιώσει ότι ο Τζορτζ κρατούσε διαρκώς ένα τσιγάρο στο στόμα, ενώ ο Σάμουελ δεν μπορούσε να υποφέρει καν τη μυρωδιά του καπνού...

Εξακολουθούσα να κυττάζω απ' το παράθυρό μου, κι' ο υπηρέτης μου με παρατήρησε. Σε λίγο, τον είδα να αρχίζει το φαγητό του, πάνω σ' ένα τραπέζι τοποθετημένο εμπρός του. Ήταν ιδέα μου άραγε;... Μου φάνηκε ότι οι κινήσεις του ήταν πιο ζωτανές, πιο γρήγορες, απ' όπες ήταν όταν είχα κουβεντιάσει μαζί του στον κήπο...

Ανοίξε έξωφρα η πόρτα του και μπήκε μία νέα γυναίκα: η Χάρριετ. Είδα τότε κάτι που κανεν να σταματήσουν οι παλμοί της καρδιάς μου: Η Χάρριετ, αυτή που μούκε πη ότι φερόταν κι' αποστρεφτόταν το Σάμουελ, έσκυβε τώρα και φιλούσε τρυφερά τον άνθρωπο της πολυθρόνας!

Μία σκέψη πέρασε απ' το νου μου: Μήπως είχε ανακατευθεί μαζί του σε κάποια συννενοση; Η μήπως... ο Σάμουελ δεν ήταν ο Σάμουελ αλλά ο Τζορτζ; Είχαν άραγε δολοφονήσει τον παράλυτο κι' όχι τον Τζορτζ; Κι' ο δολοφόνος είχε πάρει τη θέση του αναπήρου, επωφελομένος απ' την ομοιότητά τους;

Ήξερα πόσο είχαν υποφέρει ο Τζορτζ κι' η Χάρριετ απ' την παρουσία του Σάμουελ, όχι μόνο για το φρικτό χαρακτήρα του, αλλά και γιατί ήταν κι' αυτός συνειδησιακά του κτήματος και της μεγάλης περιουσίας. Δεν ήταν αρκετοί λόγοι για ν' απαλλαγούν απ' αυτόν; Έδινά τώρα εξήγησι σ' όλες τις λεπτομέρειες του εγκλήματος: Το ανδρόγυνό είχε διαλέξει, μία κατάλληλη νύχτα, για να εξασφαλίσει το άλλοθι. Παρέσυραν πρώτα το Σάμουελ στο δωμάτιό του Τζορτζ, τον πότισαν με ναρκωτικό, του φόρεσαν τις πιτζάμες του αδελφού του και τον έβαψαν στο κρεβάτι του. Έπειτα ο Τζορτζ φέρεσε τα ρούχα του παράλυτου, κάθισε στην πολυθρόνα του, κι' η Χάρριετ τον έπληξε στο Ροστόουν. Τη νύχτα ο Τζορτζ βγήκε κρυφά απ' το ξενοδοχείο όπου είχαν μείνει, νοίκιασε ένα ποδήλατο, μίλησε στο κτήμα, μπήκε στο δωμάτιό του, πυροδότησε το Σάμουελ, φροντίζοντας να του παραμορφώσει το πρόσωπο, και ζαναγύρισε στο Ροστόουν, χωρίς ν' αφήσει πίσω του κανένα ίχνος. Την άλλη μέρα, ζαναγύρισε στο κτήμα ως Σάμουελ. Κανείς δεν μπορούσε πια να τον κατηγορήσει για το έγκλημα.

Επρεπε ωστόσο να βρω θετικές αποδείξεις. Δεν αρκούσε το ότι κάπνιζε ο Σάμουελ, ούτε το ότι τον είχε φιλήσει η Χάρριετ. Χρειάζονταν να ιδω το Σάμουελ - Τζορτζ να σηκώνεται απ' την πολυθρόνα του, να περπατάει!...

Είχα ήδη κρεμασμένο στο χυλλ ένα παλιό τουφεκι. Θα το χρησιμοποιούσα για ένα ψυχολογικό πείραμα. Κατά τα μεσάνυχτα, μπήκα στο χυλλ και πήρα με το εσωτερικό τηλέφωνο του σπιτιού τον αριθμό του δωματίου του Σάμουελ. Το κουδούνισμα του τηλέφωνα τον ξύπνησε προφα-

νώς, γιατί άκουσα τη φωνή του να λέει, μουδιασμένη ακόμη απ' τον ύπνο: - Άλλο!... Άλλο! - Ποιος είν' εκεί; - Ο Τζορτζ; - Ρώτησα. - Ναι... Μπα, τι άφηρημάδα! - Όχι, όχι, είμαι ο Σάμουελ. Ποιος είσθε σεις; - Ζαναγύρισα αμέσως το ακουστικό και πήρα στο τηλέφωνο τη Χάρριετ. - Είμαι εγώ, ο Τζορτζ! της είπα χαμηλόφωνα. - Τι συμβαίνει, Τζορτζ; μουρμούρισε εκείνη με ταραχή. - Αμέσως όμως φάνηκε ν' αμυγδαλή ότι ήταν η φωνή του Τζορτζ. - Ποιος είσαστε; φώναξε στο τηλέφωνο. - Αφισα στη θέση του το ακουστικό και ζαναγύρισα στο περιπτερό μου. Σε λίγες στιγμές, είδα ν' ανέβη το φως στο δωμάτιο του Σάμουελ. Είδα να μπαίνει η Χάρριετ, με τα νυχτικά της, χειρονομώντας και μιλώντας ζωηρά. Κουβεντιάσαν οι δύο τους για πολλή ώρα, οαινόντουσαν τρομοκρατημένοι. Τέλος, η Χάρριετ έφυγε και το φως ξανάσβεσε.

Αφισα να περάσω μία ώρα. Έπειτα ζαναγύρισα στο χυλλ. Βρήκα ψηλωμένα το τουφεκι. Ανέβηκα άσθροβα στην κάμαρα του Σάμουελ. Άνοιξα σιγά σιγά την πόρτα του και πήγα να καθίσω στην πολυθρόνα του αναπήρου, έτσι ώστε να μη διακρίνεται το πρόσωπό μου στο φως του φεγγαριού. - Τζορτζ!... πρόφερα. Τζορτζ!... Ο άνθρωπος που κοιμόταν στο κρεβάτι, ξύπνησε κι' έμεινε παράλυτος απ' τον τρόμο. - Τζορτζ, πρόσθεσα, είμ' εγώ, ο Σάμουελ! - Ο άλλος ανακάθισε στο κρεβάτι του κι' έκραυγε το πρόσωπό του με τα χέρια του, για να μη βλέπει πια την πολυθρόνα, έμένα, την κίνησι που κανα σαν να τον σημάδευα με το τουφεκι... - Με σκότωσες, Τζορτζ, πρόσθεσα σιγανά. Άλλα... - Εκείνος έβγαλε μία φωνή σπαρακτική, πετάχτηκε απ' το κρεβάτι του κι' άναψε το φως. - Έπειτα προχώρησε προς έμένα, δίχως την παραμικρή δυσκολία!... Στάθηκε στη μέση του δωματίου, κυττάζοντάς με σαν απολιθωμένο. Κατόπιν σωριάθηκε κάτω, βαρύν.

Εξακολουθούσα να τον σημάδευα με το όπλο, ενώ με το άλλο χέρι έπαιρνα τον αριθμό του τηλεφώνου της αστυνομίας. - Όχι, όχι!... σούρλιαζε ο Τζορτζ. Δεν τον σκότωσα εγώ! - Όχι!...

Ο τόνος όμως της φωνής του έδειχνε την εγκληματία που έδρει πως είχε χαμένος. Κι' ήμουν πια βέβαιος ότι θα όμοιο, γούσε, όταν θάφτανε η αστυνομία.

Π. ΛΑΝΓΚ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ (ΜΑΣΚΩΤ)

Βλέπετε αυτό το μικρό σκυλάκι στην εικόνα; Έταξιζευσε λανθάνον ως οτις Ήνωμένες Πολιτείες. Οι ενδείξεις του δείχνει βάλε επάνω τη λέξη «Ευθροιστο»... Άλλ' η ιστορία αυτού του μικρού σκυλιού είναι πολύ περίεργη. Ο πατέρας ταγμάτων. Έτσι, γύρισε σ' όλα τα θέατρα του παλμού. Έκει ο Κόαλ γνώρισε τη σκυλίτσα ενός πρεσβυτεριανού πάστορα έγραψε τότε στον διοικητή του συντάγματος, που βρίσκονταν στην Αμερική κάνοντας το φρικτό παρπάνο ταγμαστάρχης, τότε ζήτησε να το σταλή ένα από τα πέντε σκυλάκια. Τέσσερες άλλοι εξημερωτικοί του συντάγματος ανέλεσαν επίσης να πάρουν τους άλλους τέσσερες σκυγόνους του Κόαλ...

ΕΧΕΙ ΨΥΧΗ ή γυναίκα;

Περίεργες αντιλήψεις παλαιότερων εποχών

Οι γυναίκες βρίσκονται σήμερα στο ίδιο περίπτερο επιπέδο με τους άνδρες και, αν οι φυσιολογικοί και οι ψυχολογικοί σημειώνουν ώριμες διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των δύο φύλων, κανείς δεν σκέπτεται όμως ν' αμφισβητήσει στις θελκτικές συντροφικές της ζωής μας το δικαίωμα να ζούν, να σκέπτονται και να ενεργούν σαν ελεύθερα πλάσματα.

Κι' όμως ένας Θεός ξέρει πόσες ταπεινώσεις και πόσους εξευτελισμούς δοκίμασαν από παρ'ελθόν. Έτσι, σε μία εποχή, αμφισβητήσαν ότι σοβαρά την υπάρει ψυχής στις γυναίκες. Τι ήταν λοιπόν, τα θηλυκά; Ο έπσκοπος της Βιέννης τις τιποδοτούσε μεταξύ ζώων και ανθρώπων και άλλοι κληρικοί δν βόιςκαν καμιά διαφορά στις γυναίκες και στα ζώα.

Στο τέλος, αποφασίσθηκε να συγκροτηθεί μία σύνοδος για να λύσει το πολυβούλητο αυτό ζήτημα.

Έπειτα από πολλές συνηνοήσεις, η σύνοδος αυτή συνηλθε στη Μασόν το 1377. Οι διαπρεπέστεροι κληρικοί και πολλοί σοφοί θεολόγοι της εποχής λ'αβαν μέρος σ' αυτή. Και οι γυναίκες άκουσαν έναν αληθινό εξάσβαλο από τα μέλη της. Τις είπαν «τέκνα του Σατανά», «εχίδνες», «δοχεία ακαθαρσιών», «λεπρές», «κατάρτα και βδέλυγμα του ανθρωπίνου γένους» κλπ. Φυσικά άκούσθηκαν και μερικοί έπαινοι.

Το συνέδριο άπασχολήθηκε έξη μήνες για να εκδώσει την απόφασή του. Ή υπαρείς ψυχής στις γυναίκες άναγνωρίσθηκε στο τέλος με μία διαφορά τσσάρων μόνον ψήφων. Άλλ' η απόφασις καθώριζε ότι αυτή η ψυχή ήταν «κατωτέρως ποιότητος» από των ανδρών.

Η αντίληψη αυτή έπληράσε, έως, τη νομοθεσία διαφόρων κρατών.

Έτσι, στην Έλβετία, η μαρτυρία των γυναικών δεν ήταν υποχρεωτική για τα δικαστήρια.

Στη Βέρνη, έξ' άλλου, ο νόμος ώριζε ότι προκειμένου για τη σύνταξη διαθήκης έχρειάζετο η παρουσία δύο μαυτρών. Άν όμως ήταν γυναίκες έπρεπε να είναι τέσσερες! Έπίσης ένας άνδρας και μία γυναίκα δεν μπορούσαν να χορηγούν ως μαρτυρες. Σ' αυτή την περίπτωση, έπρεπε να παρίστανται ένας άνδρας και δύο γυναίκες. Μ' άλλα λόγια, η γυναίκα λογαριάζονταν για μισό άνθρωπο. Η διάκρισις αυτή διατηρήθηκε στη Βέρνη ως τα μέσα του 18ου αιώνα.

Στη Σαζανία, όμως, η γυναίκα δεν λογαριάζονταν καθόλου για άνθρωπο. Στα παλιά χρονικά, οι γυναίκες αναφέρονται μαζί με τα κτήνη, τα γενηνίματα και τα άλλα πράγματα της φύλης.

Χαρακτηριστικές των αντιλήψεων που επικρατούσαν για τις γυναίκες είναι και ένας νόμος που ίσχυε στη Σαζανία και τη Βαυαρία μέχρι του 16ου αιώνα.

Σύμφωνα μ' αυτόν οι χήρες των κατασκευαστών υπήσαν έ-

πρεπε να ζαναπαυδρευθούν μεσα σ' έξη μήνες από την ημέρα του θανάτου του πρώτου συζύγου των. Άν δεν ήθελαν να συμμορφωθούν μ' αυτή τη διάταξη ή αν δεν εύοισκαν σύζυγο, ήσαν υποχρεωμένες να σταματήσουν την παραγωγή υπύρας. Γιατί, ώριζε ο νόμος, η έργασια αυτή δεν έινε για τις γυναίκες, που μπορούν να μεθύσουν εύκολα και να πασασυθούν σε άπρεπες πράξεις.

Α' τη σφαλερή αυτή αντίληψη για την κατωτερότητα των γυναικών δεν έξφυναν και πολλά μεγάλα πνεύματα παλαιότερων εποχών.

Έτσι, ο Ραϋμόν ντε Γκραέφ, άφειράωντας το περίφημο σύγγραμμά του για τη φυσιολογία του ανθρωπίνου σώματος στον Κόσμο των Μεδίκων, το έτος 1672, θεώρησε απαραίτητο να το συνοδεύσει με μία μακρά έπιστολή, στην όποια ζητεί συγγνώμη γιατί τόλμησε να μιλήσει και για «το γένος των γυναικών», που τονίζει ότι δεν άξίζει να το προσέξει κανείς στα σοβαρά και να το κάμη αντικείμενον έπίσημης μελέτης.

Άλλα πιο άξιοσημείωτη έινε η στάσις του μεγάλου Λινναίου. Στο μνημειώδες έργο του για τη Φύση μιλάει για όλα τα ζώα, ακόμη και τα πιο άσημαντα και τα πιο άδυσιαστα. Άλλά για τη γυναίκα δίνει μία άπλη σκιαγραφία μόνο. Και έξηγεί αυτή την παράλειψη λέγοντας ότι μία λεπτομερέστερη έξέτασις του γυναικείου οργανισμού θα ήταν κάτι το «αποτρόπαιο».

Δύο αιώνες προτίτερα, οι κοινοδίται της Άρλες έσβάωνιζαν το έδαφος όπου εινε πατήσει το πόδι της μία γυναίκα και άναβαν μεγάλες φωτίες για να άπολυμάνουν τον άέρα, που έινε μολυνθ από το πέρασμά της!

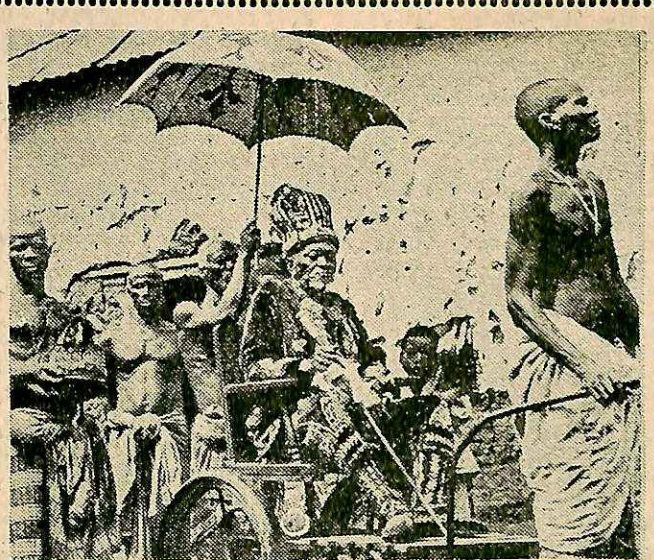
Κι' όλα αυτά γιατί τη θεωρούσαν ως υπεύθυνη για το προπατοικό άσάστημα και την άπώλεια του Παράδεισου.

Άλλά, μ' όλους αυτούς τους κατατρονμούς, η γυναίκα έβριόαυεσε πάντοτε με την καλσύνη και την ταυφερότητά της. Και κανείς δεν διερωτάται πια αν έχη ή όχι ψυχή. Γιατί η γυναικεία ψυχή εινε εκείνη που δίνει το ρυθμό στη ζωή μας και έχει κατακτήσει το σύμπαν.

ΦΛΩΡΑ ΤΡΙΣΤΑΝ

Μία περίεργη ασθένεια

Οι Ιατροί της Νέας Υόρκης προσπαθούν να θεραπεύσουν μία κυρία όνοματι Μαίρη Μπράουν, που προσεβλήθη από μία ασθένεια, που αναφέρεται πολύ σπάνια στα Ιατρικά χρονικά. Η ασθένεια αυτή καλείται ναρκοληψία και έκείνος που προσβάλλεται απ' αυτή άποκονιέται αμέσως μόλις το γεωρικό του σύστημα ύπνοσθ του παρσιμικό κλονισιά, άδιόφορο αν αυτό προσέχεται από εύχρηστη ή δυσάρεστη αίτια. Έτσι ο θυμός ή το γέλοιο βυθίζουν άμέσως τον πάσχοντα σε μία καταληπτική κατάσταση. Η κυρία Μπράουν π. χ. εινε άδύνατη να ιδη ένα δραματικό ή κωμικό φιλμ, χωρίς ν' άποκοιμησθ στη στιγμή. Οι γιατροί χορηγοποιούν για τη θεραπεία της το ηλεκτρικό μασάζ, καθώς και ένέσεις έαδρινης. Σύστησαν έπίσης στον άνδρα της όχι μόνο να μη την στενοχωρή, αλλά να μην της κάνει ούτε το παρσιμικό άστέιο.

Ο Βασιλεύς της Δαχομένης.

ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ για την πληρωμή φόρων!

Περίεργες συνήθειες διαφόρων λαών

Στους ευρωπαϊκούς λαούς οι φόροι πληρώνονται σε χρήμα. Η συνήθεια της πληρωμής σε είδος, δηλαδή με διάφορα προϊόντα, διατηρείται μόνο σε μερικές μικρές κοινότητες, αλλά και εκεί περιορίζεται ολοένα. Πιός όμως θα πίστευε ότι υπάρχουν χώρες, όπου τα πιο άδυσιαστα ζώα γίνονται δεκτά στα... δημόσια ταμεία για την εξόφλησις φορολογικών χρεών.

Αυτό έξωφρα γίνεται στην κοινοότητα της Βομβάης, όπου ο φορολογούμενος, αντί να πληρώσει σε ρούπιες το ποσό των φόρων, μπορεί να παραδώσει έναν ώριωμένο αριθμό σκοτωμένων ποντικών!

Γιατί γίνεται αυτό; Στις Βομβάη υπάρχουν στρατιές ποντικών, τους οποίους θέλουν να εξοντώσουν με τις γάτες.

Άλλ' αντίθετα προς ό,τι πιστεύουμε, όλες οι γάτες δεν εινε καμωμένες για τον άγώνα έναντι των ποντικών. Μερικές τα συκαίνονται όπως και οι άνθρωποι και δεν τα πλοιάζουν καθόλου. Άλλες πάλι τα σκοτώνουν, άλλα δεν τα τρώνε. Τέλος, υπάρχουν έκείνες για τις όποιες ο ποντικός αποτελεί το καλλίτερο έδεσμα. Οι γάτες που άνήκουν στη δεύτερη κατηγορία εινε θανάσιμες έχθρες των ποντικών και τους καταδιώκουν όπου τους συναντήσουν. Άφου τους πνιξουν, όμως, αφήνουν τα πτωμάτα τους σκορπισμένα έδω κι' έκει χωρίς να τα τρώνε. Και αυτός εινε ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Γιατί τα πτώματα αυτά άποσυντίθενται κατόπιν και μεταδίδουν διάφορες έπιδημίες.

Η δημοτική αρχή της Βομβάης έχει λοιπόν ειδική ύπηρεσία για την περισυλλογή τους. Άλλ' επειδή αυτή δεν επαρκεί, πληρώνει επίσης ένα ώριωμένο ποσό σ' έκείνον που θα παραδώσει ένα σκοτωμένο ποντικό. Τα δέχεται επίσης για την εξόφλησις χρεών προς το δημοτικό ταμείο. Είδκοι έκτιμηται καθορίζουν την αξία τους σύμφωνα με το μέγεθος και το είδος σιό όποιον άνήκουν. Θα ρωτήσετε, βέβαια, τι γίνονται κατόπιν αυτά τα ποντικά. Δεν πηγαίνουν χαμένα. Τα γδέρνουν με κατάλληλο τρόπο και το τριχώμα των χροαίμων πονιείται στην ύφαντουργία. Το υπόλοιπο σίμο των τριχών που παρσιμικό άστέιο.

έπίσης σε ειδικά χωνευτήρια, όπου, με την ανάμειξη διαφόρων χημικών ουσιών, μεταβάλλεται σε ένα πρώτης τάξεως λίπασμα, που φημίζεται ότι έχει την ιδιότητα να μεταβάλλει τα άγρια έδάφη σε γόνιμα.

Σε ώριωμένες περιοχές της Βραζιλίας, της Παραγουάης και της Βολιβίας γίνονται επίσης δεκτοί στο δημόσιο ταμείο σκοτωμένοι βτραχοί.

Ο λόγος αυτού του μέτρου εινε ο ακόλουθος: Οι θάνατοι πληθυσμοί αυτών των περιοχών αισθάνονται πάντα ένα δεισιδαίμονα φόβο εμπρός στα άκακα αυτά ζώα, που ζουν στους ποταμούς και στις λίμνες των δασών της νοτιού Αμερικής. Συνέβαινε λοιπόν πολλές φορές ολόκληροι πληθυσμοί να ξεσηκώνονται και να φεύγουν πανικόβλητοι, έπειτα από την έπιδημιή στρατίας βτραχών στην περιφέρεια. Γι' αυτό οι κυβερνήσεις ώρισαν ότι οι σκοτωμένοι βτραχοί θα γίνονταν έφεδρις δεκτοί για την πληρωμή χρεών προς το δημόσιο ταμείο. Κι' έτσι άρχισε απ' τους θάνατους το κίνημα τους.

Στην Κίνα, έξ' άλλου, γίνονται δεκτά στο δημόσιο ταμείο για την πληρωμή φόρων σπάνια και έκλεκτα πτηνά. Στη Νταχομένη, δεν υπάρχουν φόροι, άλλ' υποχρεωτικές εισφορές των κατοίκων. Κάθε άρχηγος οικογενείας υποχρεούται, όσάκι, να στείλει ώριωμένες ποσότητες τροφίμων και άλλων ειδών στους βασιλικούς αντιπροσώπους. Άλλά μπορεί ν' απαλλαγεί απ' αυτή τη συνεισφορά, που εινε άλυστος άρκετα βαθεία, παραδίδοντας στους εισπράκτορας μερικές γυναικείες χάντρες, που εινε το πολυτιμώτερο είδος στην Νταχομένη. Μ' αυτές στολίζουν το λαμό τους οι γυναίκες του βασιλιά.

Παλαιότερα, στην Κίνα, μπορούσε κανείς ν' απαλλαγεί από την πληρωμή φόρων, αν παρέδιδε στο αυτοκρατορικό παλάτι έναν ώριωμένο αριθμό ευνούχων. Το ίδιο γινόταν και με τους βασιλικούς πριγκίπες, που δεν έπληρωναν φόρους, άλλ' ήταν υποχρεωμένοι να τροφοδοτούν το αυτοκρατορικό παλάτι με ευνούχους. Ο αριθμός όλων αυτών των ευνούχων που ύπηρετούσαν στα βασιλικά άνακτορα ξεπερνούσε τις 6000.

Συγκριτικὸ διήγημα

—Μὲ τὰ σωστά σου μᾶς πα μου καὶ ξαναγύρισα μὲ
τὰ λῆς αὐτὰ μπάρμπα Ἐ-
χιλία βάσωνα στὴν πόλι.

στον κρυψώνα μου, με το κεφάλι στον φεγγίτη κυτάζοντας έξω. Δέκα μέτρα μακριά μου κοιτόταν το πτώμα του λοχία. Άσκηνο πράμα, βρε παιδιά, να βλέπης ώρες δολοφονία μπροστά σου έναν άνθρωπο που τόν σκότωσες εσύ ο ίδιος!...
«Ήταν σατανάτζης, πάνω κάτω. Γύρω του είχε σκηματισθεί μία λίμνη από αίμα. Ο άσρας που φύσινος, άγνισέ τις άραιές τούφες των μαλλιών του. Δεν μ' άρεσε καθόλου να το θυμολοι... Καποτε τέλος νύχτωρε... Άφισα την τρύ-

—Το πορτραίτο του υπαμπα μου κυτάξας;» Κόκκο! έγω! Είχα περάσει την νύχτα μου, με την κάρη του ανθρώπου που σκότωσα!...
«Ταράχτηκα... Ζαλιότακα! Ανακαθισμένη α τ ό κρεβάτι ή μικρή, πήρε μ' ένα ύφος ντροπαλό την καμφολά της για να σκεπάση τα γυμνά της υπέρτατα.
Ήταν πολύ μικρούλα με πρόσωπο νόστιμο κάτω απ' τ ανακατωμένα μαύρα μολλιά της. Καί μ' έκτατσε μ' ένα αβέο βλέμμα μικρού παιδιού!...

Οἱ προτιμήσεις τῶν κοινωσιῶν

Οἱ πλανῆτες ποὺ δὲν ἐξερευνοῦνται

Οἱ ἀκρίδες ποὺ τραγουδοῦν

Χρησιμοποιώντας μια συσκευή, που συλλαμβάνει ήχους έχ-
αντιληπτούς από ανθρώπινο αυτί, ο καθηγητής Πιλαμένης
πατο, που μπορεί ν' αποδοθή περίπου ένα ήχο αέ-
ζιπ, ζέεεε, Τό τραγουδάει τους αυτό δεν ακούγεται, ακόμη
κι' από πολύ κοντά. Παράγεται δε με το πρώιμο πάν στε-
ράν της ακρίδας, γιατί το άριστερό της φτερό έχει ό-
κωτά ένα είδος χορδής και το δεξιό μια μικρή αίχμη, που
χτυπάει τη χορδή.

γιατί δεν θα βρεθώ κοντά
 σας, αν ξαναγίνει ποτέ πάλι
 ένας εμφύλιος πόλεμος;...

ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

Τσιγκουνιά μακροβίου

Στο Πορτσάουζο της πολιτείας Όξιο στην Αμερική ζη ένας εισοδηματίας, ονόματι Ουίλλιαμ Φουνκ, που είχε σήμερα 97 ετών. Για να μην σπατάλα, λοιπόν, άδικα τα λεπτά του, συμφώνησε με τόν ιδιοκτήτη του σπιτιού όπου μένει

Στὸ Πορτομάουθ τῆς πο-
λίτείας "Οχία στὴν Ἄμφοι

κἢ ζῇ ἕνας εἰσοδηματίας, ὀνόματι Οὐλλίσιμ, φουνκ, ποὺ εἶνε σήμερα 97 ἐτῶν. Γιά νὰ μὴν σπαταλᾷ, λοιπὸν, ἄδικα τὰ λεπτὰ του, συμφώνησε μὲ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ ὅπου μένει νὰ τοῦ πληρῶνῃ ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὸ ἐνοίκιο. "Ἐστὶν εἶνε βέβαιος πὺς ὁ κληρονόμος του δὲν πρὶκειται νὰ χάσουν τίποτε...

Συλλέκτης... ὀνείρων

Ἐπάρχουν—θά τό πιστεύα-
τε;—καί συλλεκτές ὄναι-
ν' ὁ μεγαλύτερος, λοιπόν
συλλεκτής ὄναι·ν εἶνε ὁ
ἴδιον καθηγητής τῆς ψυχι-
ατρικῆς Κουρόντα, πού ἔχε
συγκεντρώσει ὡς σήμε-
ρα πρὶς 125.000 ὄναι-
ρα. Τὰ ὄναι-ρα εὐτά τὰ ταῖσι-
ν, μεῖ τῶρα καί πρόκειται νά
τά ἐκθώρη σέ μιά ὁσεί-ρα τό-
μων.

Τζέννου, Καίτη, Μαίρη, ένταύθα:

παράγουν όμως στο εμπόριο. Πάνω
Τσιγγλίδης: «Η διεύθυνση της Λεαλί
Μπουκου είναι: Metro-Goldwyn-Mayer,
Culver City, Calif., U.S.A. Ε'ρ. Αν. Ένταθα:
Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Το
σταυρόλεξο ενεκρίθηκε. Προτιμάτε τα άλλα
σημάτια με τα 15 τετραγωνίδια. Μικρά
σταυρόλεξα δεν μπορούμε να δημοσιεύ-
σουμε. Μαρίαν Εύαχ, Θεολόγηκη: «Θε-
ραπεύει αυτή βρισκετική άσκηση στο πειρα-
ματικό στάδιο. Οι ένεσεις δέν υπάρχουν
στο εμπόριο. Πιθανόν φαρμακείο. Πετρον
Σκ. Ένταθα: Ευχαριστούμε για καλ.

λά σας λόγια. Δεν δημοσιεύουμε ακόμη
συγκεκρισάν αναγκωσάν Τ. Ρ. Κ. Βό-
λον: Τό στωρλεξό σας δέν είνε επίσημύ.
Περμάνε κανένα άλλο. «Φαλκρίκ
Ακτίν»: Έχομε δημοσιεύσει πολλές φο-
ρές τή δεισύνου αυτού του «σώστερος».
Αγγελο Μ., Ένταθα: Δημοσιεύομε
αυτή τή δεισύνου λίγο πιο έπάνω, Συνη-
θος έπανωτύ, και
φωτογραφία τους. Φθάνει τó γραμμα να
είνε ευγενικό.

Σε μιὰ ἐπίσκεψί της στὴ Στοκχόλμη, πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο, μὲ βραβύλλουττ Πε-

Ο μηχανικός λούστρες

Ἀκούμη, οἱ λοῦτροι κινδυνεύουν ἀπὸ τὸν ἀνταγωνισμό τῆς μηχανῆς, πράγματι, ἐπινοήθηκε ἐνὰ μηχανήματα, ποὺ γυαλίζει παπούτσια μαύρα καὶ καφετιά. Ὁ πελάτης ρίχνει ἐνὰ νόμισμα, πέσει ἐνὰ ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ γράφουν «μαύρον» καὶ «καφετιά», κι' αὐτὸς αἰσθάνεται ἡ μηχανὴ ἀλείφει ὅλο το παπούτσι τοῦ μὲ βερνίκι. Ἐπειτα δύο βοδινὰ ἀρχίζουν νὰ το τρίβουν. Ὅλη ἡ ἐργασία τοῦ γυαλισμένου διαρκεῖ 30 δευτερόλεπτα. Ἡ μηχανὴ εἶνε καταλλήλη γιὰ ἀνδρῆκα μόνον παπούτσια, γιὰ τὰ γυναικεία, μὲ τὰ ἰδιότροπα σχέδια τους, δὲν μποροῦν βέβαια νὰ γυαλισθοῦν μὲ τὴ μηχανή.

★

— Μὴν πιστεύῃς τὰ παραμύθια

» Ήταν τῆς Δημητρούλας μοναχοκόρη. Ἡ ἔομη ἡ μάνα της τὴν πό-

Ὅσοι δὲν πῆραν τὴν μὴν στεναχω-	
ροῦνται. Γι' αὐτοὺς φροντίζουμε μεί-	
στὰ διαθεσίμων μεγάλη ποικιλία ἐλ-	
δῶν με τίς κατῶν φθινές τιμές:	
Κομπινέζον Ἀξέξ...	7.000—20.000
Κυλόττες	2.000—12.000
Μπλουζὲς γυναικῶν	5.000—22.000
Κάλτσες ἀνδρῶν	1.200—6.500
Φανέλλες	2.000—8.500
Ὑποκάμισα	11.000—30.000
Κασκόρες	3.000—6.500
Σοφινὰ ἀνδρ.	2.000—5.000
Κάλτσες Ἀράχνη	6.000—18.000

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ
ΑΠΟΘΗΚΗ
Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
52 Κολοκοτρώνη 52
ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

»Ὁχι, δὲν εἶχε τραλλαθῇ. Τὴν εἶ-
χε ζῶσι οἱ πόνορες! Ὡσπου μιὰ γύ-
χτα γκορεμίστηκε καὶ γλύτωσε. Ἐ-
ξω ἀπ' τ' ἄδικο, Δημητρούλα μου,
Θεὸς σχωρῆστέην!

τέρας τοῦ Σωτήρη, κρατοῖσε τὸ
σταυρὸν ψηλὰ καὶ δάκρυα ἀπὸ τῶ
μάτια του κυλοῦσαν. Καὶ τὰ χεῖλη
του τρέμαν καὶ μουρμουρίζαν: —Θε
μου συγχώρεσέ τον, αὐτὸς τῇ σκό-
τωσε! Φτωχὸ κορίτσι!... Ἄμυσ-
λο παιδί!...

Οἱ ἱθαγενεῖς τῆς Νέας Γουϊνέας
σέβονται καὶ θεοφοροῦν ἀγαθὰ

πνεύματα τους πολυαριθμούς καρ-
χαρίες τῶν ἀκτῶν τους. Ὅταν πε-
θάνῃ κάποιο μέλος τῆς οὐλῆς, ὁ
συγγενεὶς τὸν τὸν μεταφέρει ἀμέ-
σως μ' ἐπισημότητα στὴν παραλία,
κι' ἐπειτα ἀπὸ μερικές τελετές, τὸν
πετοῦν στὴ θάλασσα. Οἱ καρχαρίες,
ποὺ ξέρουν αὐτὸ τὸ ἔθιμο, μαζεύ-
ονται κι' ἀρπάζουν μὲ τὰ δόντια
τους τὸ νεκρὸ. Ὅπως ὅμως πιστεύ-
ουν οἱ Ἰθαγενεῖς, δὲν τὸν τρώει, ἀλ-
λὰ τὸν τραβῶν στὸ βάθος τῆς θα-
λάσσης, ὅπου... σκάβουν μὲ τὸ
ρύγχος τους ἕνα τάφο τὸν καὶ τοῦ
ἀναίσχυντο κατόπιν μιὰ πόρτα ποὺ ὀ-
δηγεῖ στὸν παράδεισο!

Τί υποστηρίζουν δυο Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες

Ας συγκρίνουμε τώρα την αντίστασι των δύο φύ-
λων στις διάφορες ασθένειες.

Ἡ θνησιμότης ἀπὸ τὶς μολυσματικὰς ἀσθένειες
εἶνε στὸν ἄνδρα μεγαλύτερη κατὰ 46% παρ' ὅτι
στὶς γυναῖκες. Ἡ πνευμονία καὶ ἡ φυματίωσις ἔχουν
περισσότερα θύματα μετὰ τὴν τὴν ἄνδρῶν παρὰ με-
ταξὺ τῶν γυναικῶν κατὰ ἓνα ποσοστὸν 50% περίπου.

Ὁ καρκίνος τῶν πνευμόνων, τοῦ στομάχου, τοῦ
οισοφάγου καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων εἶνε συχνότε-
ρος μετὰ τὴν ἄνδρῶν παρὰ μετὰ τὴν γυναικῶν.
Ὁ καρκίνος τοῦ δέρματος, τοῦ νευρικοῦ συστήμα-
τος καὶ τῶν οὐροφόρων ἀγγείων δημιουργεῖ διπλά-
σια θύματα μετὰ τὴν ἄνδρῶν παρὰ μετὰ τὴν
γυναικῶν. Ἀντίθετα, οἱ γυναῖκες παρουσιάζουν μί-
κρη ὑπερκοι στὸν καρκίνου τοῦ στήθους καὶ τῶν
γεννητικῶν ὀργάνων.

Η ύπληξη άρτηρική πείσις είνε αντίθετα, πίο συ-
χνη είσι γυναικίς παρά στους άνδρες. Άλλα, οι κλη-
νικές παρατηρήσεις αποδεικνύνουν ότι οι γυναικίς
υπομένουν καλύτερα αυτή την ανωμαλία του όργα-
σμού πού, συνθέταρα, δέν δημιουργεί σ' αυτές
δυοφρεστές περιπλοκές.

Η συγκρίσις οι' όλη την κλίμακα των ανθρωπίνων
άσθενειών είνε μειονεκτική, λοιπόν, για τών άνδρα.

Οι γυναικίς παρατηρούν οι' δύο Άμερικανί επί-
στήμονες, όχι μόνο ζουν περισσότερο από τών άν-
δρα, αλλά φαίνεται επίσης ότι παραινούν και τί
ζωή των συζύγων των. Πραγματικά, ή θνησιμότητα
μεταξύ των άνω των 25 - 55 έτών είνε διπλάσια παρ'
ότι στους έγγάμους τίς ίδίās ηλικίας.

Τό ίδιο συμβαίνει και γιά γιά τούς χήρους και τίς χήρες.

Ἡ θνησιμότης τῶν κήρων εἶνε διπλάσια ἀπὸ ἐκεῖ-
νη τῶν ἐγγαμνῶν ἀνδρῶν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ στοὺς
ἀγάμους.

Ἀντίθετα, ἡ θνησιμότης στὶς κήρες μάλιστα αὐξάνει
κατὰ ἓνα μικρὸ ποσοστὸν, ὅ-
ταν τοὺς συζῶνι τὴν ἐπιβαρύνει μὲ μεγαλύτερους κό-
πους καὶ φροντίδας.

Αυτά είναι τα ενδισφρόντα συμπεράσματα της έρευνας των δύο Αμερικανών επιστημόνων, την οποία την αναμφισβήτητη υπέρχρηστος, έχουν πε-
ρίεχσει σε υποθεσισμένη μορφή στις πολιτισμικές
δυνάμεις προτιμούν να παίρνουν όλες και να
δωθούν την έγκρισή τους θαυμάσιου και της αγα-
πής των ανθρώπων.

Είχα πάει, την εποχή εκείνη, στην όρενη πρωτεύουσα της μικρής αυτής νοτιοαμερικανικής δημοκρατίας, επιφορτισμένος απ' την Κυβέρνηση μου να κάμω ώριμες γεωλογικές έρευνες. 'Η πολιτεία αυτή είχε μια παράξενη γοητεία που με μάγεψε.

Μόλις εγκαταστάθηκα στο ξενοδοχείο, ο πρόεδρος Σάντσεθ με είδωποίησε ότι θα με δέχονταν το επόμενο πρωί. Πράγματι, τρία τέταρτα πριν απ' την ώριση-νη ώρα, ξεκίνησα απ' τα στενά δρομάκια κι έφτασα στο παλιό και γραφικό μέγαρο του Κυβερνείου. 'Ο πρόεδρος με δέχθηκε άμεσως διαχυτικά. Με βεβαίωσε ότι θα διευκόλυνε με κάθε τρόπο το έργο μου.

Ήταν ένας άντρας παχύς, πρόσκαρος, με ύψος γλεντζέ. «Εδώ ζούμε ευτυχισμένοι, μου εξήγησε. Θα κρίνετε και μόνοι σας...»

Από τότε, περνούσα τα βράδια μου στο μέγαρο του. Δεν μιλούσαμε ποτέ για πολιτικά. 'Η νεολαία χόρευε, οι άντρες έπαιζαν μπριτζ, οι περισσότερες γυναίκες ήσαν γοητευμένες. Βασίλισσα αυτών των συγκινήσεων ήταν η Μανουέλα, η μοναχοκόρη του Ρομόν Σάντσεθ, μια κοπέλλα 16 ετών, με κομψή ομορφιά. Είχε χάσει τη μητέρα της πρό 10 ετών. 'Ο πατέρας της τη λάτρευε. Κι' αυτή αναπαύετο φιλοφρονώντας τον Ρικάρντο, το μικρότερο γιο του Υπουργού των Στρατιωτικών Πέντρο Μπιθάρ.

Αυτός ο Πέντρο Μπιθάρ επιθεωρούσε δυο φορές τη βδομάδα τη φρουρά στην κεντρική πλατεία και έπαιζε κάθε βράδυ μπριτζ στις συγκεντρώσεις του Κυβερνείου. Ήταν τέλειος τσέντλεμαν. 'Ο Σάντσεθ τον ωνόμαζε «δεξιο χέρι» του.

Εγώ, που δεν έπαιζα χαρτιά και χόρευα άσχημα, παρακολουθούσα μόνο τη διακοσμία των άλλων. «Ελένα τη Μανουέλα να χορεύει βαλς με το Ρικάρντο. Κι' ευρίσκα δικαιολογημένη την προτίμησή της. Θαμνίζα το ταίριασμένο αυτό ζευγάρι. 'Η ωμορφιά του μ' έκανε να νιώθω ακόμη καλύτερα τη γοητεία της φύσεως και των βουνόφωνων των πύλων. 'Ακουγα με απόλαυση την κόρη του προέδρου να παίζει πιάνο και να τραγουδά με τη γλυκεία και παθητική φωνή της.

«'Η Μανουέλα είναι άρρα, θανάσιμα, μου είπε μια μέρα ο πατέρας της. Στόν τόπο μας παντρεύονται ε. νωρίς.

Πέρασαν έτοι 5 ή 6 βδομάδες. Είχα αρχίσει να συνηθίζω στην ιδιότυπη αυτή ζωή, όταν ένα καλοκαίρι, πρωί με ζήνησε ξαφνικά μια όχλοδο. 'Ανοίξα το παράθυρό μου. 'Η τόσο ηκούχ συνήθως πόλις βρισκόταν σε αναστάτωση. 'Η πλατεία ήταν γεμάτη από κόσμο, που φώναζε, χειρονομούσε, έδειχνε τις γραφίες του... Κατέβηκα και ρώτησα τον ξενοδόχο.

— Πώς! Δεν ξέρετε τίποτε; μου απάντησε όρμητικά. 'Ελευθερωθήκαμε επιτέ-

λους! 'Ο πρόεδρος Σάντσεθ κατοπιέζε το λαό. Μα έφτασε η ώρα της τιμωρίας του!

Δεν κατάλαβα στην αρχή... 'Αλλά ο ξενοδόχος μου διηγήθηκε ότι ο Πέντρο Μπιθάρ είχε αναλάβει την αρχηγία της επανάστασης, κι' είχε καταλάβει το Κυβερνείο. 'Μ' ένα σύνταγμα στρατού. 'Ο Σάντσεθ διακάθηκε άμέσως από στρατοδικείο και τουφεκίσθηκε τα έξιμερώματα.

— Κι' η κόρη του; ρώτησε με αγωνία. Τι έγινε;

— Δεν σκοτώθηκε γυναίκες, μου είπε ο ξενοδόχος μ' ένα άπαιστο γέλιο. Είπε έλευθερην να παη στο διάβολο!

Το κεφάλι μου πήγαινε να σπάση... Κλειστήκα στο δωμάτιό μου και κατέβηκα μόνο την ώρα του φαγητού. Είχε διαλυθί ξαφνικά η γοητεία που με μεθούσε...

Κατά τις 2 το απόγευμα, μου φέρναν μια έντυπη κάρτα. 'Ο νέος πρόεδρος Πέντρο Μπιθάρ είδωποίησε τους συνηθισμένους επισκέπτες ότι θα τους δέχονταν στο Κυβερνείο. 'Η πρόσκληση αυτή ήταν μάλλον διαταγή. Δεν μπορούσα να την άνωψω...

Το βράδυ, φόρεσα το σμόκιν μου, έβαλα πάντα, και πήγα στο παλιό μέγαρο. 'Η όρχηστρα έπαιζε το βαλς «Γαλάζιος Δουναδίσ». 'Ο Μπιθάρ έσφιγγε τα χέρια των προσκεκλημένων του και φαινόταν ότι τους μετρούσε. 'Αναστήκα με το βλέμμα μου τον Ρικάρντο. Και τον είδα επιτέλους. Δεν έχόρεψε. 'Εμενε χωμένους σε μια γωνία και κάπνιζε συνεχώς με νευρικότητα.

— Επειτα από λίγες μέρες, έτοιμασα τις βαλίτσες μου και πήρα το τραίνο. Βιάζομαι τώρα να γυρίσω στη Γαλλία.

Πέντε χρόνια αργότερα, στη Νίκαια, συνάντησα μια νέα γυναίκα με πένθος, με πλησίασε και μουδωσε το χέρι της, χαμογελώντας έλαφρά. 'Αναγνώρισα τη Μανουέλα Σάντσεθ.

— Με θυμάστε; με ρώτησε. — Βεβαίως! Σας όμολογώ μάλιστα ότι σας σκέφθηκα συχνά.

— Σας εύχαριστώ!... Είμαι εξορίστη εδώ. Δεν έχω πια φίλους... Είμαι ευτυχισμένη που σας βρήκα. 'Εμείς μας δείχνετε κάποια συμπάθεια.

Το πρόσωπό της δεν ήταν πια παιδιάστικο. 'Η φωνή της είχε γίνει πιο ε. νερνητική.

— Ζω μόνη, μου είπε. Δεν θέλω ωστόσο να πεθάνω, γιατί με συγκροτεί το μισός!... Πιστεύετε στην τύχη; Εγώ δεν την πιστεύω... 'Όλες οι πράξεις μας υπάρχουν απ' τον παντοδύναμο θεό... Θάθελα πολύ να ζαναγγυρίσω εκεί κάτω και να προσευχηθώ στον τάφο του πατέρα μου. Σέρω όμως ότι είναι άλλο το θέλημα του θεού... Δεν σας λέω περισσότερα. Θα μάθετε σε λίγο...

— Επειτα από μερικές μέρες, συνέβη το δεύτερο δράμα. 'Ο Ρικάρντο Μπιθάρ είχε συμπληρώσει τις σπου-

δές του κι' έκανε το γύρο της Ευρώπης. Μια έφημερίδα της Νίκαιας, που ανέφερε τα όνόματά των έπισημων ξένων, και το δικό του μεταξύ των άλλων, είχε τύχει να πέση στο χέριο της ώριας Μανουέλας. Είχε πάρει ήδη την απόφασή της, όταν μου είχε πη τα παραζένα εκείνα λόγια. 'Ο Ρικάρντο Μπιθάρ θα πλήρωνε το χρέος του πατέρα του!

— Ένα βράδυ, καθώς ο νέος έδινε απ' το ξενοδοχείο του, η Μανουέλα που τον παραμόνευε, έδωσε απ' τον κόρφο της ένα μικρό ρεβόλβερ και τον πυροδόησε. 'Ο Ρικάρντο σωριάστηκε κάτω.

— Εύχαριστώ! μουρμούρισε, με τα μάτια κλειστά. Με λυτρώσατε... Σας αγαπούσα πάρα πολύ και δεν ήθελα πια τη ζωή μου...

— Έτσι λοιπόν, πιστεύουντας πως εκδικείται, η Μανουέλα είχε δεχθί μια έρωτική εκμυστήρευση!... 'Ενωίως ξαφνικά πόσο φρικτό ήταν αυτό που έκανε, και βέβαιος να στρέψη το όπλο της εναντίον της. Κάποιος διαβάτης πρόλαβε να της το αρπάξη.

— 'Η δίκη της ήταν γεμάτη εκπλήξεις. 'Ο Ρικάρντο δεν είχε πεθάνει. Παρανοιασθηκε στο δικαστήριο, άκουμ. πάντως σ' ένα μαστούνι, όχι για να κατηγορήσει τη Μανουέλα, αλλά απεναντίας για να την υπερασπισθί, καλλίτερα απ' το συνήγορό της. Ήταν φυσικό λοιπόν να μη φανή πολύ επιθετικός ο εισαγγελέας. Το δικαστήριο άθωσε τη Μανουέλα Σάντσεθ. Και τώρα φιδίρισε αυτή «εύχριστο!» στο Ρικάρντο...

Μά ο ώριος Ρικάρντο δεν ήταν πια παρά μια οκιά. 'Ενας σπόνδυλός του είχε πάθει μια αγιατρευτή βλάβη. Θάμενε άνθρωπος σ' όλη του τη ζωή.

— 'Εκείνη που τον είχε πληγώσει, δεν τον άφισε πια. 'Εμενε διαρκώς δίπλα του, για να τον περιποιείται. Μερικούς μήνες αργότερα τον παντρεύτηκε. Κι' αποτελούν από τότε το καλλίτερο αντίτροπιο...

— 'Εχομ'ε ξεχάσει τα περασμένα! μου είπε μια μέρα η Μανουέλα. Μας φαίνονται άνα νάνινα σε κάποιον άλλο κόσμο... 'Ο Ρικάρντο μ' αγαπάει, τον αγαπώ κι' εγώ και είμαστε ευτυχισμένοι!

ΠΙΕΡ ΒΙΛΕΤΑΡ

Πρακτικές συμβουλές

— Για να εξακριβώσετε αν είναι άγνο ή νοθευμένο το λάδι του φαγητού, βράστε λίγο απ' αυτό σ' ένα ποτήρι, προσθέτετε μικρή ποσότητα οξυζενής και άνακα. Τυτεται καλά. 'Αν το μίγμα πάρη ένα ροζ χρώμα, σημαίνει ότι περιέχει σπορέλαιο. 'Ενα χρώμα δυνατό κόκκινο δείχνει παρουσία σουρμολόδου. Το γκριζόκι, τρίνο χρώμα φανερώνει ά. ραχιδέλαιο. Το άγνο λάδι δίνει το μίγμα ένα χρώμα, τιμόμ πράσινο.

— Δεν πρέπει να τρυπάζετε ποτέ το κρέας με το πιρούνι, την ώρα που βράζει. 'Η πού φνίεται στη οκάρα. Γιατί βγαίνει απ' τις τρύπες το αίμα, κι' έτσι το κρέας χάνει ένα μεγάλο μέρος της θρεπτικής αξίας του και ζανσοσταίνει.

— Για να φύγη απ' τα χέρια της νοικοκυράς η χαρκαπριστηκή κι' άσχημη μυρωδιά της κουζίνας, αρκεί να τα πλύνει με λίγο νερό, στο οποίο έχει προσθέσει σιγά-σιγά χυμό λεμονιού ή ξυδι.

Γονατοδίτικο Χίοιζμορ

Ο ψύλλος

Ο Ναστραδίν Χότζας θα φύγη πρωί-πρωί για την Προύσσα. Γι' αυτό πλάγιασε νωρίς για να χορτάση τον ύπνο και να είναι φρέσκος - φρέσκος μόλις θαυποχαράξη.

Μά τί κατάρτα αλήθεια! Τρείς ώρες έχει που παραδένει και δεν κλείνουν τα μάτια του και δεν βρίσκει ήσυχία. Στοιφογγυρίζει, χτυπιέται, ψασά και ξεψασά.

— 'Η γυναίκα του ή Φατιμέ τον άκούει που βασανίζεται έτσι και τον ωταί επιτέ τέλος!

— Τι έπαζε, Ναστραδίν; Γιατί χορεύεις τσάμικο στο κρεβάτι; Κοιμήσου άντρε μου.

— Νά κοιμηθώ; Ξεφωνίζει ο Χότζας! Και πώς να κοιμηθώ, βρε γυναίκα, μ' αυτό το διάβολο!

— Για ποιόν διάβολο μιλάς Χότζα; — Νά, ένας ψύλλος το έχει βάλει πείσμα να με τρελλάνη! Με τσιμπάει ο άφιλότημος σάν να τόχουμε μαζί το αίμα!...

— Και δεν μου το λες τόσην ώρα; Στάσου μια στιγμή, Χότζα μου. Κι' η Φατιμέ σπώνεται γρήγορα-γρήγορα κι' ανάδει το φώ.

— 'Ο Χότζας χάνει στη νυχτιά του, βρίσκει τον άφιλότημο τον ψύλλο, τον κυττάει καλά-καλά και... τον αφήνει στο πάτωμα.

— Τρελλάθηκες, Ναστραδίν; του φωνάζει η γυναίκα του. Δεν τον σκότωσες;

— Νά τον σκοτώσω! Νά χύσω δηλαδή το... αίμα μου; 'Αστειεύσαι, γυναίκα!...

— 'Η Φατιμέ κουνάει το κεφάλι της και ξαναπλανάει χωρίς να πη λέξι.

Τους παίρνει άμέσως ο ύπνος και το πρωί ο Χότζας βρίσκεται στο πόδι πριν άνατείλη ο ήλιος. Φιλάει τη Φατιμέ του στα ροδάλα της μάγουλα, μπαίνει στο λεωφορείο και ξεκινάει.

Τις πρώτες ώρες το ταξίδι είναι περιόημο. 'Ο Χότζας έχει μισοκλειστά τα βλέφαρά του και καπνίζει το μακρύ τσιμπουκι του.

— 'Αξαφνα τινάζεται σάν να τον δάγκασε σκορπίος.

— Καταραμένε!... 'Αχάριστε!... 'Αφιλότης... Ξεφωνίζει.

Τι συμβαίνει; 'Ο ψύλλος είχε συνταξειδίωτη του!... Βρίσκεται πάλι άπάνω του και τον ένοχλεί τρομερά.

— 'Ο Ναστραδίν είναι έξω φρενός. Ψνεται, φουσκάει, μουρμουρίζει:

— Μπεδέβγκη!... Πού θα μου πάς; Αυτή τη φορά, μά τον 'Αλλάχ. Θα μου το πλώσσης ακριβά!...

Κι' αλήθεια δεν χάνει καιρό. Κουφά, για να μην τον αντίληθουν οι άλλοι επιβάτες του λεωφορείου, ξεκουμπώνεται και ψάχνεται επίμονα και με πείσμα.

— 'Επιτέ τέλος! 'Ο Χότζας άναστενάζει μ' άνακούφιση.

— Βαγαπόντη, τώρα πιά δεν θα μου ξεφύγης, ψιθυρίζει.

Πιάνει τον ψύλλο σφιχτά ανάμεσα στα δάχτυλά του, βγάζει το χέρι του έξω από το παράθυρο του λεωφορείου, τον πετάει στο δρόμο και του φωνάζει:

— Τράβα τώρα στην Προύσσα με τα πόδια, για να μάθεις άλλοτε να μού υπαίγνης στη μύτη!...

•••

Μεταξύ νεοπλουτών

— Πώς σας φαίνεται ο «Κουρεύς της Σεβίλλης»;

— Δεν τον γνωρίζω, δεσποίνε. 'Εγώ, ζέρετε, ζυρίζομαι μόνος μου!...

•••

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

Παράξενο διήγημα

Ήσαν αλήθινά παράξενοι οι δυο νεοφερμένοι, που μπήκαν το βράδυ εκείνο στο ρεσταράν του ξενοδοχείου της λουτροπόλεως όπου παραθέριζε: Φαινόντουσαν πατέρας και κόρη. 'Ο πρώτος ήταν ψηλός, αδύνατος με κάσπα μαλλιά, σάν βγαλμένος απ' τις σελίδες κάποιου παλιού μυθιστορήματος. 'Η κόρη, 23 ή 25 ετών, είχε υπερόβολικά λεπτό κορμί και πρόσωπο αλλόκοτο χλωμό, με μια έκφραση άμυχη—ένας τύπος που φαινόταν άνικατος να κινήθί και να κάμει τα διάφορα κοινά πράγματα της καθημερινής ζωής. 'Ωστόσο είχε μια αειβρία σύλη όμορφή φαντασματος.

Κάθισαν στο διπλανό μου τραπέζι. Πρόσεξα άμέσως ότι ο πατέρας έκανε κάθε τόσο μια νευρική κίνηση, ότι πηγαινόφανε το χέρι του, σάν νάδιωχνε κάτι. Μούκανε έπίσης έντύπωση μια έ. λη λεπτομέρεια: ότι η κοπέλλα δεν έ. λγαζε διόλου το άριστερό νάντι της, την ώρα του φαγητού.

— 'Αφού τελείωσα το δείπνο μου, κατέδρα στο πάγκο του ξενοδοχείου. 'Ενώ περιδιάβαζα, άπολαμδόνοντας τη νυχτερινή δροσιά, είδα νάρχωνται προς το μέρος μου ο πατέρας κι' η κόρη. 'Ο πρώτος με χαιρέτησε και μου είπε εύ. νικά!

— Συγγνώμη, κύριε, θα κάμειτε τον κόπο να μάς δείξετε ένα ώρατο περίπατο; Είμαστε καινούργιοι εδώ...

— Πολύ εύχαριστάς, απάντησα.

Και τους άδήγησα στο γειτονικό δάσος, όπου κυλούσε ένα άφρισμένο ποτάμκι. Στο δρόμο, πίσω μου φυσικά κουδούνε. 'Ο γέρος μου έξήγησε ότι είχαν έρθει στη λουτροπόλη για την κόρη του.

— 'Εχει μια παράξενη άρρώστεια, μου είπε, που δεν μπορούν να την καταλάβουν οι γιατροί. 'Αλλοτε παραπονείται για την καρδιά της, άλλοτε για το στήθος της ή τη σπονδυλική στήλη της. 'Εώρα της πονεί το στομάχι της. Γι' αυτό ήρθαμε εδώ... 'Εγώ όμως πιστεύω ότι δλ' αυτά προέρχονται απ' τα νεύρα της!

— 'Ισως είναι κληρονομική, παρατήρησα. Γιατί και σεις φαίνεστε νευρικός...

— 'Εγώ; Κάθε άλλο! 'Εχω τα ήρεμότερα νεύρα του κόσμου... 'Α, μήπως θέλετε να πητε γι' αυτή την κίνηση του χεριού μου; Μά αυτή δεν όφείλεται σε νεύρα. Την έχω πάθει έπειτα από ένα τρομερό κλονισμό... Πρέπει να σας έ. ξηγήσω, κύριε, ότι η κόρη μου θάφτηκε κάποτε ζωντανή!

Δεν εύρισκα τί να πώ, άπ' την κατάπληξη.

— 'Ακούστε την ιστορία αυτή, συνέχισε ο γέρος. 'Η Ζουλιέτ μου φαίνεται άλλοτε ότι όπερεσε απ' την καρδιά της. Είχαμε πειστή ότι είχε όργανική πάθηση και φοβόμαστε για τη ζωή της. Μια μέρα λοιπόν, που την έφεραν, άνάστη τη... 'Ενώ περπατούσε στο δρόμο, είχε πέσει νεκρή! 'Ο γιατρός που την εξέτασε, δήλωσε ότι είχαν τελείωση όλα... 'Εμεινα δυο μερόνυχτα δίπλα στο κροκορέθδατό της. 'Επειτα την έζαψωσα με τα ίδια μου τα χέρια μέσα στο φέρετρο και την άκολουθήσα ως το νεκροταφείο, όπου την έθαλαν στον όγκο νεοκλασικό μας 'φο. Την είχαν άδειει νυμένη με το φέρεμα του πρώτου χορού της καί στολισμένη μ' όλα της τα κοσμήματα, σε μινωικά... Γύρισα στο σπίτι μου με την καρδιά σπαραγμένη.

Είχα χάσει από χρόνια τη γυναίκα μου, κι' η κόρη του ήταν ο μόνος ήσασμός που μου είχε άπομεινει... Πήγαίνα να τρελλάθω! 'Κλειστήκα στην καμαρά μου κι' έπεσα σ' ένα κάθισμα, άνικατος να κινήθω, σωστό κούρελι!...

— Σε λίγο, ο γέρος καμαριέρης μου Προσπέρ, που με είχε βοηθήσει να βάλω τη Ζουλιέτ στο φέρετρό της για τον τελευταίο της ύπνο, πήκε διακριτικά στο δωμάτιο, για να προσπαθήση να με πείση να πάω κάτι. Κούνησα άφρητικά το κεφάλι μου.

— Δεν κάνετε καλά, κύριε, έπέμεινε εκείνος. 'Αρρώστησε... Θέλετε να έσσετε στο κρεβάτι;

— 'Οχι, όχι, απάντησα. 'Αφισέ με μόνον.

— Δεν ξέρω πόσες ώρες πέρασαν...

Τι νύχτα. Θεέ μου! 'Εκανε δυνατό κρόο. Ο άνεμος σούσσε λυσσομένο. Κι' η κατρία έινε ούθουε στο τζάκι, γιατί δεν είχε σκεφθί να της ρίξω ξύλα.

— 'Οι ώρες κυλούσαν άργά, μόνονα... 'Εμενα στην ίδια θέση, σάν ζωντανός νεκρός, με τα μάτια άνοιχτά αλλά άνικατος να σκεφθώ ή να κινήθω. 'Η μνηχή μου ήταν βουτηγμένη στην πιο μαύρη άπελπισία.

— Ξαφνικά, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. 'Ο ήχος του γέμισε το ά. δειανό σπίτι... Τινάχτηκε άπότομα και κύτταξα το ρολόι: Ήταν 2 μετά τα μεσάνυχτα. Ποιος είχε έρθει, τέτοια ώρα;... Το κουδούνι ξαναχτύπησε. 'Ο Προσπέρ είχε κοιμηθί και δεν τ' άκούγε. 'Αναψα ένα κερί και κατέβηκα ν' άνοίξω.

— Τράβηξα το σύρτη. 'Η καρδιά μου χτυπούσε γοργά, καθώς άνοίγα άπότομα την πόρτα. Μέσα στο σκοτάδι του δρόμου, διέκρινα μια άσπρη σιλουέτα, κάτι σάν φάντασμα!...

— Ποιος;... ποιος είσθε; τραύλισα. — 'Εγώ, πατέρα, απάντησε μια φωνή. — 'Ηταν η κόρη μου, η Ζουλιέτ!... Νόμισα για μια στιγμή πως είχα τρελλάθω. Τραβήχτηκα μερικά βήματα πίσω, τρέμοντας συγκορμος, καθώς το φάντασμα προχώρησε προς το μέρος μου. Κι' έκανα μια σπασμωδική χειρονομία, για να το διώξω... Αυτή έιναι η χειρονομία που μούχει μείνει από τότε...

— Πατέρα! ξαναείπε το φάντασμα. Κύτταξε με λοιπόν, δεν είμαι πεθαμένη... Κάποιος ήρθε να μου κλέψι τα κοσμήματά μου. Μούκανε ένα δάχτυλο, για να πάρη το διαμαντένιο δαχτυλίδι μου. Κι' η αλμωρανία, ο πονος με ξανάφερε στη ζωή.

— Τότε μόνο πρόσεξα πως ήταν βουτηγμένη στο αίμα! 'Επεσα γονατιστός, κλαίγοντας και γελώντας μαζί... 'Αρπάξα κατόπιν την κόρη μου στην άγκαλιά μου, την άνέδρασα στην καμαρά της και χτύπησα έπανεπιλημμένα το κουδούνι, για να έλψη η Προσπέρ. 'Η άνάψη τη φωτιά, να έτοιμάση ένα ζεστό για τη Ζουλιέτ και να τρέξη να φέρη το νιατρό.

— 'Ο καμαριέρης μπήκε σε λίγο. Κύτταξε μια στιγμή με γοηλαμένα μάτια την κόρη μου, έδγαλε μια βραχινή φωνή φρίκης και σωριάστηκε κάτω, νεκρός!

— Αυτός είχε άνοίξει τον τάφο, για να κλέψι τα κοσμήματά της κόρης μου! Αυτός της είχε κλέβι το δάχτυλο... Κι' έπειτα την είχε έγκαταλείπει έτσι, γιατί δεν μπορούσε να ξεολέψι κάθε ί. γνος της Ιερουσαλίας του και γιατί δεν φοδώνταν έξ άλλου μήπως τον ύπαιτευθαι, έξ' όσον του είχαμε άπόλυτη έμπιστοσύνη... Αυτός την ξανάφερε έ. θέλησα στη ζωή κι' έπειτα πλήρωσε με τη δική του ζωή την έγκληματική πράξί του!

— 'Ο γέρος σώπασε. Για λίγη ώρα δεν έμειλε κανείς.

— 'Ας γυρίσουμε... είπα επιτέλους. 'Αρχισε να κώνη ψύχρα.

Και ξαναπήραμε το δρόμο του ξενοδοχείου, άμλητη, έπηρεασμένοι απ' το σκοτάδι, τη σιωπή και την ύποπλητική έκείνη, την άνατριχιαστική περιπέτεια της ένεκραναστήμενης...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

Οι σοφοί για τα όνειρα

— 'Ο Σ α τ ω μ π ρ ι ά ν είπει: «Δεν συνάντησα ποτέ μου άνθρωπο που να μην έχει διαπνεύθι στα όνειρά του και καρδιά να μην υπέφερε από μια κροφή πληγή».

— 'Ο Φ ρ ε ν τ ε ρ ι κ Σ ο υ λ ι έ γράφει σ' ένα βιβλίο του: «Τα όνειρα ούδέποτε πραγματοποιούνται. 'Όταν ά. πολάσωμε την άγάπη την όποιον τό. σο ποθήσαμε ως το κορδόνισμα της εδύχας, είμαστε βέβαια ευτυχισμένοι, όχι όμως όσο όνειρευθήκαμε, γιατί ο άνθρωπος τον όποιον βλέπουμε στον ύπνο, νό έπεσε, και παρ' όλον ότι έπεσε στην άγκαλιά μας, δεν έινε πια παρά ένα έ. πύγιο όν το όποιο βαδίζει στο πλευρό μας».

Και ο 'Α λ λ ό ν σ ο ς Λ ό ρ λέγει: «'Ο έρωας σδόν γάμο θα ήταν ή πραγματοποίησης του ώραιότερου όνειρου. Δυστυχώς όμως ο δεύτερος έινε σ. νήθως ο τάφος του πρώτου.

Η πυοκοκκική όνυχ.ασις — κοινώς τριγυρίστρα — είναι μια συχνή πάθσις των νυχιών των χεριών και σπανιότερον των ποδιών.

Η αιτιολογία της πάθσεως αυτής είναι ή μόλυνσις των όνυχων και των πλαγιών αυτών, εκ διαφόρων πυογόνων μικροοργανισμών και ιδιαίτερας του χρυσίζοντος σταφυλοκόκκου, κατόπιν οίσις όποτε τραυματισμού των ή από άγκιθα ή κατόπιν όποσεως εκ των πλαγιών των μικρών παρονυχιδών ή ευμδάνει και συνθέσσερα εκ της μη τήρησεως άντισηψίας κατά το μυνίκιορ ή πεντικιορ ή τέλος κατά την διαδρομή μιας παραμεληθείσης θεραπευτικής φώρας.

Η πάθσις αρχίζει την εκδήλωσή της μ' ένα έλαχιστο πόνο κατά τα πλάγια του όνυχου — όστις όμως έν τούτοις είναι ένοχλητικός κατά την χροή των δακτύλων — εκεί ακριβώς όπου έγένετο και ο τραυματισμός.

Στο σημείο αυτό του πόνου άναφάνεται μια φουσκάλα πύου μεγέθους κεφαλής καρφίτσας εκ της παρουσίας του σταφυλοκόκκου. Σ' αυτό το στάδιο της πάθσεως εάν ληφθούν τα κατάλληλα άντισηπτικά μέτρα (θερμές κομπρέσες αλουμινίου, έ. λαφρα έπίθεξις ιωδίου, προφυλάξις από νερά κτλ.) έντός, όλίγων ήμερών δυνατόν να επέλθη ή άποζήρνωσις του πύου και ή ίασις άνευ άλλης τινός ένοχλήσεως.

Αν όμως ή κατάσταση αυτή παραμεληθί τότε παραπλεύρως του άρχικού όποστασίου, σκηματίζονται νέες πυώδεις έστιες, οι όποιες έμφανίζονται και, τριγύρω της βάσεως του όνυχου (έξ ου και ή όνομασία τριγυρίστρα) τον ξεκολλάνε από το κρέας, όστις όποτε είναι εύκολο να βάλη κανείς ψαλλίδι και να τον κόψη. Σιγά, σιγά — και ίδίως όταν οι άρρωστοί δεν καταφεύγουν σε γιάτρο αλλά χρησιμοποιούν διάφορα πρακτικά μέσα ως κρεμμύδια, λουκουμία κτλ.) — το περίεξό μέμα του όνυχου πρήζεται, κοκκινίζει, είναι τρομερά επώδυνο και εκ της ριζής του άναδύεται πύον. Στο στάδιο αυτό της νόσου επιβάλλεται ή άφαίρεσις του όνυχου, αλλά πολλές φορές ή επέκτασις των πυώδων συλλογών έχει προχωρήσει κατά βάθος όποτε άφαιρείται και ή όνυχοφόρος φάλαγξ του δακτύλου. Κατά τις έλαφρότερες περιπτώσεις ή πυοκοκκική όνυχ.ασις διαρκεί δυο έως τρεις έβδομάδες, άν όμως παραμεληθί χρονίως, όποτε ή διαρκεία ταύτης δεν μπορεί να καθορισθί. Πολλές φορές δε ή πάθσις αρχίζει να προσβάλλη όλίγον κατ' όλίγον και τους όνυχους των άλλων δακτύλων όποτε καθίσταται λύος έκνευριστική για τον πάσχοντα, όστις άναγκαστικώς άπέχει από της εργασίας του.

Γι' αυτό πρέπει όταν κανείς αντίληφθί και τον έλαχιστο πόνο στο νύχι ή εις τα περίεξά του, άμέσως να το προφυλάξη πρώτα πρώτα από τα νερά. Νά πάρη άμέσως τα άντισηπτικά μέτρα που είπαμε παραπάνω και άν ή κατάσταση και οι πόνοι γίνουνται μεγαλειότεροι ν' άπευθυνθί στον γιάτρο του, όποτε θα προλάβη χειρότερες συνέπειες.

Γιατί πολλές φορές από μια φλεγμονώδη κατάσταση του νυχιού παρατρώνεται και σοβαρότερες γενικές λοιμώξεις του όργανισμού. Ένα τέτοιο ά. κριβώς περιστατικό μ' έκανε να γράψω το σημείωμα αυτό, γιατί πολλές παίρνουν εξ άγνοιας τη πάθση αυτή για άσπμανθί και την παραμελούν, ενώ εάν έγνωρίζαν τις συνέπειες της και έλάμβαναν άμέσως τα κατάλληλα μέτρα θα άπέφευγαν την έ. πείσειν και τις έπικίνδυνες έπιπλοκές της. 'Όταν ή πάθσις χρονίση το γενικό φλεγμονώδη φαινόμενα καταπαύουν και παραμένει στη ρίζα του όνυχου μια έρυθρά διόγκωσι του δερμάτος, από την όποιαν έλαφρώς άν πιόση κανείς άναδύεται πύον προσερχόμενον εκ του βάθους. Στην περίπτωση αυτή ή θεραπεία είναι πολύ δύσκολη, γιατί τα διάφορα άντισηπτικά φάρμακα δεν είναι δυνατόν να έπιφέρουν επί των καπών βάθος έστίων της ρίζας και της μήτρας του όνυχου.

Βεβαίως σήμερον, ή χορήξις των σουλφονιδίων και της πενικιλίνης είναι ένα σωτήριο όπλον κατά πάσης σταφυλοκοκκικής λοιμώσεως και ως εκ τούτου έπιτοχυντική της θεραπείας της πάθσεως ταύτης, και προληπτική από πάσης επέκτασεως της και των εκ ταύτης σοβαρωτάτων συνεπειών της.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος — Δερματολόγος

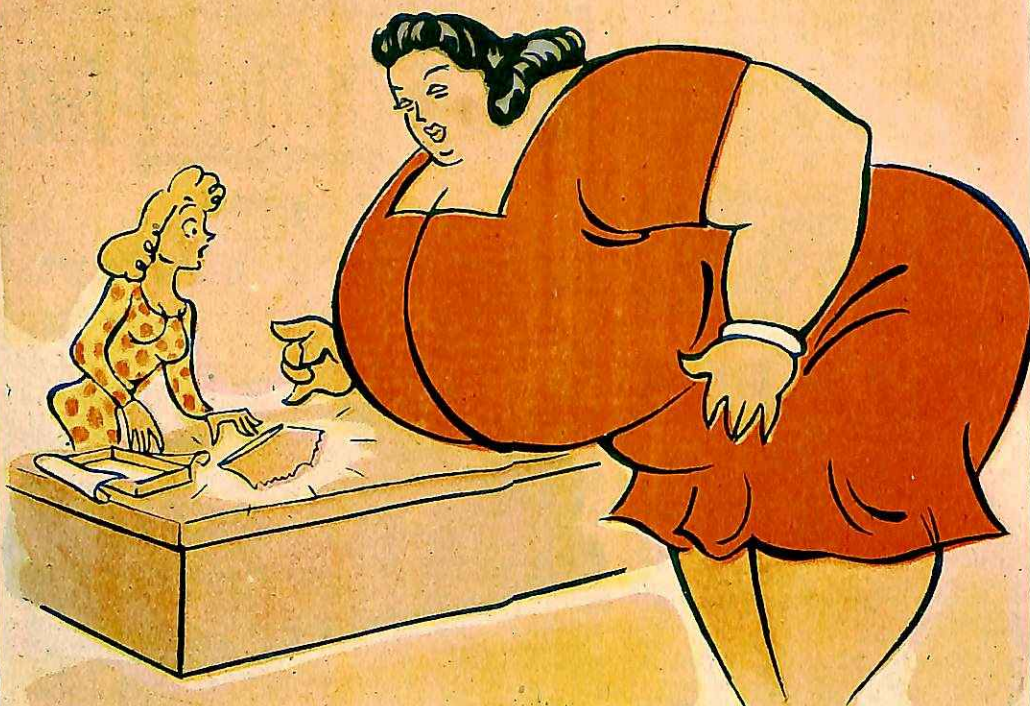
ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Το πρόσωπο καθάριζε άπο τα έξανθήματα άν διαλύσετε μαγειρικό άλας μέσα σε χυμό λεμονιού και το άλείψετε με ένα βαμνάκι καθαρό.

Για τα έγκαύματα είναι μοναδικό το άσπράδι ά. βραστού αυγού.

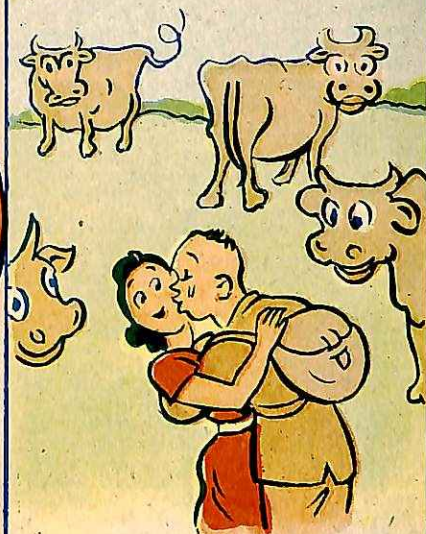
Επίσης το άσπράδι του αυγού χτυπημένο με ζάχαρη είναι σωτήριο για τη δυσεντερία.

•••

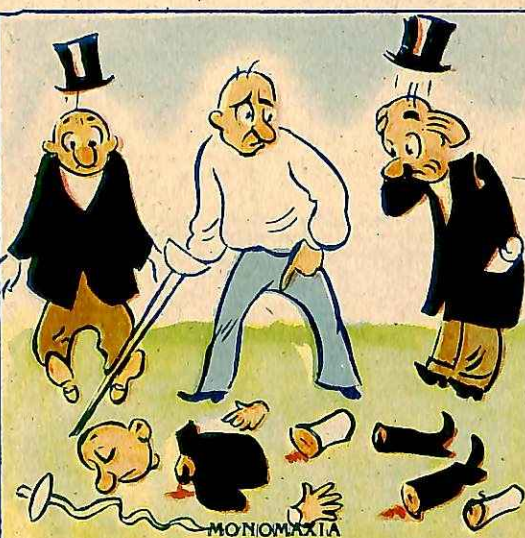
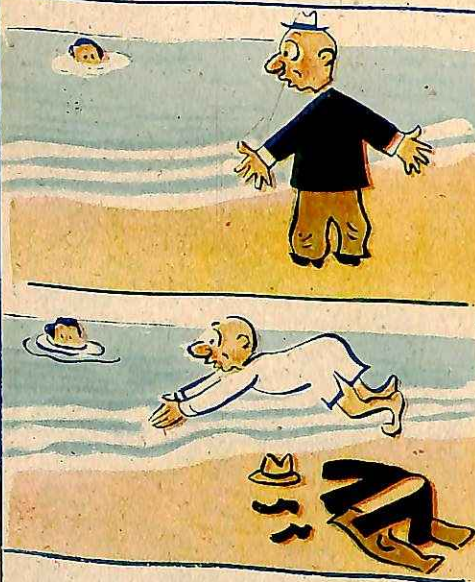

ΑΥΤΟ ΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑΖΕ...

Ἡ Χοντρή: Είσαι βέβαιη πώς δὲν «μπαίνουν» με τὸ πλῦσιμο;...

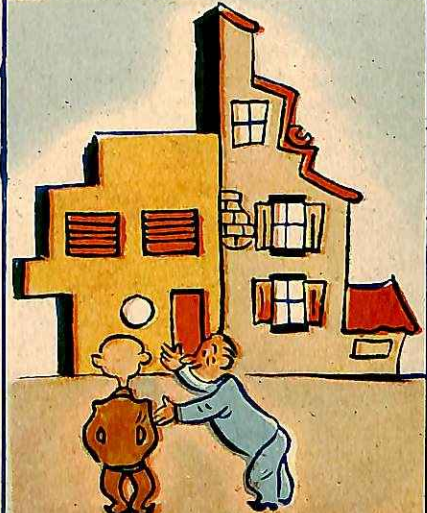

— Μή, καυμένη... Μᾶς βλέπουν!

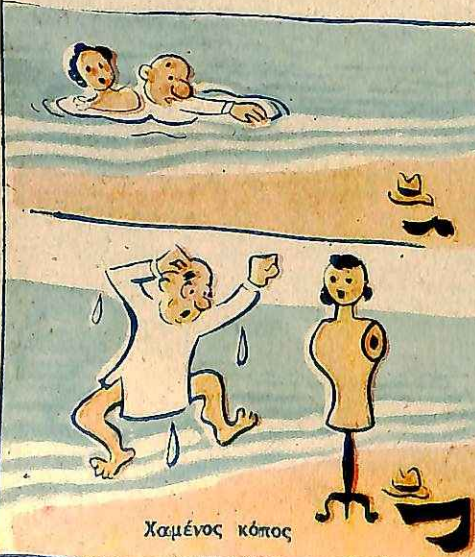
ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

— Ἀς ἔχει χάρι πὺ ἦταν παλιὸς φίλος μου! Ἀλλοιῶς θὰ τὸν ἔκανα χίλια κομμάτια!...

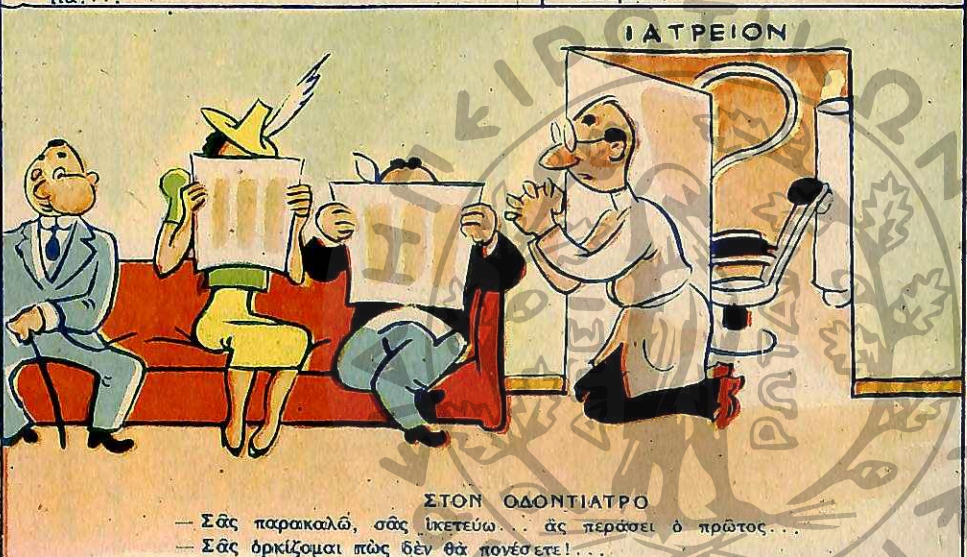

Ο ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

— Σπὴ γυναῖκα μου ἀρέσουν τὰ μοντέρνα σπιτία καὶ σὲ μένα τὰ παλιά...

Χαμένος κόπος

ΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΣΤΟΝ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟ

— Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἱκετεύω... ἄς περάσει ὁ πρῶτος...
— Σᾶς ὀρκίζομαι πὺς δὲν θὰ πονέσετε!...